

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

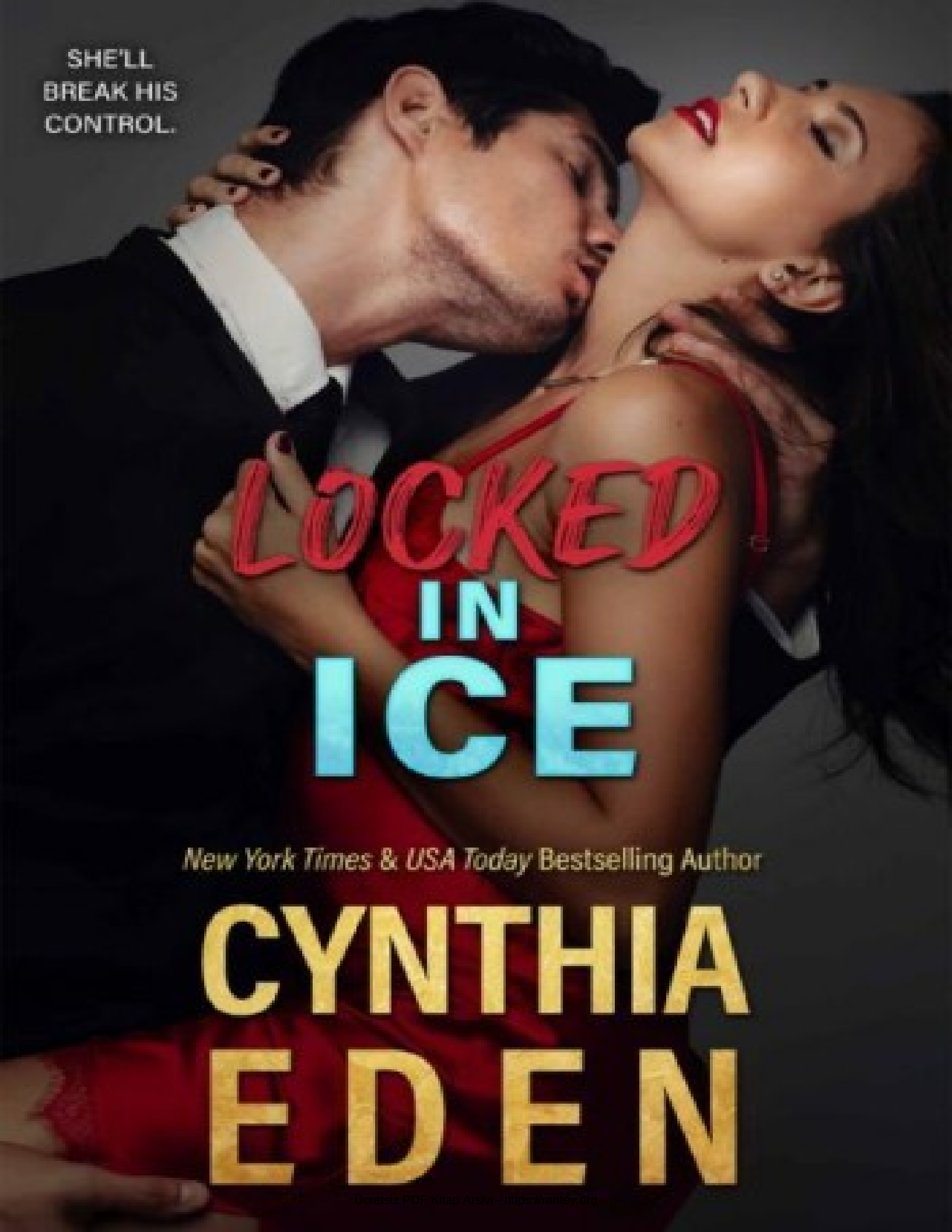
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'LL
BREAK HIS
CONTROL.

LOCKED
IN
ICE

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA
EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Dünya ona canavar diyordu, o da oldu.

Suçlu. Masum mu? Kesinlikle tehlikeli. Medya Lane Lawson'ı nereye giderse gitsin takip ediyor. Bir zamanlar, Federaller onun bir seri katil olduğuna inandığı için hapse atılmıştı. O cehennemde geçirdiği her gün, hayatta kalmak için savaşmak zorundaydı. Şimdi dışarıda, özgür, görünüşte temiz ama asla bir kâbus bildiği hayatı sona erdirmeden önceki adam olamayacak.

Yırtıcı olma sırası onda.

Bu yüzden avlanıyor. Adrenalin ve öfke onu körüklüyor ve işledikleri suçların yanlarına kâr kaldığını düşünen katiller. Daha önce başkalarının günahlarının bedelini ödemişti ve suçlunun acı çekecek olanlar. Faili meçhul davaları çözen bir ekip olan Buz Kırıcılar'a katılmıştır -ki bu ekip onun cehennemden çıkmasına yardımcı olmuştur- ve

adaletin terazisi dengelenene kadar durmayacaktır.

Ve bu yeni hayatında, beklenmedik yeni bir ortağı vardır.

Özel dedektif Ophelia Raine her yönden Lane'in tam tersi. Buz gibi soğukken ateşli. Dünyayı parçalamaya hazırken gülümsüyor. Ophelia onu dengelemesi, Buz Kırıcı olarak eğitmesine yardım etmesi gerekiyordu... ve en önemlisi, Ophelia'nın onu kontrol tutması gerektiğini biliyordu. *Kendini kaybetmesine izin verme.* Ophelia'nın aldığını duyduğu bir emir.

Ancak sorun şu ki, muhteşem ve inatçı Ophelia'nın etrafında ne kadar çok olursa, Lane'in kontrolü o kadar çok kırılmaya başlar. Çünkü bir şey almayalı çok uzun zaman oldu- Kendisi için birini. Ve Ophelia'yı çok ama çok istemektedir. Karanlık ve umutsuz bir arzu onu tüketmeye başlar.

Ophelia'nın içinde sakladığı kendi karanlığı vardır.

Lane onun etrafında ne kadar çok olursa, Ophelia'nın parlak ve güzel görünümünün sadece bir cephe olduğunu o kadar çok fark eder. Sırlar saklıyor.

Ondan ve tüm Buz Kırıclılardan sakladığı sırlar. Ve

Ophelianın kanlı ve şiddet dolu geçmişi peşini bırakmaz...

Onu güvende tutacak bir canavara ihtiyacı olacak.

Yazarın Notu: Faily meçhul vakaları çözenlerin hazır olması gerekir - Ophelia'nın

umduğı gibi geçmiş ölmemiş ve . Bunun yerine, canlı ve iyi durumda...

ve onun peşinden geliyor. Birinin yardımına ihtiyacı olacak

hiç beklenmedik bir koruyucu -kimsenin kahramanı olmadığını iddia eden bir adam-

hayatta kalabilmek için bir kahramana ihtiyacı var. Ancak kahramanlar abartılır ve bazen işi başarabilecek olanlar yalnızca "canavarlar"dır.

Gerçek ile gerçek olmayan arasındaki büyük bulanıklıklara hazır olun.

yalanlar, buz gibi sıcak sahneler ve uğruna ölmeye değebilecek bir aşk...

Yazan: Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen

Tesadüf. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar Kurgusal.

Telif Hakkı ©2024 Cindy Roussos tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın çoğaltılamaz, küçük alıntılarının veya alıntılarının kullanımı dışında yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde dağıtılamaz veya iletilemez.

kitap incelemelerinde kullanılır.

Metin düzenleme: JRT Editing

(yapı 2)

İÇİNDEKİLER

- [Başlık Sayfası](#)
- [Telif Hakkı Sayfası](#)

Buzda Kilitli

- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Beşinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [On İkinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [Bölüm On Dört](#)
- [On Beşinci Bölüm](#)
- [On Altıncı Bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On Sekizinci Bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirminci Bölüm](#)
- [Sonsöz](#)

Yazar NotuHakkında

Yazarın

BİRİNCİ BÖLÜM

"Vay, vay, ... Bu tam bir çıkmaz değil mi?"

Lane Lawson bileklerini bağlayan ipleri sallamayı bıraktı. Elleri arkadan bağlanmıştı, ipler onu esir tuttukları için bükülmüş ve düğümlenmişti. O ılık, kadınsı ses üzerine dökülürken başı bir an için eğik kaldı.

Ve o sesi sadece *duymadı*. Her hücrelerine işlediğini hissetti. vücudunun.

Sonofabitch.

Başını yavaşça kaldırdı. Alnından aşağı kan damlıyordu.

Kapı açıldı ve küçük odanın içine ışık doldu. Etrafını saran ıGık Ophelia Raine'i tüm ihtişamıyla gözler önüne seriyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, oldukça görkemli bir manzaraydı. Düzeltiyorum, gerçekten *muhteşem* bir manzaraydı. Uzun, gür saçları kuzguni siyahtı. Tüm doğru yerlerde kıvrımlar. Siyah giymişti -phelia'nın en sevdiği renk- ve pantolonu kalçalarını sarıyor, üst kısmı ise yüksek, yuvarlak göğüslerini sarıyordu.

"Hayal kırıklığına uğradım." Ophelia odaya girdi. Kapıyı kapattı. Kapı yumuşak bir gıcırtyla açıldı. Boğuk sesini alçaltarak ona, "İnanılmaz bir kaçış sanatçısı olarak ün salmışsın," dedi. Çizmeli ayakları yerde ona doğru ilerlerken hiç ses çıkarmadı. "Yani, maksimum güvenli bir tesisten kaçtın. İmkânsız olması gerekirken kaçmayı başaran meşhur mahkûmdun." Bir iç çekiş. Oldukça kederli bir iç çekiş. "Yeteneklerin için çok büyük umutlarım vardı. Yine de seni banliyöde üç yatak odalı bir çiftlik evinde bağlı ve ağzı tıkalı buldum. Çok üzücü. Birinin beklentileri karşılayamaması her zaman talihsizliktir."

Eğer konuşabilseydi, ona karşılık verirdi. O pisliğin kendisine şok verdiğini ve silahın kabzasıyla kafasının yan tarafına vurduğunu söylerdi. Lane'in onun hâlâ nefes aldığına inanmasının tek nedeni neydi?

Ben ucubenin tercih ettiği tip değilim. Yani adam Lane'i öldürmekten zevk almazdı.

Hayır, pisliğin tercih ettiği tip Lane sayesinde kaçmayı başarmıştı. Katil başka bir gencin canını yakmadan önce müdahale etmişti. Lane o piçin şok tabancasından en az 50.000 voltluk bir darbe alırken, amigo kız güvenli bir yere kaçmıştı.

Güllerin kokusu Lane'i, Ophelia'nın elini fırçalamasından hemen önce ona karşı. "O zavallı postunu bu eve sürüklerken onu gördüğüm için çok şanslısın."

Onu *nasıl* fark etmişti? Bu davada birlikte çalışmıyorlardı. Aslında, o tek başına bir görevdeydi. Oldukça acımasız bir şekilde sonuçlanan bir önseziyi takip ediyordu.

Son iki yılda dört genç kız öldürülmüştü. Okuldan eve dönerken ortadan kaybolmuşlar, ancak günler sonra bulunmuşlardı. Parçalanmışlar. Öldürüldüler. Polisler çıkmaz sokaktan çıkmaz sokağa girmişlerdi. Bu yüzden bazı aile üyeleri yardım için Buz Kırıcılara ulaşmıştı.

Buz Kırıcılar. Lane bu suç çözme grubunun onun kurtuluşu mu yoksa laneti mi olduğunu bilmiyordu. Lane sadece onlarla çalışmanın ona bir amaç duygusu verdiğini, kanında sık sık dolaşan öfkeden daha fazlasını verdiğini biliyordu. *Öfke ve intikamdan daha fazlasına ihtiyacım var.*

"Yemin ederim, sen sadece küçük bir Buz Kırıcı gibisin." İpeksi parmakları yanağında gezinmeden hemen önce nefesi onun üzerinde fısıldadı. "Sen neden buradasın ki?" Ağzındaki tıkaçı çekip çıkardı.

Yutkundu. Dilini çalıştırdı. Dudaklarını ıslattı. "Kim olduğunu anladım Katil oydu," diye homurdandı.

"Evet. Bilinçsiz bedenini inanılmaz derecede normal görünen evinin içine sürüklediğini gördüğümde ben de öyle tahmin etmiştim." Kapıyı kapattığından beri yine karanlık hüküm sürüyordu ve Lane onun yüz hatlarını seçemiyordu. Gerçi neye benzediğini anlamak için onu görmesi gerekmiyordu. Ophelia'nın yüzü neredeyse hafızasına kazınmıştı.

Lanet olası mükemmellik. Narin bir çene. Çekik elmacık kemikleri. Küçük, düz bir burun. İnanılmaz derecede soluk, mavi gözlerinin üzerinde sık sık kavislenen kıvrık kaşlar. Koyu, siyah saçlarıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturan gözler. Dolgun dudaklarını daha da seksi gösteren parlak kırmızı ruj sürme eğilimindeydi. Sık sık gülümserdi. Geniş ve çapkın bir sırıtışla, etrafındakileri etkilemek için kullandığına ikna olmuştu.

Parmakları bir kez daha çenesinin üzerinde gezinirken, "Başta ölmüş olabileceğinden endişelendim," diye ekledi. "O seni oradan oraya savururken sen balık gibi çırpınıyordun."

Boğazında bir hırıltı yükseldi. "*Bilincim yerinde değildi.*"

"Buz kırıcı dersleri aldığını sanıyordum. Birinci ders kesinlikle şu ... *Kötü adam tarafından kışına tekme yeme.*"

Lane çenesini kilitledi. "Çözün beni," diye homurdandı. Çünkü söz konusu kötü adam geri gelecekti. Aslında Lane, sürüngenin evden ayrıldığından bile emin değildi.

Silah, adamın normal silah seçimi değildi. Ama diğer kurbanlara da şok vermişti. Vücutlarında bu korkunç gerçeği kanıtlayan izler bulunmuştu. Yani o orospu çocuğu o öğleden sonra mavi beyaz amigo kıyafetli genç kızın arkasından yaklaşıırken şok tabancasını çıkardığında...

Onu durdurmak zorundaydım.

Sadece Lane onun yerine şoklanmıştı.

Ophelia'nın elleri yüzünden uzaklaştı. Havada bir kayma hissetti ve Ophelia'nın arkasında durmak için hareket ettiğini anladı. Bileklerinin etrafındaki ipleri çekiştirdi. "Bu ne rezalet," diye mırıldandı. "Bu arada bunu *çözmenin* imkânı yok. Seni kesip çıkarmak zorundayım."

"O zaman kesmeye başlayın!" Kadın neden sanki bir şey yapmışlar gibi davranıyordu?

Dünyadaki tüm zaman? Evde bir *seri katil* vardı. Muhtemelen her an onlara doğru gelebilir.

Tekrar çekiştirdi. "Minnettarlığın nerede? Teşekkürün nerede? Çünkü ben buradayım, senin amatör kıcını kurtarmak için kendimi riske atıyorum. Hâlâ hayattayken parçalara ayrılıp kesilmenden endişelendim, bu yüzden seni kurtarmak için kendimi riske atarak kurtarmaya koştum. Ve bunun karşılığında aldığım tek şey keder."

"*Acele* etmezseniz ikimiz de parçalara ayrılacağız." Lane Sesini fısıltı yumuşaklığında tuttu. "Bana bıçak olduğunu söyle."

Snick.

Evet. O tatlı ses çakının açılma sesi olmalıydı.

İplerin bir kez daha çekildiğini hissetti. Kalbi göğsüne sertçe çarptı.

"Ben Ophelia Raine, olağanüstü özel dedektif," diye mırıldandı arkasından

Bıçağı ipleri keserken. "Tabii ki bıçağım var. Ayrıca dokuz-bir-bir'i aramak için durdum, böylece süvariler kurtarmaya koşacaktı. Ama dediğim gibi, seni kesip açmasından endişelendim, bu yüzden polislerin gerçekten gelmesini beklemek yerine içeri girdim

."

Kapı açıldı. Sadece açılmadı. Lanet şey duvara çarptı ve Lane'in avı kapı aralığını doldururken bir gümbürtüyle çarptı. Uzun boylu ve genişti. Pilili haki pantolonunun üzerinden sarkan koca bir göbeği vardı. Arkasından ışık sızıyordu ve Lane adamın silahıyla geri döndüğünü açıkça görebiliyordu.

Kocaman bir kasap bıçağı.

Ne kadar muhteşem.

Ophelia Lane'in arkasındaki ipleri kesmeyi bırakmıştı.

Thomas Bass ona, "Benden uzak durmalıydın," dedi.

Thomas Bass, lise müdür yardımcısı, mahalle saat organizatörü ve seri katil. Polisler onu Cobb County, Georgia'da bulunan dört genç kızın cinayetleriyle hiçbir zaman ilişkilendirmemişti. Ama Buz Kırıcılar onu güçlü bir şüpheli olarak belirlemişti. En iyi beş şüpheliden biri. Lane de adamı izliyordu... İçinden bir ses, biyoloji öğretmeniyken müdür yardımcısına dönüşen bu adamın sırları olduğunu söylüyordu.

"Başka bir kurban alacaktın," diye tersledi Lane. "Onu *takip ediyordun*. Senin lanet olası bir kız. Hiçbir şekilde

ona zarar verirken uzak duracaksın!"

Thomas ışık düğmesine bastı. Odaya aydınlık doldu. "Kıçını tıkadım," diye hırladı.

Oh, kahretsin. Evet, vardı.

Thomas ileri atıldı. "Benimle nasıl konuşuyorsun?"

O tıkaçtan nasıl kurtuldun?"

Thomas Ophelia'yı görmemişti. Sandalyenin arkasında mı saklanıyordu? Öyle olmalıydı. Ophelia oldukça küçüktü, o yüzden saklanmıştı. Ama oradayken neden ipleri kesmiyordu? Neden durmuştu?

Lane daha soruyu sorarken, kadının elindeki bıçağın sapını kaydırdığını hissetti.

avucuna bıçak sapladı. Elinden geldiğince kavradı ve ipleri kendisi kesmeye başladı.

Bu sırada Thomas kasap bıçağını getirdi ve Lane'e .

"Merhaba!" Ophelia Lane'in yanına gelirken parlak bir sesle

"Merhaba!" dedi. Lane bir an için gözlerini sıkarak kapattı. *Tanrı*

aşkına

Tanrım, Ophelia!

"Görünüşe göre bir adam kaçırma-yaralama-cinayet olayını böldüğüm için çok üzgünüm," diye devam etti Thomas ona bakakalırken. "Ama polislerin geleceğini bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Biz konuşurken onlar yoldalar. Size tavsiyem? Hemen kaçmalı ve arkadaşımı yalnız bırakmalısın."

Thomas kaçmadı. Bıçağı sıkıca kavradı. Vücudunu ve bıçağı Ophelia'ya doğru eğdi.

Oh, lanet olsun. Lane ipleri daha hızlı kesmeye başladı. Az önce ona tek silahını mı vermişti? Thomas ondan en az yüz kilo fazlaydı.

Muhtemelen çok daha fazlası. Ophelia, Thomas'ın her zaman tercih ettiği avdan daha yaşılsı olsa da adamın boncuk gözleri ona baktığında parlamıştı ve neredeyse dudaklarını yalıyordu. "Aklından bile geçirme," diye hırladı Lane var gücüyle testereyi keserken. "Ona zarar vermeyeceksin!"

Thomas güldü. "Beni kim durduracak?" Bıçağıyla işaret etti. "Bayan, yanlış-ah'ı seçtiniz!" Tüm vücudu sarsılıp titreşirken sözleri bir çığlıkla son . Elektrotlar ona doğru uçu ve bıçak Thomas'ın elinden düştü. Thomas'ın parkeye çarpmasından bir saniye önce bıçak da yere çarptı.

"Seni durduracağım," dedi Ophelia ona. "Küçük yaşılsı ben ve Kilitli olmayan pencereden gizlice girdiğimde yatak odanızda bulduğum şok tabancası. Maksimum voltaja ayarladım ve az önce altına işediğine bakılırsa, maksimum voltajın cehennem gibi hissettirdiğini tahmin ediyorum, haksız mıyım?"

Thomas cevap veremedi. Sarsılmak, titremek ve altına işemekle meşguldü.

İpler Lane'in bileklerine dolandı. Evet. Hemen ayak bilekleri üzerinde çalışmaya başladı çünkü Thomas her bir ayak bileğini bir sandalye ayağına bağlamıştı.

"Sana söylemeliyim." Ophelia Thomas'a yaklaştı. Kasap bıçağını odanın öbür ucuna tekmeledi. "Marjorie Mayweather selamlarını yolladı. Bayan Marjorie'yi hatırlıyor musun? Yetmişli yaşlarının sonunda. Tatlı bir büyükanneydi. Ya da tek kızını öldürmemiş olsaydınız öyle olacaktı. Patience, adı buydu. Sen ve Patience Oak Lawn Lisesinde öğrenciyken bir gece yerel bir panayırda bıçaklandı. Polisler katilini asla bulamadı.

Futbol oyuncusu Thomas Bass olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Büyüyünce seri katil olması en muhtemel çocuğun?"

Bir ayak bileği serbestti. Lane gözlerini Thomas'tan ayırmadı. Asistan

Müdür titremeyi bırakmıştı. Ve Ophelia ona çok yakındı. "Ophelia..."

"Herkes Patience'ı unuttu ama Marjorie unutmadı. Bir anne ne kadar zaman geçerse geçsin çocuğunu asla unutmaz. Beni işe aldı ve tahmin edin ne oldu?" Ophelia Thomas'a ters ters baktı. "Patience'ın cinayetinden hapiste çürüyeceksin çünkü yatak odana girdiğimde hazine kutunu buldum. Patience'ın sınıf yüzüğünü gördüm. Gördüm-"

"*Ophelia!*" Lane kükredi.

Çok geç kalmıştı. Thomas onun bacaklarını yakalamış ve yere düşürmüştü. Piç kurusu ona vurmak için elini geri çekti.

Ama Lane sandalyesinden sıçradı. Son ip de kopmuştu. O Thomas'ın yumruğunu yakaladı ve darbeyi durdurdu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Ophelia. "Şok tabancası onu yeterince uzun süre yerde tutmadı." Sonra dizini çekti ve Thomas'ın kasiğine vurdu.

Acı içinde inledi. Lane sağ eliyle hâlâ müdür yardımcısının güçlü yumruklarından birini tutuyordu. Lane sol eliyle Thomas'ın çenesine vurdu. Güçlü darbe Thomas'ın başını yana savurdu. "Uzak dur ondan!" Lane patladı.

Sonra tekrar vurdu.

Thomas tekrar yere düştü. Ophelia hızla koşarak uzaklaştı.

Lane saldırdı. Sağ yumruk. Sol yumruk. Tekrar ve tekrar güçlü vuruşlar. Thomas ellerini kaldırıp yüzünü korumaya çalıştı ama bu

Çabası boşunaydı. Lane'i öldürücü bir öfke ele geçirmişti. Bu, acıdan zevk alan orospu çocuklarından biriydi. Dünyadaki "iyi" adamlardan biri olma kisvesi altında saklanırken yıllardır işkence yapan ve öldüren biriydi.

"Yaptığının yanına kâr kalacağını , değil mi?" Lane hırladı.

"Tekrar ve tekrar... Bundan paçayı sıyırdığını sandın." Bir yumruk daha.

Thomas karşılık vermiyordu. Yere yığılmıştı. Kesik ipler ve sandalye yanına düşmüştü.

Lane elini geri çekti.

"Slugger, sayım için düştü." Ophelia onun yumruğunu yakaladı. Adamın kafası ona doğru savruldu.

"Benim," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. "Seni becerdiğini biliyorum." Nefesi girip çıkıyordu. İçeri ve dışarı.

"Oh, güzel. Bir an için, senin kaybolduğunu düşündüm. ve sen de bana vurmak üzereydin." Ona vurmak mı? *Ona mı?*

"Asla."

Hızlı bir baş sallama. "Bunu bilmek harika." Eli onun üzerinde sıkılaştı. "Artık karşılık vermiyor." Bakışları gerçekten de yerde baygın yatan adama kaydı.

Lane rakibinin yanına çömeldi. Thomas'ın yüzünü kan kaplamıştı.

Ophelia, "Polisler burada," diye devam etti.

onun "yatıştırıcı" sesi. Güzel ve müzikal. Kolay. "Ben duydum kapılar

dışarıda çarpıyor. Her an içeri dalabilirler, yüzden onlar kurtarmaya gelirken bir adamı cehenneme kadar dövüyor olmamanızın daha iyi olacağını düşündüm."

Lane yutkundu. "O... sana zarar verecekti."

"Bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olacağız, değil mi?" Hâlâ yatıştırıcı bir sesi var.

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

"Polislerin buraya gelip sizi ona saldırırken görmesini istemiyorum. Kurban gibi görünelim, olur mu?" Kadın adamın elini tutarak onu yukarı doğru çekti. Adam yavaşça ayağa kalktı. Lane'in kalp atışlarının sesi kulaklarına inanılmaz derecede yüksek geliyordu. Tekrar tekrar atıyordu. *Boom. Boom. Boom. Boom.*

Bakışları aşağıya doğru kaydı. "Orospu çocuğu." Sonra sağ ayağını yere vurdu. Sertçe.

Kendi bakışları yere uçtu. Az önce çizmelerini Thomas'ın bileği. Kadının daha önce tekmeleyerek uzaklaştırdığı bıçağı almak için elini uzatmaya çalışıyordu. Katil dışarıda değildi. Numara yapıyordu.

Daha sert bastı. Thomas
acı içinde çığlık attı.

Ve Lane kendilerine doğru koşan ayak seslerini duydu.

Ophelia onu bırakıp kendi ellerini kaldırırken bile, "Eller yukarı," diye uyardı.

Üniformalı Polisler dökülmüş içine ve oda.
Onların Silahlar çizilmişti. Yüzleri gergin ve
sertti.

"Tanrıya şükür buradasın!" Ophelia haykırdı. "O adam... bana ve arkadaşıma saldırdı!"

Bir . ve Polisler gözlerini kısarak olarak o baktı
aşağı at Thomas. "Müdür Bass?"

Thomas sağ bileğini kavradı. Patlamış dudaklarından kan akıyordu.
"Evime girdiler!" Kan ve tükürük püskürdü

her kelimeyi. "Bana saldırdı!"

Lanet olsun, kurbanı oynayacaktı.

"Yatak odasını kontrol et," dedi Ophelia kesin bir ifadeyle. "Yatağının üstündeki kutuya bak. Senin için oraya bıraktım, çok yardımcı oldu. Bu adam bir katil-"

"Kurban!" Thomas böğürdü. Daha fazla kan .

Polislerle yüzleşirken bir şekilde hem savunmasız hem de trajik bir şekilde cesur görünmeyi başarsa da, "Kurbanlar yatak odalarında birden fazla cinayetin hatıralarını bulundurmazlar," diye karşılık verdi. "Ayrıca insanları misafir odalarında bağlamazlar." Omzu Lane'e çarptı. "Arkadaşımın tıbbi yardıma ihtiyacı var. Bu canavar tarafından bayıltıldı."

Lane kaskatı kesildi. Şok tabancasından bir darbe almış ve kafasına bir silahın kabzasıyla vurulmuştu. Onu bayıltmak *kolay olmamıştı*. Tıbbi müdahaleye de ihtiyacı yoktu. O iyiydi. Öfkeli ama iyiydi.

"O... bana saldırdı!" Thomas diş gibi görünen bir şeyi tükürdü. Yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Lane gerildi. Bu orospu çocuğu konuşarak bu işten sıyrılamayacaktı. bu karmaşa.

"Kutu burada!" Koridorun aşağısından biri bağırdı. "Mücevherler... ölü kızların resimleri, kahretsin!"

Polisler misafir odasında olmasına rağmen Thomas aniden çalıştı. Sağ taraftaki küçük pencereye doğru hamle yaptı. Sanki o şeyin içinden geçebilirmiş gibi.

Lane ayağını rahatça uzattı.

Thomas polisler etrafını sararken ayağı takıldı ve duvara çarptı. Onlara yumruk atmaya çalıştığında polisler onu yere serdi.

Sert.

Ophelia nefes verdi. Sonunda ellerini indirdi. Lane'inkiler de öyle. Ona baktı. Bekledi. Polisler Thomas'a kelepçe takıyordu. Öfkeleniyor, bağılıyor ve her türlü tehdidi savuruyordu.

Ophelia bakışlarını Lane'den ayırmadı. "Eee?"

Başı halde ağrıyordu. Ellerini büktü. "Peki, ne oldu?"

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Belli ki hiç minnet duymuyorsun."

Gözleri kısıldı.

"Bu iki numaralı Buz Kırıcı dersi olmalı. Kışınızı kurtaran insanlara her zaman teşekkür edin."

Lane ona doğru eğildi ve kaosu görmezden geldi. "O Seni yere yatırdım," dedi yumuşak bir sesle. "Seni kurtardım. Teşekkürüm nerede?"

Muhteşem gözlerini ona kırıştırdı. Sonra eli kalktı ve onun yanağını okşadı. "Bu çok değerli. Onu tam istediğim yere getirdim."

"Ne yaptın sen-" Durdu. Aşağı baktı. Yanına bir silah dayamıştı.

Bakışları tekrar onunkilere kaydı.

Göz kırptı. Ama sonra dedi ki, "Şşşt. G-kelimesini söylemeyelim ve tüm polisleri paniğe sevk etmeyelim, olur mu? meşguller ve eminim yakında ikimizi de arayacaklardır." Silahını geri soktu

dönüp kapıya doğru yürümeden önce gömleğinin altından. "Harika iş çıkardınız memur beyler," diye seslendi. "Koruyor ve savunuyorsunuz. Bayıldım buna. Beş yıldız."

Lane elini onun omzuna doladı ve yüzünü ona çevirdi.
onu. "Madem o silah bunca zamandır sendeydi, neden kullanmadın?"

Parmak uçlarında yükseldi. Ellerini adamın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti, sonra Ophelia adamın kulağına fısıldadı: "Çünkü onu hayatta tutmaya çalışıyordum. Ölü adamlar ailelerin sonunu getiremez. Buz Kırıcı, üç numaralı ders. Sana verdiğim bilgileri cidden yazmalısın. Bu altın değerinde. Memphis Camden'ın sana yol gösterdiğini ve adamın iyi olduğunu anlıyorum ama ben daha iyiyim."

"Sen-sen-"

"Daha iyi. Doğru." Nefesi adamın kulağının kabuğunu okşadı. "Ben de öyle dedim. Aslında, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben en iyisiyim." Topukları yere degecek şekilde geri çekildi. Gözlerini ona dikti.

Ve bir kez daha göz kırptı. Neden bu göz kırpmanın yıllardır gördüğü en seksi şey olduğunu düşünüyordu?

Polisler Thomas Bass'ı kapıya ve koridorda durdukları için onlara doğru ittiler. Thomas'ın elleri arkadan kelepçeliydi. Bir kadın polis adama haklarını okudu. Öfke Thomas'ın yüzünü buruşturmuş, onu iten polislere karşı koymaya çalışıyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Thomas Lane'e öfkелendi. "Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun! Ne yapabileceğimi bilmiyorsun-"

Ophelia gözlerini devirirken, "Biliyoruz," diye onu bilgilendirdi. "Özel bir şeymişsin gibi değil. Sen kızları incitmekten zevk alan sapkın bir ucubesin. Ve kendi versiyonuna girmek üzeresin.

cehennemin dibini boylayacaksın." Ona el salladı. "Hücre arkadaşlarınıza selamlarımızı iletin. Eminim sizinle tanışmak *hoşlarına* gidecektir."

Polislerden ayrıldı ve onlara doğru hamle yaptı.

Lane yumruğunu Thomas'ın karnına indirdi. Katil önünde iki büklüm olurken, Lane Thomas'ı yakaladı ve kulağına fısıldadı. Özel bir tehdit.

Thomas geri çekildi. Korku yüzünü kaplamıştı. "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdı.

Polisler bir kez daha ellerini onun üzerinde kenetlemişti. Umarım, bu sefer çok daha güçlü bir tutuş.

"Dışarı! Beni ondan uzaklaştırın!" Thomas'ın gözleri kocaman olmuştu. "Ben yaptım! Patience ile başladım -ilk oydu. Onlara zarar verdim! Ben yaptım! *Çıkarın beni!*"

Polisler onu koridordan aşağı itmişler.

"Vay, vay," diye mırıldandı Ophelia. Alt dudağını dişledi, sonra Lane'e doğru hızlı bir bakış attı. "Ona ne söyledin?"

"Bilmek istemezsin."

"Oh, ama sizi temin ederim, biliyorum." Dudaklarını büzdü. "Umarım daha sonra paylaşırsınız."

Buna güvenme.

İKİNCİ BÖLÜM

"Sana borçluyum Ophelia," dedi Memphis Camden onun karşısındaki kabine geçerken. Elinde iki soğuk bira ÇiÇesi vardı ve birini ona doğru itti. "İçkiler benden."

Önce biraya, sonra da adamın yakışıklı yüzüne baktı. "Ah, Memphis, korkarım bana ucuz bir biradan çok daha fazlasını borçlusun." Ama susamıştı, o yüzden şişeyi aldı. Belli belirsiz ferahlatıcı bir yudum almadan önce şişeyle onu selamladı. "Bugün yeni elemanınızı bir seri katilin pençesinden kurtardım. Hayatı ve uzuvları riske attım. Günü kurtardım. Adamın koruyucu meleği oldum." Bir yudum daha. "Bu öyle bir borç ki kolay kolay ortadan kaybolmaz. Büyük faturalar düşünün. Tasarım ayakkabıları ve lüks tatilleri düşünün."

Memphis'i yıllardır tanıyordu. Adam onun pahalı zevkleri olduğunu anlamalıydı. Teşekkür olarak ucuz bir bira mı? Ha. Yakınından bile geçmez.

Bakışları kalabalık kulübün içinde gezindi ve Lane'e takıldı. Daha doğrusu, barın üzerine eğilmiş içkisini sipariş eden Lane'in sırtına. "Bu adam neden tek başınaydı?" Bu soru Memphis'e yöneltilmiş bir kınamaydı. Ne de olsa Memphis'in adamı Buz Kırıcı ile ilgili her konuda eğitmesi gerekiyordu.

"Lane bir önseziyi takip ediyordu."

Homurdandı ve dikkatini Memphis'e çevirdi. "Bu önsezi onu neredeyse küçük parçalara ayırıyordu. Thomas'ın salladığı kasap bıçağının büyüklüğünü görmedin."

"Bugün liseli bir kızı kurtardı. Adam kızı yakalayamadan Thomas Bass'i durdurdu. Onu ve Lane'i ara sokakta görmüş. Pislik onu şoklamaya çalışırken Lane Thomas'ın üzerine atladı. Lane vuruldu.

ve kız güvenli bir yere kaçtı. Lane için polisleri geri getirmeye çalıştı, ancak onlar geldiğinde sokak terk edilmişti."

İşaret parmağı şişenin soğuk boynundan aşağı kaydı. "Her şeyi duydum

Bunu zaten biliyordum. Karakoldaki dört saatlik muhteşem kalışım sırasında. Kızın Lane'e karşı büyük bir kahraman hayranlığı var." Lane'e dönüp bakmadı. "Şahsen, adamın bir psikiyatristle ciddi bir zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bazı öfke sorunlarından bahsediyoruz." Thomas'la dövüştüğünde adamın yüzünü görmüştü.

"Thomas'a saldırdığı için mi? Önce Thomas ona vurdu."

Bunu biliyordu. Aynı zamanda derin, karanlık bir öfkeyi gördüğünde anlıyordu.

"Lane'in ona attığı dayaktan pişmanlık duymuyorsam kusuruma bakmayın." Memphis omuzlarını geriye attı. "O pişin kaç kız öldürdüğü düşünülüğünde değil."

Şişeden daha uzun bir yudum aldı. "Ben de onun kışını tekmelemek istedim."

"Lane?"

"Hayır, o ucube Thomas." Gözleri parladı. "O benim hedefimdi. Onu avlayan ve ilk cinayetle bağlantısını kuran bendim." *Patience Mayweather*. "Diğer herkes Patience'ı unutmuştu. Annesinin davasını ben aldım." Bunu ücretsiz yaptığını eklemeyi çünkü Marjorie'nin hikâyesi Ophelia'nın yokmuş gibi davranmayı sevdiği kalbini kırmıştı. Bu bilgi bilinmesi gereken bir bilgiydi.

"Bana öyle geliyor ki sen ve Lane adamı aynı anda avladınız. Lane sokaktaki kızı kurtardı, sen de onu kurtardın. Kazandın, kazandın." Memphis şişesini kaldırdı.

Gözlerini devirerek birasını onunkiyle tokuşturdu. "Eğer iyi bir takım olduğumuzu söylüyorsan, ben buradan gidiyorum."

Dudakları aralandı.

"Senin çalışman gereken milyonlarca başka dava yok mu?" Aceleyle soru sormaya başladı. "Buz Kırıcıların Federallere Henry Monroe'nun tüm kurbanlarının yerlerini ortaya çıkarmalarında yardımcı olacağını sanıyordum." Henry Monroe, yıllardır parmaklıklar ardında olan bir seri katil... Sadece daha fazla kurbanın yerini ortaya çıkarmıştı. *Yani... çok daha fazla kurbanın.*

Senin sapkın pisliklerinden bahsediyorum. Henry cehennem kadar korkutucuydu ve bu dünyada onu korkutan pek fazla şey yoktu. *O da onlardan biriydi.*

Edinebildiği dedikodulara göre, Buz Kırıcılar'ın yeni ifşa edilen kurbanları kurtarmak için Federallerle birlikte çalışması gerekiyordu. Uzun ve yavaş bir süreçti çünkü Henry'nin pek de açık sözlü bir tip olmadığını biliyordu.

Onun kalibresindeki katillerin çoğu değildi.

Buz Kırıcılar aslında yıllar önce kurulmuştu. Grup internet üzerinden çalışmaya başlamıştı. Hepsi farklı geçmişlerden gelen ekip, kolluk kuvvetleri tarafından unutulmuş davalara odaklanmak istedikleri için bir araya gelmişti. Karşısında rahatça uzanan adam, Memphis Camden - eski ödül avcısı- en başından beri grupta birlikteydi. Ve şimdi ekip milyarder Archer Radcliffe tarafından finanse edildiğinden, erişimleri sınırsızdı.

Ama sınırsız bir banka hesabım olsa neler yapardım.

"Biz meşgul olmayı severiz," diye mırıldandı Memphis. "İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Gözleri hemen kısıldı. "Seninle bir davada çalışmıştım. çok uzun zaman önce." Olimpiyatlarda altın madalya kazanmış bir patencinin karıştığı bir dava. Ve Henry Monroe. "O zaman da söyledim, tam zamanlı bir Buz Kırıcı olmakla ilgilenmiyorum." Memphis sık sık onu gemiye çekmeye çalışırdı. Böyle bir şey olmayacaktı. Onun başka planları vardı. "Özel dedektiflik işim var." Ve *kendi gündemim*.

Bakışları kulübün içinde gezindi. Lane artık barda değildi.

Memphis ona, "Eğitime ihtiyacı var," dedi.

"Yok artık."

Memphis bir kahkaha attı. "Senden her zaman bize katılmanı istemiyorum. Büyük, kötü, yalnız olmayı sevdiğini anlıyorum. Senden ömür boyu sürececek bir bağlılık beklemiyorum. Senden onu kanatlarının altına almanı istiyorum. Sadece kısa bir süreliğine."

Ona bakarken ağzı açık kaldı. "Kanatlarımın altında mı? Ne?

O da kim? Yavru bir kuş mu?"

"Hayır, o patlayabilecek bir volkan."

Bu düz ifade onun mizahının tüm izlerini sildi.

"Gördüğünü biliyorum." Memphis'in bakışları aniden çok yoğun göründü. "Lane çok ince bir çizgide yürüyor. Kilit altında tutulduğunda kendisinin bir parçasını kaybetti."

Cinayetten hapse atılmış. Çünkü Lane Lawson'ın da bir zamanlar seri katil olduğundan şüpheleniliyordu. Kanıtlar güçlüydü ve parmaklıklar ardına atılmıştı. Ve eğer duyduğu hikayeler

doğru olsaydı, o zaman neredeyse her gün hayatta kalmak için savaşmak zorunda kalacaktı çünkü başına ödöl konmuştu.

Lane'e suçlar için tuzak kurulmuştu. Hapiste ölmeye gönderildi. Ama O

Maksimum güvenli bir tesisten kaçtığı için hayatta kalmıştı. Ve.. "Seni bir dondurucuya kilitledi," dedi Memphis'e. Ophelia bu hikâyeyi duymuştu ve açıkçası her anlatıldığında onu daha da eğlendiriyordu.

Çenesi boyunca bir kas esnedi. "Geçmişte kaldı." "Saçmalık."

Kas tekrar esnedi.

Kabinde arkasına yaslandı. "Geçmişe sünger çekmeye inanacak bir yanınız yok. Biri sana yanlış yaparsa, sen de ona daha sert bir şekilde yanlış yaparsın." Anlamıştı. Gerçekten. Bu onun da yaşam tarzıydı. Ve şu anda tek başına avlanmayı tercih etmesinin nedeni de buydu.

"Hayatı için savaşıyordu. Motivasyonunu anladım.

sonuç pek hoşuma gitmedi." Tek kaşını çarpıttı.

"Buz Kırıcı olmak istiyor. Takımla birlikte çalışıyor ve hızlı öğreniyor. O sadece..." Memphis etrafına bakındı.

Bekledi.

"Daha fazla kontrol öğrenmesi gerekiyor. Çok fazla dürtüsel davranıyor ve kurbanlarla etkileşimi berbat."

"Hayır, cidden, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Memphis ona nasıl hissettiğini söylemek yerine büyük bir rakam söyledi. Çok büyük bir rakam.

"Affedersiniz?" Diğer kaşı ilkinde katılmak için eğildi.

"Onu bir ay boyunca eğit. Seni gölgelemesine izin ver. Özel dedektif olarak nasıl çalıştığını görsün. Onunla işin bittiğinde maaşını alacaksın."

Kulüp sıcak mıydı? Yoksa sadece terliyor muydu?

Memphis ona neredeyse müstehcen bir miktar para mı teklif etmişti? "Bana yle bakma. Sana deme yapmayacağım. O deyecek." "Lane?" Neden adı gıcırtı gibi çıkmıştı?

"Adam zengin, ama bunu bilmen gerekmiyor mu? Her zaman herkesin işine burnunu sokuyorsun. Bu senin uzmanlık alanın. Bunu onunla ilk günden yaptığını düşünebilirdim."

"Tutuklanmasıyla birlikte mal varlığının dondurulduğunu sanıyordum." Ve başka şeylerle oldukça meşguldü.

"Mal varlığı donduruldu. Sonra bazı ahmak iş ortakları o parmaklıklar ardındayken ve kız kardeşi masumiyetini kanıtlamak için savaşırken ondan çalmaya çalıştı. Sonunda Lane her şeyi geri aldı. Bir sürü girişimini sattı. Daha da fazla para kazandı. Sanırım bir Hollywood stüdyosu onun hayat hikyesinin haklarını istiyor ya da onun gibi bir şey, yani yakacak parası var." Burun delikleri alevlendi. "Zamanım olsaydı, onu tamamen kendim eğitirdim. Ama dediğin gibi, Henry Monroe davasızerinde çalışmam gerekiyor. Lane'i kendi başına bırakamam." Yüzünü buruşturdu. "Bugün ne olduğunu gördünüz. şehre birlikte geldik, bazı soruşturma işleri için ayrıldık çünkü takip etmemiz gereken birden fazla şüpheli vardı ve sonra bir baktım-"

"Lane bağlandı ve neredeyse kesilerek açıldı mı? Evet, hepsini gördüm. Çok dramatikti." Günün olaylarını düşündü. "Thomas'ı yere serme şekli de çok dramatikti. Thomas'ın bu sırada bir, belki de iki dişini kaybettiğine eminim."

"Çok fazla öfkesi var." Memphis sesini alçalttı. "Bunu anlıyorum." Bakışları kızın yüzünden hiç ayrılmadı. "Bunu *anlıyorsun*. Herkesi anlıyorsun, değil mi?"

Yutkundu ve bunun tam olarak nereye gittiğini gördü. "Geçmişimden bahsettiğin zaman belden aşağı vurmuş oluyorsun. Arkadaşların arkadaşlarına yapacağı şey değil."

"Hepimiz hayatımızın bir noktasında birine ihtiyaç duyarız. Şu anda Lane'in sana ihtiyacı var. Ve benim de sana ihtiyacım var."

Sana onunla ihtiyacım var. Lanet olsun. Memphis ona hiç sormamış gibi.

çok şey için. İşin iyi tarafı, Lane'in parası kesinlikle işine yarayabilirdi. "Onun bakıcısı olmamı mı istiyorsun?"

"Suçluları avlamakla ilgili bildiğin her şeyi ona öğretmeni istiyorum. İşleri yapmanın *doğru* yolu. Ve..." Uzun bir nefes. Mümkünse bakışları daha da yoğunlaştı ve odaklandı. "*Kendini kaybetmesine izin verme.* İçinde çok fazla öfke var. Ona göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Geri alamayacağı bir şey yapmadığından emin olmak için."

Parçalar onun için yerine oturdu. Bu sadece Lane'i eğitmekle ilgili değildi.

Bu, içinde doğmuş olan canavarı dizginlemekle ilgiliydi. Lane, diğer mahkûmlar tekrar tekrar peşine düştüğünde hayatta kalmak için savaşmak zorunda kaldığında ilk nefeslerini alan bir canavar. Ve Memphis canavarların onun uzmanlık alanı olduğunu bilirdi.

"Anlaştık mı?" Memphis itti. Elini masaya doğru uzattı.

Kadın ona baktı. "Çok şey istiyorsun." "I-"

Lane, "Evet, öyle," diye .

Başını sola çevirdi. Lane masalarından sadece birkaç adım ötede duruyordu. Alaycı bir sırıtış dudaklarını büktü ama gülümsemesi yeşil gözlerine hiç ulaşmadı. "Ve bu tamamen gereksiz bir ," diye ekledi karanlık ve tehlikeli sesiyle. Bu ses onun üzerinde doğru ya da yanlış her şekilde yuvarlanma eğilimindeydi. "Çünkü kesinlikle bir *bebek bakıcısına* ihtiyacım yok."

Ah, harika. Demek o kısmı duymuştu. Bu da hemen hemen her şeyi duyduğu anlamına geliyordu.

Bakışları onun üzerinde gezinirken en neşeli gülümsemesini takındı.

Lane Lawson. Mogul katile dönüştü. Ya da en azından bir zamanlar manşetlerde böyle yazıyordu. Kendini kaybetmiş ve ona ikiz kardeşini hatırlatan kadınları öldürmüştü. İlk tutuklandığı zaman onun profilini okumuştı. FBI'da bağlantıları vardı ve evet, bu dava başından beri onu rahatsız ediyordu.

Bir şeyler ters gitmişti.

Lane Lawson'ın hayatı hiç kolay olmamıştı. Kanlı ve vahşi, kolay değil. Özellikle kendi geçmişi göz önüne alındığında, kanlı ve şiddete saygı duyabilirdi. Seçkin birkaç kişi dışında herkesten sakladığı bir geçmişi vardı.

Memphis o birkaç kişiden biri olabilir.

Lane'in babası annesini öldürmüştü. Lane'i ve Lane'in kız kardeşi Lark'ı öldürmeye çalışmıştı. Ama Lane onun yerine babalarını öldürmüştü. Ve adamın otopsisini tamamlandığında, hayatta kalanlar korkunç gerçeği öğrenmişlerdi.

Lane'in babası bir beyin tümörü yüzünden bu kadar şiddet yanlısı ve dengesiz bir hale gelmişti. Eğer tümör, ölümün Lane'in ailesini çok sert vurduğu o korkunç tarihten önce bulunmuş olsaydı...

Belki her şey farklı olabilirdi.

Ama bu dünyada kimsenin bir daha yapma şansı yoktu. Uzun zaman önce öğrendiği bir ders.

Lane parıldayan yeşil gözleriyle ona baktı. Bir sürü Öfke. Öfkeli bir yoğunluk. Ama bu yoğunluk sadece gözlerinden okunuyordu. Onunla ilgili diğer her şey buz gibi soğuk görünüyordu. Yüz ifadesi dikkatle boş bırakılmıştı. Vücudu sert ve gergindi.

Kontrol.

Onu sıkıca sardığını biliyordu. Ama kontrolü *bu kadar sıkı* tutan insanlar hakkında bir şey...

Patlama ihtimali en yüksek olan insanlar bunlardır.

Lane sonunda ona, "Bakıyorsun," dedi.

"Özür dilerim. Çılgın yakışıklılığına kapıldım." Kaya gibi sert ifadesinde bir çatlak yok.

Ophelia yüzünü buruşturdu. "Bir eğitim olarak çok zevkli olacağınızı görebiliyorum. Durmadan gülüyorsun, haksız mıyım?"

"Gülmek için aramıyorum." Masaya bir adım daha yaklaştı. Bakışları üzerinde gezindi. Kahretsin, eğer bu *küçümseyici* değilse.

Omurgası sertleşti. Kimse onu kovamazdı. Bu hatadan pişman olacaktı. Bundan emin olacaktı.

Dikkati Memphis'e kaydı. "O doğru kişi değil. Katiller konusunda uzman birini istemiştım. En iyilerle çalışmak istedim. Bu benim için bir oyun değil-"

"Hayır mı?" diye sormak için araya girdi. "Kanunsuzu oynayıp kötü adamları alt etmek isteyen sıkılmış zengin bir çocuk değilsin, değil mi?"

Başı tekrar ona doğru döndü.

Onunla oynamak çok kolaydı. Ve onu kızdırmaktan oldukça keyif alıyordu. Damarlarında bir heyecan dolaşıyordu. Ona el salladı. "Merhaba."

Bakışları sertleşti. Işıl parlıyordu.

"İnsanlar hakkında yargıda bulunmamalısınız. İyi bir profil çıkarmak için oyunun çok başındasınız. Örneğin beni ele alalım."

Hırladı. Derin, garip bir şekilde seksi bir ses.

Parlak gülümsemesini ona doğru çevirdi. "Beni tamamen yanlış anladınız. Çünkü sizi temin ederim ki ben bu iş için doğru kişiyim. Muhtemelen bu işi hakkıyla yapabilecek tek kişiyim." Başını Memphis'e doğru çevirdi. "Ben yapacağım. Önümüzdeki bir ay boyunca beni onun eğitmeni olarak düşün." Ve elini masanın üzerinden Memphis'e uzattı.

Memphis elini elinin etrafına doladı, gücünü kullanırken çok dikkatli davranıyordu. Ne de olsa o adamlardan biriydi. Zayıf olduğunu düşündüğü birine karşı her zaman dikkatli davranan türdendi.

Ben zayıf değilim.

"Harika." Memphis onu bıraktı. "Gitmem gereken yerler var - buradan çok uzakta - ve görmem gereken bir karım var. O yüzden ikinizi yalnız bırakayım, olur mu? Ben şehirden uzaklaşırken siz de birbirinizi daha iyi tanıyın." Kabinden kaydı. Lane'in yanında durdu.

İki adam da uzun boylu ve güçlüydü. Ve üzerlerine bir karanlık çökmüştü. Ama Memphis Lane'den çok daha rahat görünüyordu. Adamın her an patlayacağı hissine kapılmamıştı.

Memphis karanlığına hükmetti. Karanlık ona sahip değildi. Lane'e gelince.

Onun gerçekte ne kadar karanlık olduğunu bulmak benim işim. Çünkü o

Memphis'in onu *iki* iş için işe aldığını biliyordu. Lane'i eğitmek mi? Elbette, kesinlikle. Bu yüzeydeki işti ve ona katillerin motivasyonları hakkında her şeyi öğretebilirdi.

Ama ikinci iş? Memphis'in paylaşmadığı ve en işi ona teklif ettiğinden şüphelenmesinin tek nedeni olan iş?

Çünkü canavarları görebiliyorum. Kötülüğü görebiliyorum. Ve Memphis yeni Buz Kırıcı acemisinin bir gün sınırı aşip aşmayacağını bilmek istiyordu.

"Bu kadar mı?" Lane ona ters ters baktı. "Beni onun üzerine atıp şehri terk mi ediyorsun? Takımın bir parçası olmanın yolu, dostum."

"Tam olarak değil." Memphis Lane'in omzuna bir tokat attı. Lane'in omzuna

Memphis'in elindeki altın alyans parlıyordu. "Thomas Bass'ı hapse attırıp amigo kızı kurtararak iyi iş çıkardın." Tokat sert bir tutuşa dönüştü. "Ama bir dahaki sefere içeri desteksiz girme. Kahraman olmaya bu kadar kararlıyken bir kurban olmanı istemem." Bakışları Ophelia'ya kaydı. "Onu canlı tut."

"Yapacağım." Elindeki birayla onu selamladı.

Memphis başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Lane arkasından ters ters baktı. O anı onu tekrar incelemek için kullandı. Ya da onu içine çekmek için. Çünkü daha önce yalan söylememişti. Lane Lawson gerçekten de bir güzellik canavarıydı. Film yıldızı yakışıklılığında ama sert bir şekilde. Kirli sakallı sert bir çene. Kalın, siyah saçları şiddetli açılarını ve düzlemlerini yüzünü çerçeveliyordu. Katil

elmacık kemikleri. İnsanların bu kemik yapısı için çılgınca paralar ödeyeceğinden şüpheleniyordu. Sıkı dudaklar. Ve o gözler.

Adamın dikkati tekrar kadına kaydı.

Ne hınzır, ne hınzır bir bakışın var. Bir an için Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurtla karşılaştığında neler hissetmiş olabileceğini anladı. *Beni yiyecek misin? Lütfen?* Eli bira şişesinin soğuk boynundan aşağı kaydı. "Ben ısırmam." *Isırır mısın?*

"Memphis neden senin bu iş için en iyi kişi olduğunu düşünsün ki?"

Çok aşağılayıcı. "Harika olduğum için mi? Senin için günü kurtardığım için mi? Onun da kışını defalarca kurtardığım için mi?" Ophelia göz kırptı. "Bu seni daha iyi hissettiriyor mu? Küçük yağlı ben mi büyük, kötü Memphis'i kurtardım? Bu gururunu iyileştirecek mi?"

Kaşları çatıldı. "Gururumun bununla hiçbir ilgisi yok." Ve kabine doğru ilerledi. Memphis'in boşalttığı yere değil. Onun hemen yanına oturdu.

Her şey onun alanına girdi.

Sosyal normlara uymak buraya kadarmış. "Lütfen," diye mırıldandı, "rahatına bak ve bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Bugün o piç kurusu senden yüz kilo daha ağırdı. Seni yere çarptı. Eğer o iplerden kurtulmasaydım, sana *zarar verebilirdi.*" Gözleri parlıyordu. "Kendini sık sık böyle durumlara sokar mısın? Desteksiz girdiğin ve kadınları incitmekten zevk alan ucubelerle yüzleştirdiğin?"

Vay, vay. Bu ilginç bir gelişmeydi. "Benim için endişeleniyordun."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Bu çok tatlı," diye ekledi. Sol elini uzatarak onun kolunu okşadı. "Çok-" Okşamayı yarıda çünkü parmaklarının ucundan koluna doğru bir ısı dalgası yayılmış ve tüm vücudunda sekmeye başlamıştı.

Lanet olsun.

Gözlerini kırptırdı.

Elini geri çekti. "Tatlı ama son derece gereksiz." Eli kucağına düştü. Yumruk yaptı. Ophelia yavaş bir nefes verdi. "Durum tamamen benim kontrolüm altındaydı."

"Doğru." Vücudunu ona doğru eğdi. Kokusu onunla alay ediyordu. Sandal ağacı? Amber? Karışım mı? Kesinlikle erkeksi. Zengin. Şehvetli.

Onu içine çekerken burun delikleri alevlendi. Sonra kendini tuttu.

"Senin için müstehcen bir para ödeyeceksem," diye tersledi Lane, "paramın karşılığını alacağımı bilmek isterim."

Bu açık ifade karşısında gözleri büyüdü. "Bunu yeniden ifade etmek ister misin?" Ophelia ipeksi bir sesle sordu. "Çünkü bana seks için para ödemeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık olabilirdi. O tuttu

Ophelia, "Ama bilgin olsun, ben her zaman buna değerim," diye eklerken bile gözlerini kırpmadı.

Yutkundu. Bir an için maskesi çatlar gibi oldu. Ophelia ona doğru eğildi ve gerçek Lane'i görüp göremeyeceğini merak etti. Sonunda. *Taktığın maskenin altında ne olduğunu göster bana.*

"Neden," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı ve Ophelia her birini itmeye kesinlikle bayılacağını fark etti

"Memphis benim için en iyi eğitmen olduğunuzdan bu kadar emin mi?"

"Çünkü katilleri tanırım. İçi ve dışı." Yara izleri vardı.

Kanıtla. "Özel dedektiflik işine girmeden önce Quantico'daki en iyi acemilerden biriydim. Amirlerim kötülükleri görme yeteneğim olduğunu söylerdi." Ama hiçbir zaman bu kadar basit olmamıştı. "Sen görevi olan bir adamsın Lane Lawson." Onun anlamadığını mı sanıyordu? Memphis'in anlamadığını mı? Lane'in bu gece neler yaptığına ilk elden tanık olmuştu. "Avlanmak istiyorsun."

Sıkılmış çenesi boyunca bir kas sarsıldı.

"En kötünün en kötüsünü alaşağı etmek istiyorsunuz. Başkalarını yok ederken saklanan ve cezalarından kaçan katilleri." Sesi alçaktı. Yalnız onun için. "Bu yüzden Bass'in peşinden tek başına gittin. Ona bunu ödetmek istedin."

"Onu durdurmak istedim."

"Suçluların suçları yanlarına kâr kalırken masumların cezalandırılmasından bıktığınız için mi?" Onun kendi çıkarıyordu. Lane'e söyleyeceğinden değil. Henüz söylemedi.

Başı, baş sallama olabilecek bir hareketle sallandı.

"Kötülerin en kötüsünü nasıl bulacağınızı öğrenmek istiyorsanız, o zaman doğru yere geldiniz. Ya da daha doğrusu doğru kadına." Omuzlarını umursamaz bir şekilde silkti. "Gördüğünüz gibi, sapkın katiller benim uzmanlık alanım." Her kadının bir hobiye ihtiyacı vardı, değil mi? "Eğer benimle kalırsan, sana çoğu insanın onlar hakkında bilmek istemediği her şeyi öğretebilirim. bittiğinde canavarların içini dışını öğrenmiş olacaksın." Elini kaldırdı. Bu kez ona dokunmadan önce kendini eğitti. Ophelia'nın eli yanağından aşağı süzüldü. Ophelia'nın eli

Sıcak ona vurdu ama belli etmedi. "Sizi temin ederim, derslerim ödediğiniz her kuruşa değecek."

Kız ona dokunduğunda gözbebekleri parladı. İçinde aç bir ihtiyaç parladı

gözleri. Bu fiziksel bir ihtiyaç mıydı? Onu bıçak gibi kesen aynı rahatsız edici arzuyu o da hissediyor muydu?

Yoksa bu ihtiyaç, dışarıdaki canavarlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istediği için miydi?

Çünkü de olmaktan korkuyorsun, değil mi Lane?

"Peki, ortak olalım mı?" Ophelia ses tonunu hafif tutarak ona sordu. "Yoksa akıllıca olanı yapıp hemen kaçmak mı istiyorsun? Yaşayabileceğin güzel, güvenli bir hayatın var. Yürü git. Karanlıkla oynamayı bırak. Geri dön-"

"Geri dönüş yok." Sert. *"Ortaklar."*

Cenazen, dostum. "O zaman ilk eğitim seansı şimdi başlayacak. Umarım hazırsındır." Elini çekti.

Ya da çalıştım.

Adam onun elini tuttu. Parmaklarının ucundaki belli belirsiz nasırlar kızın teninde kayıyor ve tüyleri diken diken . Lane onun gözlerinin içine bakarak, "Benim için endişelenme. Ben çok hızlı öğrenirim."

"Bildiğim iyi oldu."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyarılma rahatsız ediciydi. Kot pantolonunun önünü inatla iten siki, görmezden gelmeye devam edeceği bir sorundu. Lane bunun, karakolda geçirdiği onca uzun saatten sonra bile onu hâlâ tahrik eden adrenalinin bir yan etkisi olduğunu iddia edebilirdi.

O günkü olayların etkisi henüz geçmemişti. Er ya da geç çarpacaktı.

Henüz değil.

Hayır, sertleşmesinin nedeni adrenalin ya da neredeyse ölmek üzere olması değildi. Onun yüzünden.

Ophelia Raine.

İlk kez aylar önce Memphis'te tanıştığı kadın. Uçlarda yaşayan, hayatında gördüğü en seksi gülümsemeye sahip olan ve şu anda...

Ortağı.

Eğitmen

mi?

Adam onun bileğini tuttu ve başparmağı nabzının üzerinde gezindi. Ophelia tamamen rahat görünüyordu ama hızla atan nabızı bu pozunu yalanlıyordu. Dikkat edilmesi gereken iyi bir nokta -Ophelia gerçek duygularını gizlemekte çok ama çok iyiydi.

Sonra tekrar, o da öyleydi.

Aksi takdirde, Ophelia ilk günden beri onu arzuladığını ve gece yarısı fantezilerinin birçoğunda onun rol aldığını bilirdi.

Cinayet suçlamalarından aklanıp resmi olarak serbest bırakıldıktan sonra, yatağını ısıtmak isteyen bir sürü kadın sıraya girmişti.

Bu kadınlar onu çeşitli nedenlerle becermek istemişlerdi. Bazıları ünlü biriyle birlikte olmanın heyecanını yaşamak istemişti - çünkü yüzü tüm haberlere yansiyarak ünlü statüsü kazanmıştı. Diğerleri daha karanlık bir nedenden dolayı ona çekilmişti.

Çünkü tehlikeli birini becerdiklerini söylemek istiyorlardı.

Hepsi onu kullanmak istemişti. Gerçekte kim olduğu kimsenin umurunda değildi. Muhtemelen iyi bir şeydi. Lane bugünlerde *kim* olduğundan tam olarak emin değildi.

İyi mi kötü mü? Ben neyim lan? O şeylerin içinde neye dönüşmüştü? Hücreler mi?

"Tamam, hızlı öğrenen. Bütün gece gözlerimin içine bakacak mısın yoksa derslerin başlamasını mı istiyorsun?"

Başparmağı vuruşunun ortasında durdu. Ruhani bir şekilde gözleri... o muydu? Cehennemlik. Belki de öyleydi. Onu bıraktı. Elini masanın üzerine bıraktı.

"Bunu 'Evet, lütfen Ophelia, derslerimize başlayalım' olarak kabul ediyorum." Kabinin arkasına yaslanıp rahatlarak saçları omzunun üzerinden kaydı.

"Sen hiç konuda ciddi oldun mu?"

"Daha önce o muhteşem kışını kurtarmak konusunda ciddiydim. Biliyorsun, bunu yaptığım için bana hâlâ teşekkür etmedin. Ama sana bir teşekkür fikriyle yardım edeceğim. Çikolataları severim. Bitter çikolata olmasın, benim için çok acı. Sütlü çikolata lütfen. Ve çiçekler harika olur."

"Sana çikolata almayacağım."

"Evet, öylesin. Ve ben her zaman ciddiyimdir. Ama bir tehdit olduğunu düşünmezlerse insanları hazırlıksız yakalamak daha kolay olur. Beni zararsız, uçarı ya da her neyse öyle görüyorlar; bu da onları dezavantajlı duruma düşürüyor. İnsanlar

Tehlikeli olmadığımı düşünürlerse etrafımda söylediklerine ya da yaptıklarına o kadar dikkat etmezler. Mesela seni ele alalım. Beni iş başında gördün ama yine de benden şüphe ediyorsun. Ve yapmaman gerekirken kendini bırakıyorsun."

İfadelerinizi değiştirmeyin. "Nasıl kaydım?"

Yay şeklindeki dudakları hafif bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Bileğimdeki okşama. Gözbebeklerin büyüdüğündeki parıltı. Senin için genel bir rahatsızlıkmışım gibi davranmayı unuttun ve bana karşı hissettiğin arzunun ortaya çıkmasına izin verdin."

Lanet olsun.

"Bir de Thomas Bass beni yere serdiğinde -gerçek anlamda değil elbette ama nereye varmak istediğimi anladınız- kendinizi kaybettiğiniz gerçeği var. Tepkinizi görmek için yapmam gerekli bir testti. Merak ettim... Fiziksel olarak zayıf gördüğünüz biri tehlikede olsa umurunuzda olur muydu?"

Öfke içinde kıpırdandı. "Beni test mi ediyordun?"

"Canımın yanıp yanmamasını önemsiyordun. Yani hayat denen uçsuz bucaksız boşlukta yavaşça dolaşan duygusuz bir robot gibi davranıyor olsan da, öyle değilsin. Aslında, benim tehlikede olmama verdiğin tepki oldukça ilkeldi. İlkel. Bence en önemli olan ilkel tepkilerdir. İçgüdünün sahtesini yapamazsın."

İlkel mi? Tamam, tabii. "Eğer ilkelden kastınız... o piçi lime lime ettin mi? O zaman, evet, suçluyum." Bundan daha ilkel olabileceğinden emin değildi.

Uzun kirpikleri titredi. "Memphis'in seninle çalışmamı istediğinden şüpheleniyordum. Daha önce bana bunu ima etmişti, bu yüzden yollarımız daha önce olduğu gibi alışılmadık bir şekilde kesiştiğinde, bu fırsatı değerlendirdim-"

"Üzerimde deney mi yapacaksın? Çünkü ben senin bilim projen miyim? Sen Frankenstein'sın ve ben de canavar mıyım?" Bu hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç. *İçinde ne sakladığını görmek için derinin altını kurcalamasını istemiyorum.*

"Kendini böyle mi görüyorsun?" Husky. "Bir canavar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sikerim böyle işi. Burun delikleri alevlendi ve bu onu daha da içine çekti.

onun baş döndürücü kokusundan. Kadın çok güzel kokuyordu ve aleti onun yasak bölge olduğu mesajını almamıştı. "Ben de seninle ilgili bazı şeyler fark ettim."

"Anlat." Sağ eli bira şişesinin boynunu okşadı. O gerçekten diledi o dur yapıyor Bu. Şunlar Uzun, yavaş vuruşlar... Bakışları kızın elinden yüzüne doğru uçtu ve kızın onu çok yakından izliyordu.

Quantico'da eğitim almış eski bir Fed mi? Evet, bunu görebiliyordu. Şimdi anlıyor. Ayrıca insanların onu hafife almasından hoşlandığını da görebiliyordu. "Islak bir rüya gibi görünüyorsun."

Gözleri irileşti. "Pardon? Burası çok gürültülü. Neden tekrar söylemiyorsun?"

Islak rüyam gibi görünüyorsun. "Etrafındakileri etkisiz hale getirmek için çekici-cinsiyetli olduğun gerçeğini kullanıyorsun."

Şimdi başı eğikti. Uzun, siyah saçları bir kez daha omzunun üzerinden kaydı. "Benim tarafımdan silahsızlandırılmış mı hissediyorsun?" Bu olasılık onu memnun etmişe benziyordu.

"Oyun oynamayı seviyorsun."

"Etrafta dolaşıp sürekli sıkılmak istemiyorum, o yüzden..." "Beni istiyorsun."

Alaycı bir karşılık yok. Sadece o uzun kirpiklerin bir kez daha kırışması.

Soluk mavi gözlerini mükemmel bir şekilde çerçeveleyen kirpikler.

Kız sessiz kalınca, "Dokunuşumla hızlandı" diye ekledi.

"Senden korkabilirim. Çizmelerimin içinde titriyorum."

Cehennemde. Olabilirdi. Belki de onu tamamen yanlış okumuştı. Belki-

Ona doğru eğildi. "Ama senden korkmuyorum. Çünkü en zor anlarda beni korumaya odaklandın. Bu unutmayacağım bir şey. Bu önemli bir şey. Teslim olmaya karar vermemin ve kararlı görüldüğün yolda sana yardım etmemin tek nedeni bu."

Sessizliğe gömülme sırası ondaydı.

"Ve kesinlikle haklısın. Seni istiyorum."

Ne. Ne. Cehennem mi? İçine bir şok dalgası yayıldı. Az önce itiraf mı etmişti? Bu kadar rahat mı? Hiçbir şey olmamış gibi?

"Ama gerçekten uzun bir gün oldu," diye devam etti Ophelia. "Bir seri katilin izini sürmek ve önümüzdeki beş dakika içinde olası bir yırtıcıyı durdurmak üzereyiz, bu yüzden... cazibe tartışmasını daha sonraya bırakmaya ne dersin? İyi bir plan mı?"

"Ne?" demedi. Ne yırtıcısı? Ve beş dakika içinde?

Neden ?

"Kulübe geldiğimde neden bu kabini seçtiğimi sanıyorsunuz?"

Beyni konuşmanın gidişatını takip edemiyordu. Aleti yine kontrolü ele almıştı, kahretsin. *Beni istiyor*. İtirafı onu raydan çıkarmıştı.

"Size yardım edeceğim. Bu kabini konumu nedeniyle seçtim. Kulübün arka tarafında oturuyoruz. Bu bakış açısından

Mekâna giren her bireyi görebiliyoruz. Optimum pozisyona sahibiz."

"Kulağa avlanıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Ben. , biz. Artık bir ekip olduğumuza göre, birlikte avlanıyoruz." Başını ona doğru eğdi. "Neden kalabalığa bakıp avımızı fark edip edemeyeceğini görmüyorsun?"

Bakışlarını ondan çekti ve kalabalığa doğru baktı. Buraya ilk geldiklerinde, neden buraya merak etmişti. Çok fazla insan. Çok fazla içki. İnsanlar dans edip içki içiyordu ve Ophelia'ya odaklandığı için gürültünün çoğunu duymamıştı. Neyse ki Ophelia en uzaktaki kabini seçmişti, böylece biraz mahremiyetleri vardı.

Şansın bununla bir ilgisi yok. O avlanıyor. Ve ona duyduğu hayranlık daha da arttı.

"Şehirdeyken sadece bir dava üzerinde çalışmıyorum. İki davayı birden alabileceğimi düşündüm. Çok yönlü biriyimdir. Hakkımda bilmeniz gereken bir şey var. Her zaman birden fazla işte çalışırım."

Homurdandı.

Daha yakına kaydı. Gül kokusu onu da tahrik etti. "Kısa bir süre önce Savannah'daki ofisime genç bir kadın geldi," diye sır verdi Ophelia boğuk, insanı yalvartan sesiyle. "Oldukça sarsılmıştı. Birkaç arkadaşıyla kulübe gitmişti ve bir de baktı ki bir ara sokaktaydı, dünya dönüyordu ve piçin teki gömleğini çıkarmaya çalışıyordu."

Bakışları dans pistinde yavaşça dolaştı, sonra da öfkeli bir gerginlik onu bıçak gibi keserken bara yöneldi.

"Bir fedai vardiyasından çıkıyordu. Arka taraftan çıktı ve olduğunu gördü. Saldırganı iterek uzaklaştırdı ve adam gecenin karanlığında kaçtı." Bir duraklama. "Kadın hastaneye gitmedi. Olabildiğince hızlı bir şekilde oteline geri koşmuş. geçmediği için, ona alkollü içki verildiğine dair bir kanıtım yok, ancak zaman kaybettiğini ve dünyanın etrafında döndüğünü anlattığına göre, bunun oldukça güvenli bir tahmin olduğunu düşünüyorum."

Orospu çocuğu. "Burada avlandığından şüpheleniyorsun."

"Onun için söz konusu olan kulüp burası. Cevaplar istiyor, görüyorsunuz. Kapanış. Gerçek mi yoksa... diyelim ki zihnimiz bizi kandırabilir mi bilmek istiyor. Zihninin bunu yapmadığından emin olmak istiyor. Olaydan birkaç gün sonra bazı fotoğraflarının sosyal medyaya yüklendiğini fark etti. Birlikte olduğu grup mu? Bazı kızlar bu barda fotoğraf çekiyorlarmış. Bu fotoğraflardan biri, müvekkilimin yirmili yaşlarının başında görünen siyah saçlı bir erkekle dans ederken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Sol kulağındaki piercingler parlıyordu ve fotoğrafı yakından incelediğimde boynunun yan tarafında siyah bir gül dövmesi olduğunu gördüm."

Lane avına odaklandı. O dövmeyle gözden kaçırmak zordu. Adam rahatça bar tezgahının üzerine eğildi.

"Resimde," diye sesi sertleşti, "bana öyle geldi ki Dans ederlerken adam onu tutuyordu. Vücudu çoktan gevşemeye başlamıştı. Arkadaşlarından hiçbiri bunu fark etmemişti. Hepsi partiye çok meşguldü."

Gözlerini hedeften ayırmadı. Adamın parmakları ritim eşliğinde çubuğa vuruyordu. "Plan nedir?"

"Müvekkilim kesinlikle bir yırtıcının dışarıda dolaşıp başka kurbanlar aramasını istemiyor. Eğer kadınları uyuşturuyor ve onlara saldırıyorsa, hapse girmesi gerekir, sizce de öyle değil mi?"

Elleri yumruk olmuştu.

"Plan basit. Onu iş üstünde yakalayacağız. Kıçını duvara çivilemek için kanıt bulacağız."

Bakışları şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Ona izin vereceğiz Biz sadece izlerken bir kadını mı uyuşturacaksın?"

"Oh, bu çok sevimli. Başka birinin hayatını riske atacağımı mı sanıyorsun?" Gözlerini devirdi. "Hayır, hızlı öğrenen, plan bu değil."

"O zaman plan nedir?" Lane sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı. Çünkü barın karşısına geçip adamın kıçını tekmelemeye başlamanın harika bir plan olabileceğini düşünüyordu.

Komplocu bir şekilde yakınına eğildi. "Beni uyuşturmasına izin vereceğiz."

"Cehennem gibi."

"Senin de katılacağını biliyordum. Şimdi, gidelim." Hiçbir yere gitmiyordu-

"Başka bir kadına uyuşturucu vermesini mi istiyorsun yoksa onu durdurmak mı istiyorsun?"

Lane kimsenin *ona* ilaç vermesini istemiyordu. Ophelia'nın tehlikede olmasını hiç istemiyordu. Hiçbir şekilde. "Ophelia-"

", seksi şey. Zaman geçiyor."

"Sizinle tanıştığıma çok memnunum." Ophelia iÇaret parmağını hedefinin kolunda gezdirdi. *Royce Nicholson*. Ve memnundu. Çok memnun oldum. Ophelia'nın

Avının ilk gecesinde onu bulma ihtimali yoktu ama kader onu aydınlatmıştı.

Royce süslendi. Onun yanına sokulmak çok kolay olmuştu. Barda. Başparmağını omzunun üstünden sallayarak kıkırdayan Lane'i işaret ederken, "şerefsiz eski sevgilisi geldi," diye mırıldanmak için. Royce onun yaralı kalbini iyileştirmek için her şeyi göze almıştı.

Royce iriydi, deri ceketini zorlayan kasları vardı. Ve boynundaki o koyu renkli dövme tam bir baş belası olduğunu haykırıyordu. Ya da en azından onun böyle bağırmasını istediğini düşünüyordu.

"Sana bir içki ısmarlayayım," dedi Royce geniş bir gülümsemeyle. "O zaman gece boyunca dans etmeye ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor." Onun gözlerinin içine baktı. Cazibeyle parlayan koyu renk gözlere. Sol yanağında gülümsemesiyle göz kırpan bir gamzesi bile vardı. Adamın her fırsatta o gamzeyi çalıştırdığından emindi. "Ama çok fazla alkol alamam. Çok hafif biriyim."

Barmene işaret etti. Hızlıca bir sipariş verdi, sonra Ophelia'ya yaklaşarak, "Endişelenmene gerek yok. Ben iyi adamlardan biriyim. Çok sarhoş olursan seninle ilgilenirim."

Sylvia'ya baktığın gibi mi? Ama o sadece başını salladı. Parmakları kalçasındaydı. Dokunuşu kadının tüylerini diken diken etti. Elini tutup bir parmağını kırmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Mesela serçe parmağını. Ne de olsa kırılması en kolay olanıydı. Hızlı bir hareketle Royce'un acıdan inleyeceğine bahse girebilirdi.

Ama elinde hiçbir kanıt olmayacaktı. Onun acısına sahip olacaktı, evet, ama Ophelia'nın daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Neden gidip bize bir kabin bulmuyorsun?" Royce sordu. "Bizim için içkileri masaya getiririm. Böylece çok kalabalık olan barda kalmak zorunda kalmazsınız."

Üçkağıtçı piç. Çok nazik ve düşünceli davranıyordu. Ama aslında Royce'un onu içkilerden uzak tutmak istediğini biliyordu. Kendisinininkine özel bir Çeyler katması daha iyi olurdu.

Ama o sadece gülümsedi ve başını salladı. Bir kabine doğru ilerledi, Lane'in fazlasıyla farkındaydı. Adamın ciddi işleri yoluna koyması gerekiyordu. Kabul, bu birlikte ilk davalarıydı ve Lane bunu onun üzerine aniden yıkmıştı ama yüzmeyi sahilde durarak öğrenemezsiniz. Suya girmek zorundaydınız.

O yüzden gel suya gir Lane. Ayak parmaklarını suya daldır.

Kabinde oturdu. Patlayan müziğin ritmine ayak uydurdu.

Royce da ona katıldı. Kendisi için bir viski ve biraz da parlak Onun için yeşil bir içecek. "Tatlı ve seksi bir şey." Onun karşısına otururken göz kırptı. "Tıpkı senin gibi."

Ama adam daha fazla yanılmış olamazdı. Tatlı, onu tanımlamak için kullanılan bir kelime değildi.

Viskisini kaldırırken "Şerefe," dedi.

Ona kadeh kaldırdı ve içkisini ağzına götürdü-

"Ophelia, onunla ne halt ediyorsun?" Lane hırladı.

Ah, demek tam zamanında araya girmeye karar vermişti. Alkışlayabilirdi. Ona kesinlikle puan kazandırırdı. Bunun yerine, Royce'un kafası öfkeli görünen Lane'e doğru dönerken, içkisini masanın altına indirdi ve sağlıklı bir kısmını yere döktü. Diğer yarısını sakladı. Kanıt olarak ona ihtiyaçları olacaktı.

Royce, "G çki içiyor, pislik herif," diye . "benziyor?"

Bardağını sıkıca kavradı. "Lane, bitti." Düz.

"Evet, Lane." Royce oturduğu yerden fırladı. "Tamam." Eliyle bir kışkırtma hareketi yaptı. "Neden kışını kaldırıp kaybolmuyorsun?"

Lane kendini kaybetmedi. Onun yerine Royce'a bir adım daha yaklaştı. "Benimle uğraşmak istemezsin."

"Hayır, onunla sevişmek istiyorum." Royce ona gülümsedi.

Ne pislik ama.

Royce ona, " yleyse git buradan," diye öğüt verdi. "Birinin canı önce." Lane ona baktı... ve güldü.

Royce'un yüzü koyu kırmızıya döndü.

Lane, "Beni incitmeyi *denediğini* görmeyi gerçekten ama gerçekten çok isterdim," dedi.

Lanet olsun. Belki de Thomas'ın daha önce kafasına aldığı darbe Lane'in beyin fonksiyonlarını etkiliyordu. *İşte bu yüzden gözlem için hastaneye gitmeliydi ama hayır, Bay Sert Adam tedaviyi reddetmek zorunda kalmıştı.* Şimdi de onun için işleri berbat ediyordu. G çkisini bıraktı ve kabinden dığarı ıktı. Ophelia iki adamın arasına girdi. "Kesin şunu." Bakışları Lane'e şunu söylüyordu... *Ciddiyim, kes şunu. Bunu berbat edemezsin.* Başka bir şansı olmayacaktı. Royce artık onun yüzünü tanıyordu. "Artık birlikte değiliz. Git kendine becerecek bir sürtük bul. Ben Royce'la meşgulüm." Elini Royce'un göğsüne koydu. "Royce, hadi dans edelim." Başıını tam zamanında Royce'a çevirdi ve onu masaya bakarken yakaladı.

Yarısı boş ikisine.

Ve onun geniş, memnun gülümsemesinin parıltısını yakaladı.

Royce, yüzündeki o gülümsemeyi çok yakında sileceğim.

Ama önce onu dans pistine götürdü.

Piçin ellerini Ophelia'dan çekmesi gerekiyordu. Elleri Ophelia'nın sırtından aşağı kayıyor, dolgun kalçalarına doğru iniyordu ve Lane o pisliğe, sana olmayan bir şeye dokunmaman gerektiğini öğretmek üzereydi. Asla.

"Ophelia'yla mısın?"

Başını sola çevirdi. Beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş iri yarı bir adam ona doğru yürüdü.

Yabancı, Lane'in onu tanıması gerekiyormuş gibi, "Derek," dedi.

Lane gözlerini adama dikti.

"Bana mesaj attı. İçkisini alıp paketlememi söyledi." Derek dudaklarını ıslattı. "Bu bok işe yarayacak mı? Onu gerçekten indirecek miyiz? Çünkü o sürüngenin buradaki kadınları avlamasından bıktım. Sylvia'ya yapmaya çalıştığı şeyden sonra..."

Tamam, parçalar birleşti. Çabuk. "Sen fedaisin."

Derek başını sallayarak onayladı. "Ve sen Ophelia ile mi çalışıyorsun?"

"Kimse Sylvia'ya bulaşamaz." Derek'in kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onun *durdurulmasını* istiyorum."

Yani bu evet demekti. Lane'in anladığı kadarıyla Ophelia fedaiye çoktan mesaj atmış ve ona tuzak kurduğunu söylemişti. Lane'in bakışları Ophelia'ya döndüğünde onun vücudunun Royce'un çok daha iri gövdesi karşısında sarktığını gördü. Bir an için gerildi.

Bu çok gerçekçi görünüyor.

"Onu arka tarafa götüreceğini söyledi. Orada olmamız gerekiyordu." Derek'ten alçak sesle. "Telefonumla çekim yapmamı istiyor. Ama bundan daha iyisini yapabilir. Patronu oraya bir güvenlik kamerası koymaya ikna ettim. İtiraf ettirirse ya da ona zarar vermeye kalkarsa elimizde mükemmel bir görüntü olacak."

Bunu bilmek iyi oldu çünkü Royce Ophelia'yı dans pistinden çekmeye bağılamıştı bile. Bağıını salladı ve tökezledi.

Lane ona doğru adım attı.

Derek'in eli dışarı fırladı ve Lane'in göğsüne bastırdı. "Şimdi araya giremezsin!"

Bölmek mi? Bölmüyordu, koparmak üzereydi-

"Kanıt ihtiyacımız var! Sylvia geceleri ağlayarak uyanıyor. Bu saçmalık sona eriyor. O artık benim kızım ve korkmasına izin vermeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak. Ophelia ona yardım ediyor. O yüzden Ophelia ne onu yapacağız."

Ophelia o sırada Royce tarafından çok sıkı bir şekilde tutuluyor, adam da onu üzerinde PERSONEL yazan bir kapiya doğru yarı taşıyordu. "Yeni kız arkadaşın yardım için Ophelia'ya gitti." Royce onu etmeye çalışıyordu. Ophelia'nın ona neredeyse hiçbir şey söylememiş olması da işe yaramıyordu. Ortaklıkların bu şekilde yürümemesi gerekiyordu.

"Onu Ophelia'ya gönderdim. Bu şehirde iyi dedektif yok. Polislerin zora ihtiyacı var

kanıt, yani sağlam kanıtlar elde ediyoruz." İri elleri kenetlendi. "Ophelia daha önce bir kuzenime yardım etti. Ona güvenebileceğimizi biliyordum. Kapatamayacağı bir davayı asla almaz."

İlginç. Bu bilgiyi dosyaladı. Ophelia ve Royce az önce PERSONEL kapısının arkasında kaybolmuşlardı. "Bu kapı kulübün arkasındaki sokağa mı açılıyor?" Kulüp, Pyro adında çok kalabalık bir yerdi.

"Evet, seni arkaya götürüyor."

"Sen şu kapıdan geç, o piçin kızla birlikte gitmeye çalışmadığından emin ol, ben de binanın etrafını sarayım. Onu içeri kapatacağız." Ana kapıya doğru ilerledi.

Ama bir kez daha Derek'in eli göğsüne çarptı. "Önce kanıtları almalıyız. Torbaya koymalıyız."

"Tamam, sen lanet kanıtı al. Onu alıyorum. O benim-"
Lanet olsun. "O benim ortağım ve onun arkasını kollamak zorundayım. Şimdi elini çek yoksa kırarım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ben... kendimi pek iyi hissetmiyorum." Sesi bulamaç gibiydi. Kulüpten çıktıklarında soğuk hava ona çarptı. Gözleri dalgalandı ve başı aşağı yukarı sallandı. "Neden her şey... dönüyor?"

Royce ona, "İçkiyi fazla kaçırmışsın," dedi. "Merak etme. Seninle ilgileneceğimi söyledim ve ilgileneceğim."

Ayağı takıldı. Neredeyse yere çarpıyordu ama adamın güçlü tutuşu beline sarılıp onu kaldırdı. "Ben... sadece yarım içki içtim." Sözcükleri bulanıkmiş gibi yaptı. Tıpkı düşme numarası yaptığı gibi.

"Hepsi bu kadardı. Yarım içki. Sen hafif sikletsin, unuttun mu?" Onu kendine doğru daha sıkı çekti. Gölgelere doğru yürüdü.

Gölgeler pek işe yaramazdı. Arka kapının yanındaki parlak ışığa mümkün olduğunca yakın durmak istiyordu. Bu, Derek çekim yaptığında daha iyi bir görüntü kalitesi sağlayacaktı ve fedai de çekim *yapıyor olsa iyi* olurdu. Royce yeşil içkisiyle gelmeden hemen önce ona siparişi mesajla göndermişti.

Ophelia topuklarını yere vurdu. "Hayır... hasta... dur." Elini uzattı ve başının yanındaki tuğla duvara dokundu.

"İyi. Sanırım bu yeterince iyi." Adam onu geri itti ve kızın kafası tuğlalara çarptı çünkü adamın bu kadar sert ve hızlı olmasını beklemiyordu.

Gerçekten mi, Ophelia? Kadınları uyuşturan bir adamın geri çekilecek misin? "Ah!" diye bağırdı, sesi yükseldikçe daha da bulanıklaştı. "Ne-ne yapıyorsun?"

"Biraz eğleniyorum. Eski sevgiline de söylediğim gibi, seni sismeyi planlıyorum." Elleri gömleğinin eteklerine doğru indi.

Ona vurdu. "Sen... dünya dönüyor..."

"Elbette öyle, bebeğim. Yükseklerde uçuyorsun ve yakında hiçbir şey hatırlamayacaksın."

Gözleri kocaman açıldı. "Bana ilaç verdin!"

"Sen ve daha niceleri. Bu sokakta, sokağın aşağısındakinde ve bir diğerinde çok eğlendik-"

Eğildi ve adamın bir yumruk attı. O kadar sert olabilirdi. Acı ve şok, yaralı sikini tutarken ondan geriye doğru tökezlemesine neden oldu.

"Seni kaltak!"

"Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz," dedi Lane'in alçak sesi gölgelerin arasından. Royce'un girmek istediği gölgelerden. Eğer onu oraya götürseydi, kendisini bekleyen tehlikeli bir sürprizle karşılaşacaktı.

Ophelia tam boyuna yükselirken, Lane 'dan takip etti.

Karanlık. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Gözleri doğruca Ophelia'ya kaydı. "Sana zarar verdi mi? Herhangi bir şekilde?"

Eğer evet derse, Royce'u hemen o anda parçalayacakmış gibi bir his vardı içinde. "Ben iyiyim."

Royce doğruldu. "Bu da ne böyle? Eski sevgilin neden burada? *Siktir, siktir, siktir-*" Ophelia'ya doğru hamle yaptı.

Gerilmesine bile gerek yoktu. Lane çoktan Royce'un yolunda durmak için harekete geçmişti. Mükemmel bir kalkan. Royce vahşi yumruğunu savurduğunda Lane darbeyi aldı. Bağırsağına isabet ettiğinde sendelemedi bile.

Ophelia onun için yüzünü buruşturdu. "Lane?" *Anladın mı?* Başını çevirdi. Derek hangi cehennemdeydi? Tüm bunları hallediyor olsa iyi olurdu.

Kamera.

Lane sessizce Royce'a, "Önce sen bana vurdun," dedi. "Yani bunu yapmaya tamamen hakkım ." Ve sonra yumruğunu savurdu. Önce sağ yumruğunu. Royce'u çenesinin altından yakalayan ve başını sertçe yukarı kaldırmasına neden olan bir vuruş. Ophelia adamın diğlerinin birbirine çarpma sesini duyabiliyordu. Lane'in ikinci yumruğu Royce'un orta kısmına isabet etti.

"Oof!" Bütün hava Royce'un ciğerlerini terk etti. Kamburlaştı, sarıldı Kendisi.

Ophelia'nın parmakları Lane'in gergin sırtında gezindi. "Bir fedai gördün mü?" diye sordu sessizce. "Yaklaşık 1.80 boylarında, beyaz tişörtlü, Derek'in adını kullanıyor ve şu anda çekim yapıyor olmalı?"

O tek kelimeyle -film çekimi- Royce'un tüm vücudu sarsıldı. Döndü ve kaçtı. Ama fazla uzaklaşamadı.

Derek onun yoluna çıktı.

Bu sahneyi kaydetmek için elinde telefon olmayan Derek.

Ciddi misin? *Cidden mi?*

Royce Derek'i yana itmeye çalıştı. Derek geri itti ve Royce ayağını kaybetti. Bir çığlık atarak yere düştü. Ya da belki de çığlık attı çünkü kirli sokağa düştüğünde Derek hemen Royce'un yan tarafına bir tekme attı. Royce bir tekmeden daha kaçınmak için yuvarlanınca Derek spor ayakkabısını Royce'un aletine geçirdi.

"Bunca çabaya rağmen çekmiyor mu?" Ayaklarını yere vurarak Lane'den uzaklaştı. "Derek, ne oluyor?"

Derek dondu kaldı. Ona baktı. Sonra işaret etti. Arkasında. Şuraya Sağa.

Etrafında döndü ve arka kapının hemen ötesine tünemiş küçük güvenlik kamerasını gördü. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Derek, şu anda seni seviyorum."

Derek, "Patronu yeni bir güvenliğe ihtiyacımız olduğuna ikna ettik," diye gürledi.

Onu öpebilirdi. Bunun yerine onu yakaladı ve ağlayıp inleyen Royce'un yanından uzaklaştırdı. Derek'e karşı kullanılabilecek bir video görüntüsü istemiyordu. Ophelia telefonunu çıkardı ve o gün erken saatlerde tanıştığı dedektiflerden birini aradı.

"Dedektif O'Brien?" Shay O'Brien. Oldukça saçma sapan ve gerçekçi görünen bir kadın dedektif. "Ben Ophelia Raine. Hayır, aslında Thomas Bass için aramıyorum."

Royce uzun bir inilti çıkardı.

"Kilitlemen gereken bir adam daha var. Pyro'ya ne kadar hızlı ulaşabileceğini düşünüyorsun? Evet. Kulüp. Harika. Arka sokakta seni bekliyor olacağım. Oh? Bu ne hakkında? Daha fazla detaya ihtiyacın var mı?" Gözlerini devirdi. "Tamam. Royce Nicholson. Bölgedeki kadınlara uyuşturucu verip saldıran bir adam. Üzerinde parmak izleri olan bir bardak ve bardağın *içinde* hâlâ uyuşturucu var." En azından Derek içkiyi söylediği gibi poşete koyduysa elindeydi. "Ve evet, güvenlik kamerasına yakalanmış tam bir itirafım var. Ayrıca, elbette size harika tanık ifademi de verebilirim. Kısacası, sizin için her şeyi büyük, kırmızı bir kurdeleyle bağladım."

Lane ona yaklaştı.

Ophelia aramayı bitirmeden önce dedektife, "Yakında görüşürüz," diye söz verdi. Royce'a bakarken gözlerini Lane'den ayırmadı.

Ophelia ondan akan gerginliği hissedebiliyordu. "Royce'un zapt edildiğinden emin olmalıyız."

Derek, "Onun kıcıını ," diye teklif etti.

Lane başını salladı. "Ben de yapabilirim."

"Ya da..." Çünkü bir kamera izliyordu ve onlar kötü adamlar *değildi*. "Onu kelepçeleyebiliriz." Çantasını karıştırdı. Başından beri üzerindeydi. İçinde birkaç ihtiyaç malzemesi olan siyah bir çapraz çanta. Mesela...

Şok

tabancası.

Telefonu.

Telefonu çantasına geri koydu.

Bir

silah.

Ve...

Ophelia bir çift kelepçe çıkardı. Lane'in kaşları kalktı.

"Evden asla bir çift olmadan çıkmam," dedi ona.

"Bunu unutmayacağım."

Ophelia ona gülümsedi. "Gördün mü? Sana şimdiden harika şeyler öğretiyorum. Benimle çalışmayı çok seveceksin."

Omuzları dikleştirdi. Zaten oldukça diktiler, ama onları geriye itti ve daha da dikleştirdi. "Bu deneyimin unutulmaz olacağından eminim."

Olaylara bakmanın bir yolu da kesinlikle buydu. Adamın elini yakaladı ve avucundaki kelepçeleri tokatladı. Ophelia aralarında yükselen sıcaklığı görmezden geldi. Bu sıcaklığı ele almanın bir yeri ve zamanı olacaktı. Kirli bir sokağın arka tarafında, yerde yatan ucubeyle mi? Yeri *değil*. "Kelepçele onu, ortak."

Lane, "Benimkinin yanındaki odadasın," diye homurdandı. Ophelia ona güneşli bir gülümseme gönderdi.

Saat gece ikiye yaklaşıyordu. Kadın o gün bir değil iki şerefsizin yakalanmasına yardım etmişti. Bir ara sokakta neredeyse saldırıya uğruyordu.

Hem Bass davası hem de Royce denen herif yüzünden polislerin saatlerce süren sorularına katlanmak zorunda kalmıştı.

Ayaklarının üzerinde duramaması gerekirdi. Onun yerine, parlıyor gibiydi.

enerji ile. Girdikleri odayı aydınlatan insanlar hakkında bir şeyler duymuştu. Ophelia tüm dünyayı aydınlatıyor gibiydi.

Neredeyse gece ikide.

"Gözlemcisin. Seni avcı olarak hazırlamak çocuk oyuncağı olacak." Döndü ve omzunu otel odasının kapısına dayadı. Koridorda yalnızdılar. Adam dört-sekiz numaralı odanın yanında durmuştu. Kadın da dört-on numaralı odanın yanındaydı. "Bu harika sonuca ne zaman vardınız? Otele vardığında ve beni lobide seni beklerken gördüğünde şüphelendin mi?"

Karakolda ayrılmışlardı. Kadın spor bir ciple uzaklaşmıştı. Ertesi gün onunla buluşacağını düşünerek otele dönmüştü. Ama sonra onu otelin lobisinde durmuş, tepesinde parıldayan avizeye hayran hayran bakarken bulduğunda kısa kesmişti.

"Ya da belki de asansöre birlikte bindiğimizde her şeyi anladınız? Asansör yolculuğunda çok sessizdin."

Çünkü onunla nereden başlayacağını bilemiyordu. *Bir daha böyle bir sürüngene yem olmamaya ne dersin? Onu görünce*

o pisliği parçalamak istememe neden oldu. Ya da belki şöyle bir şey... Eğer bir orospu çocuğu seni bir daha böyle incitmeye kalkarsa, ona merhamet çığlıkları attırırım.

Hayır, ikisi de yanlış görünüyordu.

Yanlış. Bu kelime zihninde yankılanıyor gibiydi. Bugünlerde pek çok şey yanlış görünüyordu. O yanlış görünüyordu. Duyguları yanlışti. İçindeki karanlık yanlışti.

Ve o gece, Ophelia dans pistindeyken o piç Royce ona ellerini sürdüğünde...

Yanlış.

Lane ona dokunan her parmağı kırmak istemişti. Bunun normal olmadığını biliyordu. Normalden o kadar uzaklaşmıştı ki, nasıl geri döneceğini bilmiyordu. Her zaman bir avcı gibi hissediyordu. İçindeki karanlık hafiflemiyordu. Sadece daha da güçleniyordu. Kalınlaşıyordu.

"Yoksa asansör dördüncü katta durduğunda ve ben seninle birlikte indiğimde mi? O zaman mı şüphelendin?" Sıcak ve şehvetli sesi onu örtüyor gibiydi. Hafifçe alay ediyordu. Tamamen büyüleyici.

Anahtar kartını elinde çok sıkı tutuyordu. "Benimle oyun oynama." Şimdi sırası değildi. Çok geç kalmıştı. Çok fazla adrenalin. Çok fazla cehennem. Odasına girmesi gerekiyordu. Kapıyı kapatmalıydı.

Kontrolünü geri al.

"Peki, tamam. İtiraf edeceğim. Beni yakaladınız. Aslında bu otelde kalmıyordum. Ama Memphis'ten öyle olduğunu öğrendim, bu yüzden karakoldan bir hamle yapmaya karar verdim. İkna ettim.

Check-in masasındaki tatlı adama sevgili olduğumuzu, bu yüzden sana düzgün bir sürpriz yapmak için bağlantılı bir odaya ihtiyacım olduğunu söyledim."

Aşıklar. Gözlerini kırıştırdı.

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Şaşırdın mı?" Doğru kelime değil.

"Oldukça hafif seyahat ederim, bu yüzden otel değiştirmek benim için kolay oldu." Şu anda narin bir omzuna asılı duran gece çantasını okşadı. Bir süre bekledikten sonra pembe dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Genelde sohbetler en iyi iki kişi karşılıklı konuştuğunda işe yarar. Aksi takdirde, sadece kendi kendine konuşan bir kişi olursunuz."

Evet, bir şeyler söylemeliydi. Ama denediğinde bir hırıltı çıktı.

Başını salladı. "Bu bir ilerleme." Sonra sol eli uzandı ve onun kolunu sıktı. "Bu gece arkamı kolladığın için teşekkürler. İlk vuruşumuz için hiç fena değil."

Onun eline baktı. Royce'u ve diğer adamın yaptıklarını ilk öğrendiği andan beri içini soğuk bir öfke kaplamıştı. Ama Ophelia ona dokunduğunda Lane vücuduna yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Sonunda soğukla mücadele eden bir şey.

"Eğer birlikte çalışacaksak, güvenilebileceğimi bilmeliyim.

Sen." Gitmesine izin vermedi. "Seni attım ama batmadın. Tam olarak olmanı istediğim yerdeydin. Önemli olan da bu."

Ona dokunmayı bırakmalıydı. Yine de ona bunu söylemedi. Bunun yerine gözleri onunkilerle buluşmak için kalktı. "Batmak nasıl bir şey olurdu?"

"Oh, bilirsin, bir şeyleri patlatıyorsun. Dans pistinde fırtınalar estiriyorsun. O pislığe yumruk atıp çenesini kırmak çünkü ikimiz de onun yırtıcı olmasından nefret ediyoruz." Bir duraklama. "Bir şeyleri havaya uçurmak, polislerin gelmesini beklemeyip adaleti kendi ellerine almak gibi görünebilirdi. Ya da Derek, Royce'u kanlı bir posadan başka bir şey olmayana kadar tekmelemeye devam etmek istediğinde onu durdurmamamız gibi." Tüm bunları sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi neşeli bir ses tonuyla söyledi.

Hava durumundan bahsetmiyordu. Acıdan, cezadan ve bir insanı içine çekebilecek karanlığın kaygan yokuşundan bahsediyordu. "Sen de kimsin?" diye nefes aldı. Çünkü hayatında gördüğü en güneşli gülümsemesini takınırken bile karanlıktan eski, güvenilir bir dostmuş gibi bahsediyordu.

"Ben Ophelia Raine, yeni ortağınız. Bunu unuttuysan çok yorulmuş olmalısın." Elini çekti. "Biraz dinlen. Yarın konuşuruz.

"*Ophelia*." Bir anda bileğini yakalamıştı. Çoğunlukla görmek gerekiyordu-

Nabızı parmaklarının altında hızla atıyordu. Çok hızlı. *Evet*. Üzerindeki gerginlik biraz azaldı. Kadın görüldüğü kadar kontrollü değildi.

"Beni yine derinlere atma," diye uyardı onu. "Batabilirim. Ya da seni de benimle birlikte batırabilirim."

Başını eğdi. Dudaklarını büzerken kalın, koyu renk saçları omzuna döküldü.

"Beni karanlıkta bırakma," diye ekledi Lane.

"Yapmayacağım. Burada olmamın tek sebebi bu."

Sözleri onu sarıp sarmalıyor gibiydi.

Yutkundu. "Yani, bana dava açmayın demek istedim."

"Tabii, ben de öyle demek istemiştim."

Sözleri yalanmış gibi geldi. "İhtiyacım var..." Lane bocaladı.

Soluk mavi gözleriyle onu izledi. Hayalet gibi gözlerle. O gözlerin, işlediği her günahı görebileceğini hissediyordu. İşlemeyi düşündüğü her günahı. Lane bileğini bıraktı. Parmaklarının gerildiğini ve büküldüğünü gördü ama ona zarar vermediğini biliyordu.

Ben yapmazdım. O yapmaz.

"Neye ihtiyacınız var?" Ophelia usulca sordu.

Sen. Bu yanıt anında dudaklarından dökülmek istedi. Ama bu bir menfaat ortaklığı durumu değildi. Resepsiyondaki adama sevgili olduklarını olsa bile Ophelia onunla yatmak istemiyordu.

Ama...

Kulüpte, yırtıcı bir hayvana tuzak kurmadan önce, doğrudan Lane'in gözlerinin içine bakmış ve ona şöyle demişti... *Kesinlikle haklısın. Seni istiyorum.*

Kadının sözleri adamın içinde patlamıştı. Sonra gelişigüzel bir şekilde tartışmaya ara verdiklerini söyledi. Sanki bir film hakkında sohbet ediyorlarmış ve konuşmaya daha sonra devam edeceklermiş gibi.

"Düşüncelerinizin döndüğünü görebiliyorum." Yumuşak bir iç . "Bir gün için çok mu fazla, hmm? İçeri gir Lane. Adrenalinin etkisinden kurtul. Güzel rüyalar gör. Sabah devam ederiz." Ondan uzaklaştı ve cebinden kendi anahtar kartını çıkardı.

"Rüyalarım asla iyi değildir." Sert. Gurulduyor.

Başını salladı. Onun tarafına bakmadı. "Benimki de değil." Yanıp sönen bir gülümseme yok. Sıradan bir ses tonu yok. Sadece yumuşak. Biraz üzgün. "Belki bir gün kâbuslarımızı karşılaştırabiliriz."

Gerçek Ophelia'yı mı görüyordu? Kilidinin yanındaki ışık yeşil renkte yanıp söndü ve kapıyı iterek açtı. Ama tam olarak içeri girmeden önce durdu. "Bu iÇin yürümesi için birbirimize tamamen güvenmemiz gerekecek. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kimseye tam olarak güvenmiyordu. İkiz kız kardeşine, evet. Lark için yaşar ve ölürdü. Başka birine? *Hayır*. "Güvenmek kolay değildir."

"Anlat bana. Ama bir yerden başlamalı. Bu gece sana güvenmeye başladım. Eğer bir şeyler ters , sokakta arkamı kollayacağını biliyordum. Orada korkmuştum. Herkes gibi ben de korktum. Bana dokunmasından *nefret* ediyordum ama durdurulması gerektiğini biliyordum. Korkum onu durdurmak için ödediğim bedeldi." Şimdi başını çevirdi. "Arkamı kolladın. *Teşekkür* ."

Samimi sözler. Bunu hissedebiliyordu. Gözlerindeki samimiyeti görebiliyordu.

Ophelia'da fark ettiğimden çok daha fazlası var.

Onu incelerken başını sağa doğru eğdi. "Senin de arkamı kollayacağımı anlamalısın. Bana güvenebilirsin."

"Sen... bunu sadece para için yapıyorsun." Onunla çalışmak. Ona rehberlik etmek. Ona eğitim için para ödüyordu. Bu iyi kalpli bir saçmalık ya da bağ kurma deneyimi değildi.

"Elbette. Büyük paralar. Ama bu bana güvenemeyeceğin anlamına gelmez. İyi geceler, Lane." Odasının eşiğinden geçti. "Ah, bekle. Kısa bir soru. Saatlerdir aklımı kurcalayıp duruyor." Gece çantasını içeri bıraktı ve açık kapı aralığında durmak için döndü. Bir eliyle kapıyı açık tutmak için itti,

Diğer eli ise ahşap kapı çerçevesini kavradı. "Thomas Bass'a söylediğin şey neydi? Sonunda mı? Panik ve itiraf moduna önce ona bir şey fısıldadın. Neydi o?"

Ona doğru yaklaştı. Kokusu onu içine çekti. Nasıl olur da geçirdikleri günden ve geceden sonra hala bu kadar güzel kokuyor muydu? Ama kadın kokuyordu. Ve onu içine çekmek istedi. Her zerresini. "Sana söyleyeceğim ama karşılığında benim için bir soruya cevap vermelisin."

"Bu tamamen adil görünüyor. Hatta sana *güvendiğimi* göstermek için ilk ben gireceğim," dedi Ophelia bir omzunu silkerek. "Böylece sen benim cevabımı alabilirsin ve ben de senin anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğine güvenirim."

Onun gözlerinden başını çeviremiyordu. Şimdi onun önündeydi, Ophelia'nın üzerinde yükseliyordu. "Quantico'da eğitim almışsın."

"Bu bir soru değil. Soru olabilmesi için 'Antrenman yaptın mı' gibi bir şey olacak şekilde değiştirin."

"FBI'dan neden ayrıldın?"

Acı parladı. Yüzünün güzelliğinde parlak, ışıltılı bir çatlak. Bir an oradaydı, bir an yok oldu. Kadın nefesini içine çekip bıraktı ve adam onun cevap vermeyi reddedip reddetmeyeceğini merak etti. Ama çenesi kalktı. "Tüm bu sevmediğim için diyebilirim. Kurallar. Yönetmelikler ve hatta sürekli seyahat etmek. Kendi kendimin patronu olmak istediğim için diyebilirim. Kendi davalarımı kendim seçmek istedim." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Ama bence en iyisi sana yalan söylememem ve senin de bana yalan söylememen. Güven yardımcı olur, anlıyor musun?"

Bir tutam saç yanağına düşmüştü. O tutamı yakaladı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Eli bir an için oyalandı.

"İşte kadar," diye mırıldandı, küçük bir ürperti üzerinde gezinirken vücut. "Er ya da geç bununla başa çıkmak zorundayız. Ama muhtemelen benzinle çalışırken bununla başa çıkmak için en iyi plan bu değil."

Bakışları üzerinde keskinleşti.

"Sorunuza dönelim. FBI'dan neden ayrıldım? Benim için önemli birini kaybettim." Başını salladı. "Ani ölüm. Vahşice. Dünyamı paramparça etti ve artık aynı kişi olamazdım. O rozeti takamazdım, bu yüzden yeni biri oldum." Dudakları aşağı doğru eğildi. "Sanırım yeni biri olmak hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermeye başladı-

Eli dışarı fırladı ve göğsüne bastırdı. Tam kalbinin üzerine. "Buna cevap verme. Benim için bir soru. Bir soru da sana. Bu konuda anlaşılmıştık. Asıl soruma cevap ver. Thomas'ın itiraf etmesine neden olacak ne söyledin?"

Eli gömleğini yakıyor gibiydi. Tenini dağlıyordu. Aralarındaki çekimi hissetmişti. Normal bir uyarılma değil. Tehlikeli, kabarcıklı bir yoğunluk. Doğru ya da yanlış koşullar altında bir cehenneme dönüşebilecek bir kibrit çakılmıştı.

"Ona zaten bir hapishaneden kaçtığımı söyledim. Kolaylıkla bir başkasına *da girebilirdim*. İtiraf etmediği sürece benden asla kurtulamayacaktı. Onu bulacaktım ve kurbanlarına yaptıkları benim ona yapacaklarımın yanında sönük kalacaktı."

Onun irkilmesini bekledi. Geri çekilmesini ve çok ileri gittiğini söylemesini. Çizgiyi aştığını. Tehlikeli olduğunu. Bir ucube.

O da böyle hissetmiyor muydu?

Ama başıyla onayladı. "İyi blöftü." Blöf değildi.

"Canavarı korkuttun. Bunu yapmak için çok şey gerekir." Az önce gerçeği söylemişti.

Bakışları eline doğru kaydı. Ona dokunmayı hemen bırakmadı. Kalp atışlarını hissedip hissetmediğini merak etti çünkü ona dokunmaya devam ettikçe kalp atışları güçleniyor gibiydi. Daha sert. Sanki kalbi sadece onun için daha hızlı atıyordu.

Eli yavaşça yanına döndü. "İyi geceler Lane."

Uzaklaşmalı. "İyi geceler, Ophelia." Adı çok güzeldi. Unutulmazdı. Bir milyon yıl önce, farklı bir hayattayken, biraz Shakespeare çalışmıştı. Üniversitedeyken belki hayatının farklı olabileceğini düşünmüştü.

Bir zamanlar doktor olabileceğimi bile düşünmüştüm. Hayat kurtarabileceğimi.

Ama...

Belki de onun yerine onları alması gerekiyordu. "Delirdi." Ophelia bir adım geri çekildi. "Affedersiniz?"

"Adaşın mı? *Hamlet*'te Ophelia delirmişti."

Ondan yumuşak bir kahkaha yükseldi. Müzikal. Şehvetli. "Deliliğim için endişelenme."

Ve aralarında şu kelimelerin asılı olduğuna yemin edebilirdi... *Kendin için endişelen.* Bir adım geri çekildi. *İkimiz de birbirimizden uzaklaştık.*

Ama kapıyı kapatmadı, henüz değil. "Tanrı sana bir yüz vermiş, sen kendine başka bir yüz yapıyorsun," dedi.

"Az önce Hamlet'ten alıntı yaptın."

Başka bir yumuşak kahkaha. Derisinin altına dalmış gibi görünen bir kahkaha. "Benim adım varken nasıl okumayayım? Ama alıntının geçerli olduğuna inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Bu alıntının ne anlama geldiğini düşündüğünüze bağlı."

"Touché. Hamlet sevgilisinin kendisini aldattığını düşünmüş ve ona iki yüzlü demiş olabilir. Bilirsiniz, çünkü çok kızgındı." Tek omzunu silkti. "Bunun hepimizin iki insan olduğu anlamına geldiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Bir gerçek yüzümüz var, bir de dünyanın geri kalanına gösterdiğimiz yüzümüz. Gerçekte olduğumuz kişi. Bir de öyleymiş gibi davranmaktan hoşlandığımız kişi. FBI'da profil çıkarırken bunu çok gördüm. Kahramanların yüzlerini takınan insanlar var. Çok iyi olduklarını iddia edenler." Sanki bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. "Ama paylaştıkları her gülümsemenin ardında şeytan gizlenir."

İfadesini değiştirmede.

"Umarım bu gece rüyaların çok karanlık değildir. Eğer öyleyse, unutma, ben hemen yan odadayım. Bana ihtiyacın olursa kapıyı çal." Geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Sikeyim.

Lane çok korkuyordu... ona ihtiyacı vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ophelia tuttuğu nefesi bıraktı. Arkasını döndü ve sırtını kapıya dayadı.

Çok yoğundu. Gün -ve gece- çok fazla gelmişti. Sınırı aşmış ve Lane'in önünde dağılmamak için kendini kontrol etmesi gerekmişti. Genelde korkmazdı. Hayır, korku kendisine izin vermediği bir lükstü.

Ama o ara sokaktayken, kafası tuğlaya çarptığında ve karanlık çok yakınında pusuya yattığında ve Royce'un nefesinin sıcak kıpırtısını üzerinde hissettiğinde, aklına başka bir zaman gelmişti.

Başka bir
gece.

Başka bir
sokak.

Onun dünyasını mahveden bir katil.

On altı yaşındaydım. Nasıl karşı koyacağımı bilmiyordum. Kan parmaklarının arasından sızarken çığlık atmaktan başka bir şey yapmayı bilmiyordu.

Onu ateşleyen sadece adrenalin değildi. Korku ve öfke de içinde çalkalanıyordu. Polis sorgusu sırasında kontrolünü elinde tutmak ve yarı normal bir insan gibi *konuşmak* çok zor olmuştu.

Sonra otele gitmek... yalnız kaldıklarında Lane'i görmek. Gerilim had safhaya ulaşmıştı.

Kontrolün elinden kayıp gitmesine izin vermek istemişti. Lane'i yakalamak istemişti. Onu öpmek ve ağızları buluştuğunda ateşin aynı parlaklıkta yanıp yanmayacağını görmek istemişti. Vahşi cazibe nereye gider? Ne olacaktı?

ne olacaktı? Birini bu kadar çok istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

İlişkiler ona göre değildi. Küfür eden birini istemiyordu. ona aşk. Sonsuza kadar söz veriyorum. Sonsuzluk kan ve acıyla son buldu. Ya da en azından onun için öyle oldu.

Seni sonsuza dek seveceğim, Ophelia.

Sonsuza dek unut. Zevk istiyordu. Serbest kalmak. Unutkanlık ve inanılmaz bir orgazmın getirebileceği unutkanlık.

Telefonu titredi. Ophelia aramanın geleceğini tahmin etmişti. Er ya da geç. Yere çöktü. Bacaklarını uzattı ve telefonu çıkardı. "Hey, Memphis. Hâlâ araba mı kullanıyorsun? Şehirden çıkmaya çok kararlıydın."

"Araba kullanmıyorum. Şimdilik yerleştim." Bir duraklama. "Olaylı bir gece mi geçirdin?"

Sesinin hafifçe kınayan tonu ona zaten gecesiyile ilgili her şeyi biliyordu. Ophelia sinirlendi. "Ne yapmam gerekiyordu? Gözümün önündeki yırtıcıyı *görmezden* mi gelseydim? Seninle el sıkışmadan önce işi çoktan almıştım. Nicholson'a tuzak kurmayı planladığım sırada yeni bir ortağım olacağını kesinlikle beklemiyordum."

"Bu gece işler kötü gidebilirdi."

"Belli ki olmamış." Ama, evet, olabilirdi. "Sana kim söyledi? Lane mi? Ben polislerle konuşurken falan mı aradı seni?" *Beni ispiyonlamanın yolu, Lane.* Bu da tartıştıkları başka bir kural olmalı.

"Onu kontrol ettim. İkinizin de karakolda olduğundan bahsetmiş olabilir."

Tamam, Memphis Lane'i aramıştı. Tam değil. Ama yine de. "İki kötü adam sokaklardan çekildi. Bence bana homurdanmak yerine altın yıldız vermelisin."

Bir duraklama daha. Duraksamaları çok fazla şey anlatabilirdi. Bir süre sonra Memphis, "Sesin... farklı geliyor," dedi.

Lanet olsun. Bazen eski ödül avcısının ne kadar dikkatli olabileceğini unutuyordu. "Yorgunum. Kahvaltıda yediğim tarçınlı rulonun etkisindeyim. Senin için her zamanki parlak ve neşeli halimde olmadığım için üzgünüm. Beni sabah uygun bir saatte aramayı dene, o zaman daha iyi olacağım."

"Ne düşündüğünü bilmem gerek."

"Sanırım geç oldu. Sanırım yatakta , ama muhtemelen önce bir duş alacağım ve sonra o gevrek otel odası çarşaflarının arasında sürüneceğim-"

"Lane hakkında. Seni neden onunla birlikte istediğimi biliyorsun."

Elbette biliyordu. "Yeni چراغının profilini çıkarmamı istiyorsun."

"Onu da sen eğiteceksin."

"Elbette. Ne de olsa bana bu yüzden para ödüyor." Memphis Lane'le birlikte çalışmasını istediği anda amacının bir profil çıkarmak olduğunu anlamıştı. "Onun için endişeleniyorsun."

"Kız kardeşi endişeli. Oliver Foxx endişeli."

Oliver. Onu iyi tanıyordu. Bir zamanlar FBI'da birlikte bile çalışmışlardı. Oliver katiller konusunda inanılmaz olduğunu düşünmekten hoşlanırdı.

Eğer Büro'da kalsaydı, onun parası için koşardı. Ya da... *Ben daha iyi olurdum.* Aslında o daha iyiydi. "Oliver Lane'in profilini çıkardı mı?"

"Bunu yıllar önce, Lane hapse *girmeden önce* yaptı. Artık farklı biri."

"Hapishanenin insanı değiştirdiğini söylerler,"

diye mırıldandı. "*Ophelia*. Bu iş ciddi."

"Sanki ben bunu bilmiyor muyum?" Ciddiydi. Bir hücrede kilitli kalmak insanı değiştirirdi. Yüzde yüz. Sol elini başının arkasına bastırmak için kaldırdı. Tuğlalara çarptığı için belli belirsiz hassaslaşmıştı.

Peki ya Lane'in kafası hassas ise? Thomas Bass tarafından vurulmuştu. Başı nasıldı? Gidip kontrol etmeli miydi? Onu ve varsa yaralarını kontrol etmek hoş ve ortakça bir davranış olurdu.

"Lane kötü adamları avlamak istiyor. Harika. Ona daha fazla güç. Ama bilmem gerek-" Memphis durdu.

Bu yüzden nezaketle onun yerine sözünü bitirdi, "Eğer sana Dexter gibi davranıp katilleri avlayan bir katil olacaksa? O hücrede kendini kaybedip yepyeni biri olarak çıkmasından endişeleniyorsun, değil mi?" Sesinin kayıtsız görünmesini sağlamak için tüm gücünü kullandı. *Geçmişin senin. Derinlere gömülü. Gömülü kalsın.*

"Lane'i hücreden önce tanıımıyordum, bu yüzden o zamanlar nasıl biri olduğunu söyleyemem. Sadece artık bir avcı olduğunu biliyorum. Onu Buz Kırıcıların arasına çekmeden önce, ondan emin olmak istiyorum."

Çünkü Lane belli ki Memphis'in alarmlarını harekete geçirecek bir şey yapmıştı. "Kontrol onda." Tam kontrol.

"Öfkesi de var."

Hepimiz öyle değil miyiz? Ama Ophelia sadece "Geçmişine bakılırsa anlaşılabilir." dedi.

"Ama çok büyük bir potansiyeli var." "Um.

Potansiyel. Hem de fazlasıyla."

"Ve eğer odaklanırsa, eğer ona güvenebileceğimi bilirsem, o takım için çok değerli."

"Lazer gibi odaklanma. Kontrol et. var. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ophelia."

"Memphis."

"Senden çok şey istediğimin farkındayım."

"Oh, her zamanki gibi. Beni kesip açıyorsun. En karanlık noktalarımı dürtüyor ve acı hissetmememi bekliyorsun." Gözleri genişledi. *Kahretsin*. Bu sözleri söylemek istememişti. Çökmeye sandığından çok daha yakındı.

"Ophelia?" Şimdi adı endişeyle anılıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum -" Memphis çok daha dikkatli bir sesle devam etmeden önce sözünü kesti, "Eğer bu senin için çok zorsa-"

"Çok zor değil. Sadece yorgunum. Savannah'ya geri dönüyoruz. Yarın. Onun profilini çıkaracağım. Onu eğiteceğim. Eğer dev, kırmızı bayraklar görürsem, haberin olur. Şimdi, yatak çağırıyor ve cevap vermeliyim. İyi geceler Memphis."

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Ophelia ancak telefon konuşmasını bitirdiğinde yanağından bir damla yağ süzüldüğünü fark etti.

Otuz dakika sonra, havada buhar süzülürken banyodan çıktı. Üzerinde bir çift siyah eşofman altı ve beyaz bir

camı top. Islak saçları sırtından aşağı dökölüyordu ve muhtemelen onları kurutmayı düşünmesi gerekiyordu ama bunun için beklemesi gerekecekti.

Ophelia çok yorgundu.

Yatağa sürünerek girdi. Bacaklarını uzattı ve mutluluk içinde yatağa gömüldü. Buhar dışarı süzölürken banyonun ışığı parlıyordu; uyurken her zaman bir ışığı açık tutardı. Eski bir alışkanlık.

Karanlığa uyanmaktan nefret ederdi. Gözleri kapandı ve-

A vurmak Sesli üzerinde ve bağlanıyor Kapı. Bu kapı o

Lane'in odasına bağlandı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kapı tekrar çaldı.

Gözlerini kapıdan ayırmadan yataktan kaydı. Parmak uçlarında odanın içinde ilerlerken çıplak ayakları hiç ses çıkarmadı.

Kapı bir kez daha çalındı. Ve bu sefer, o bile duydu...

"Ophelia." Yumuşak. Onun sesi.

Bağlantı kapısının kilidini çevirdi ve kapıyı çekerek açtı. "Sorun nedir?" Ophelia sahte bir parlaklıkla söze başladı. "Uyuyamıyor musun-"

Son kelime boğazında düğümlendi. Lane kapı aralığını doldurdu. Büyüktü. Güçlüydü. Kasları esneyip geriliyordu ve adam gömlek giymediği için kolayca görülebiliyordu. Sadece zayıf kalçalarına gevşekçe yapışan bir kot pantolon giymişti.

Onu süzmemek muhtemelen kibarlık olurdu. Ama gecenin bir yarısıydı ve adam kapısını çalmaya gelmişti, o yüzden gözlerini kaçırdı.

Ta ki bakışları onun yara izine çarpana kadar.

Yan tarafında uzun, kıvrımlı bir yara izi vardı.

"Bıçaklandım," dedi. "Revire götürülebilme için piçin beni kesmesine izin vermek zorunda kaldım. Yine de yaraya nişan aldım ve hayati bir yere isabet etmediğinden emin oldum. Yine de yara çok kanadı."

Bakışları onunkilerle buluşmak için kalktı.

"İki yıl tıp fakültesinde okudum," diye açıkladı. "Kariyer konusundaki fikrimi son anda değiştirdim. Kaçışımı planlarken, gardiyanların ölümcül bir tehlike altında olduğuma ikna olmaları için yaranın tam olarak nereye gitmesi gerektiğini biliyordum."

Bu hikayeyi daha önce duymuştu. Aslında, saldırı hakkında okumuştı. Gazeteler ayrıntılarla doluydu. Ona karşı kullanılan derme çatma silahın resimleri bile vardı.

"Ya ölüyormuşum gibi gösterdim ya da ölmüş *olacaktım* o cehennemde birkaç gün içinde. Zamanımın olduğunu biliyordum." Bakışları düştü. Vücudunun üzerinde gezindi. Göğüslerinde durdu.

Çünkü, doğru, beyaz üst. Çok ince olduğu için transparandı ve göğüs uçları dikkat çekiyordu. Kollarını hemen göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Önce ben seni süzdüm." Bunu adil görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi yine. Bu sefer daha sert. Kız onu incelerken başını eğdi. "Seni... uyandırmamalıydım."

"Uyumuyordum. Ayrıca, bana ihtiyacın olursa tek yapman gerekenin kapıyı çalmak olduğunu söylemiştim." Ve çaldı da.

Burun delikleri alevlendi. "Çok güzel kokuyorsun."

Vücut losyonu. *Onsuz asla evden çıkmazdı.* Ama şu an Ophelia'nın bu bilgisine dikkat çekmenin sırası değildi.

Elleri iki yanında kenetlendi ve serbest kaldı. Sıktı ve bıraktı. "Muhabirler hâlâ peşimde. Bu yüzden artık Nevada'da değilim. Oradan uzağa gitmem gerekiyordu."

Bir süredir yüzü her yerdeydi. Ancak her şeyde olduğu gibi, yeni bir hikaye spot ışıklarını çalmak için ortaya çıkmıştı. Yeni bir dram.

"Aklandım ama tanıştığım insanlar kim olduğumu öğrendiklerinde yarısı hâlâ bana suçlu gibi bakıyor."

Ayak parmakları halıya doğru kıvrıldı. Bazı insanlar bunu duyduğunda

bir katil olduğunuza inanırlarsa, başka hiçbir şeye inanmazlar. Özellikle de yeterince sansasyonel bir haber görürlerse kararlarını vermiş olurlar. İzleyicileri dehşete düşürmek ya da kızdırmak için kasıtlı olarak tasarlanmış bir hikaye.

"Bana öyle bakma," dedi.

"Dosyanızı okumuş olmanın avantajını yaşıyorum." Birçok kez. Ophelia'nın o anda onunla paylaşmayacağı bir başka bilgi daha. Ona ne söyleyebilirdi? "O kadınları senin öldürmediğini biliyorum." Ophelia yüzde yüz masum bir adama baktığını biliyordu.

Ya da en azından cinayetten suçlu olmayan bir adam. *Masum* biraz abartılı . Çünkü çocuklar dışında dünyanın masumları kimlerdi? Herkesin günahları vardı.

Bazıları bu günahları diğerlerinden daha iyi saklıyordu.

"Onları öldürmedim," diye gürlledi. "Ama hapisteyken ne biliyorsun."

"Senden sonra gelen insanlarla savaştığını biliyorum. Ne yapman gerekiyordu? Orada durup iyi bir çocuk gibi sana saldırımlarına izin mi verecektin? Seçiminiz ya kolay bir kurban olmak ya da onlara sizden korkmaları için bir sebep vermektir."

Kaşları çatıldı. "Beni kontrol altında tutman gerekiyordu."

"Yapmam gereken şey bu mu?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda elleri yumruk haline gelmişti.

"Memphis'e söylediğini duydum-"

"Oh, evet, doğru. Sınırları aşmanı engelleyeceğim. Tamamdır. Eğer haddini aştığını ve birini incitmeye çalıştığını görürsem, derhal müdahale etmeye ve kan dökmeni engellemeye başlayacağım. Tamamdır. Bana güvenebilirsin, ortak."

Yere baktı. Hayır, onu birbirinden ayıran eşiğe. odasından. "Durdur beni şimdi."

Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. "?" Sessizlik.

"Burada bir düşman göremiyorum," diye yavaşça konuştu Ophelia. Belki de

sadece çok yorgundu ve düzgün takip edemiyordu. "Birini öldürme tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünmüyorsun, o yüzden..."

Yutkundu. "O cümle değil."

"gereken başka bir tane daha var mı?" Ayaklarının taşakları üzerinde öne doğru sallandı. Adrenalin onu biraz titretmişti. Düzeltiyorum, çok titretmişti. Yüksekliğin etkisi geçmişti ve duygular onu hırpalıyordu. Öfke. Korku. Keder. *Geçmişin kafamdan çıkması gerekiyor.*

"Evet, farkında olmalısın." Lane uzun bir nefes verdi. "İkimizin de."

O zaman lütfen devam edin. Uyar beni.

"Beni istediğini söylemiştin. Bu odadaydım ve belki de bugün beni bağlayıp bağırsaklarımı deşmekle tehdit eden katili düşünmeliydim..."

"Evet, bu sizi geceleri uyanık tutacak bir şey olurdu." Bu çoğu insana sonsuza dek kabus yaşatacak bir şey olurdu.

Çoğu insan gibi değildi. O da değildi.

Yeşil bakışları kalktı ve bir kez daha ona kilitlendi. "Sadece seni düşündüm."

Oh. Nefesi dışarı fısıldadı.

"Soğuk bir düşün faydası
olmadı."

"Sıcak bir tane aldım. O da işe yaramadı."

Çıplak ayakları eşiğe biraz daha yaklaştı. "Bana kuralların olduğunu söylemen gerekmiyor mu? Bir partnerle yatmayacağını?"

Şimdi topuklarının üzerinde geriye doğru itti. "Ben FBI'dan değilim. Resmi bir Buz Kırıcı da değilim. Söz konusu ortaklar olduğunda dostluk hakkında uzun bir kurallar ve düzenlemeler listesi olan herhangi bir grup için çalışmıyorum."

Lane gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ... Özel dedektiflik ajansımda bir ortakla yatmamak gibi bir kuralım yok. Çoğunlukla orada hiç ortağım olmadığı için bu konu ilk kez gündeme geliyor. Patron ben olduğum ve kendi kurallarımı koyduğum için..." Omuz silkti ve ellerini tekrar yanlarına bıraktı. "Bu benim için bir sınır değil. İstersek geçebiliriz."

Eşikten adımını attı.

Çizginin aşıldığını düşünmeli miyim?

"Yani hem sevişip hem de birlikte mi çalışacağız?" Lane karanlık ve tehlikeli bir ses tonuyla sordu, ayak parmakları kıvrılıyor ve pek çok *yanı özlem* duyuyordu.

"Çok açık sözlüsün," dedi ona.

Gözleri daha sıcak yanıyor gibiydi. Zümrüt bir ateş.

"Bunu sevdim," diye ekledi Ophelia hemen. "Ne demek istediğini söyle.

Benimle saçmalama. Bu hayatı milyonlarca kez kolaylaştırır."

"Sen de aynısını yapacak mısın?" Eli kıza doğru kalktı ama ona dokunmadan önce kendini tuttu.

"BS'den kaçınmak mı? Kesinlikle." Gerginlik neredeyse onu titretiyordu.

Lane ile daha önce de çalışmıştı. Farklı bir davada. Şiddet, öfke ve tehlike dolu bir an, dünyalarının kısa süreliğine de olsa çarpışmasına neden olmuştu. Ve o davadan sonra, belki de onun hayatını daha derinlemesine araştırmıştı. Belki de kendini bu kadar sıkı tutan bu adamı merak etmişti.

Çok sıkı sarılırsanız patlayabilirsiniz.

"Bana cevap vermedin." Sert. Çok karanlık.

Aniden terleyen avuçlarını koşu şortuna silmeye çalışırken parmak uçları uyluklarının üst kısımlarında gezindi. "Söyledim. Sana kesinlikle yapacağımı söyledim-"

"Hem sevişip hem de birlikte çalışmaya devam edecek miyiz?" Dudaklarını ıslattı.

Dilinin hareketiyle bakışları daha da parladı.

Eli artık havada değildi. Ona doğru uzanmıyordu ama vücudunun sıcaklığının tenine sürtündüğünü hissettiğine yemin edebilirdi. "Bunlar iki farklı şey. Ah, sikişmek ve

Birlikte alıŒıyoruz," diye detaylandırdı Ophelia, sesinin soluksuz kaldığının farkındaydı.

Biraz daha yaklaştı. Neredeyse ayak parmağına kadar gelmişlerdi.

Yüzüne odaklanabilmek ve bakışlarının tekrar karın kaslarını kontrol etmek için aşağıya kaymasına izin vermemek için başını geriye eğdi. "Bana eğitim için para ödüyorsun. Hepsi bu. Ve eğitim saati durduğunda, kendi zamanımızda ne yaparsak yapalım bu bizi ilgilendirir."

"Senin bir fahişe olduğunu hiç düşünmemiştim, Ophelia."

İçini bir öfke parıltısı kapladı. "Bildiğim iyi oldu. Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim."

Ve eli kalktı. Çenesinin altından geçti ve o dokunuş onu heyecanlandırdı. "Araştırma yapan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Kalbi göğsüne çarptı.

"Seni merak ettim. Korku göstermeyen kadın. Ne olursa olsun. Memphis sana çok saygı duyuyor, Oliver Foxx da öyle. Ama senin hakkında sorular sormaya alıştığımnda beni susturdular. Bu beni meraklandırdı."

Şimdi merak ediyordu. Ve hala ona dokunuyordu. Hafifçe Nasırlı parmak uçlarıyla çenesinin çizgisini okşadı. "Ne keşfettin?" Pek bir şey değil. Başkalarının kendisi hakkında erişebileceğı bilgileri dikkatlice geliştirmişti. Gerçek sırları kimsenin bulamayacağı kadar derine gömülmüştü.

"Kimseyle ilişkin yok. Erkek arkadaşın yok. Uzun vadeli bir bağıın yok. Seninle yapmak her şey için bana kızacak bir piç yok."

"Eğer bir erkek arkadaşın olsaydı, sevişmekten bahsetmeye başladığın anda kapıyı yüzüne kapatırdım." Aldatan biri değildi.

"Yatıp ." "Anlat."

"Yalancı olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Hayır, ben yatmıyorum. Yabancılarla takılmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyorum." Kabusları ilk elden görmüştü.

"Benimle takılmanın tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sen farklı türden bir tehlikesin."

"Sen de öylesin."

Lanet olsun ona. Neredeyse ona gerçek bir gülümseme gönderecekti. "Demek beni araştırdın. Çok fazla ilişkim olmadığını keşfettin." *Düzelتيyorum, hiç.* "Kendim hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Eski bir federal ajan olduğunuzu neden

keşfedemedim?" "Bir sivil bu bilgiye kolayca erişemez."

"Bunun sakladığınız sırların sadece başlangıcı olduğunu hissediyorum."

Doğru. "Sırlarım *benimdir*. İnsanlar onları hak etmek zorunda. Henüz o noktada değiliz. Benimle ilgili her derin, karanlık detayı bilmene gerek yok."

Eli boğazından aşağı kaydı. Parmakları çok dikkatliydi. Hassas bir sıyırmaydı ama dokunuşunun altında kadının nabzının hızla attığını hissetmesi gerekiyordu. "Yeterince adil."

Ellerini kaldırdı ve adamın göğsüne bastırdı. "Dokunduğumuzda hissediyor musun?"

"Kanımı bir ateş gibi saran o lanet sıcaklık dalgası Füze mi? Evet, biliyorum."

"Güzel." Adamın eli hâlâ kadının boğazındaydı ve dokunuşu bir damga gibi hissediliyordu. "Bu konuda yalnız kalmaktan gerçekten nefret ediyorum."

Başını eğdi. Ağzı baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaştı. "Sadece seks mi?

Bizim için anlaşma bu mu?"

"Başka ne ki?" Onlar yetişkindi. Bunu yapabilirlerdi. "Aşk arıyormuşsun gibi değil."

"Peki sen değil misin?"

"Aşktan uzun zaman önce vazgeçtim." Bir ara sokakta, tanıdığı en tatlı çocuğun gözlerinin önünde kan kaybından ölmesini izlemişti.

Hayır, Ophelia. Oraya geri dönme. Dönme.

Lane'in kaşları çatıldı. O-

"Seksten önce hep böyle konuşkan mısın?" diye sordu ona, gerçekten merak ederek.

"Hayır."

"O zaman ben özelim."

"Evet."

Hah. "Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı Ophelia. "Ama anladığımı kadarıyla

Bütün gece konuşmaya devam edebiliriz ya da.. bunu yapabiliriz."

Parmak uçlarına doğru itti. Ağzını onunkine bastırdı.

Patlama.

ALTINCI BÖLÜM

Lane'i öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Onun sadece bir dokunuşuyla bile elektriklendiğini hissettiğinde, bir öpücük kesinlikle büyük bir umut vaat ediyordu. Ağzı Lane'in ağzıyla buluştuğunda bu vaat fazlasıyla yerine gelmişti. Şehvet tüm vücudunu kaplamıştı. Diğer her şeyi bastıran bir ihtiyaç fırtınası.

Tabii, suçu adrenaline atabilirdi.

Gecenin çok geç saatlerinde. Yorgunluk üzerine. Öfke. Korku üzerine.

Arzu isyanını bir sürü şeye bağlayabilirdi ama kendine yalan söylemek istemiyordu. Lane'i istiyordu. Onlar yetişkindi. Bağımsız. Ve-

Ve kendi kurallarımı kendim koyarım. Uzun zamandır kimseyi bu şekilde istememişti -ben hiç kimseyi bu şekilde istememiştim- bu yüzden kendini tutmayacaktı.

Uzun zaman önce öğrendiği bir hayat dersi.

Geri durmak sana pişmanlıktan başka bir şey getirmez.

Dudakları adamın dudaklarının altından ayrılmıştı ve adamın dili kadının ağzına girmişti. Adamın tadı, kadının inlemesine neden olan hınzırca bir zevkti. Elleri adamın göğsüne -ne kadar güçlü, kuvvetli bir göğüs- doğru uçarak omuzlarına dolandı.

Elleri onun belindeydi. Ona sıkıca kilitleniyorum. Onu getirerek Ona karşı aynı hizadaydı ve kot pantolonunun önüne doğru itilirken horozunun sert uzunluğunu kaçırmak mümkün değildi.

Ona sürtündü. Acıdı.

Akıllılık onlara durmalarını söylerdi. Akılselim çok hızlı gittiklerini söylerdi.

İyi ki o gece biraz akıl sağlığını unutma modundaydı.

Belini kavrayarak onu yukarı kaldırdı.

Bacaklarını adamın beline doladı ve cinsel organını adamın sikinin kalın çıkıntısına doğru itti. Ophelia ileri geri sallanarak ona bindi ve sürtünme ona olan arzusunu daha da artırdı.

Uzun süre dayanamayacaktı. Bunu biliyordu. Vücudu çok hazırды. Çok sıkı ve hazırды. Belki de partneri olmadan çok uzun zaman geçirmişti. Belki de bu yüzden Lane'i öperken ve kıyafetlerinin içinde kuru kuruya sevişirken neredeyse boşalmak üzereydi.

Ya da belki... bu o.

Onu odasına geri götürdü. İçerisi karanlıktı. Kendi odasında olduğu gibi banyodan ışık sızmiyordu. Lane, ağzı onun boynunda gezinirken bile hatasız bir şekilde yatağa doğru ilerledi.

Oh, evet. Tam orası. Yumuşak bir yalama. Hafif bir ısırık.

Vücudu titredi.

Onu yatağa indirdi. Hızlı ve kirli olabileceklerini düşünmüştü. Birlikte vuruşurlarken öfkeyle soyunuyorlardı. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz hızlı ve kirli aksiyona ihtiyacı olabilirdi.

Ama elleri, yatağın kenarına yayılmış olan kadının şortunun kenarını yakaladı. Şortu kalçalarından aşağı çekti ve yere fırlattı.

"Külot yok mu?"

Bu cevabın çok açık olduğunu düşündü. Madem adam onu soyacak kadar uysal davranıyordu, o da devam edip onun için üstünü çıkaracaktı.

Ama...

Ophelia'nın şansı olmadı.

"Tadının nasıl olduğunu görmek için ölüyordum." Kalçalarını ayırdı ve ağzını üzerine koydu. Dili kıvrımlarının arasından klitorisinin üzerinde gezindi ve içine girdi.

Adamın dili geri çekildiğinde kızıdan keskin bir çığlık koptu, ancak hemen klitorisine saldırdı. Tekrar ve tekrar ve tekrar-

Yalarken parmaklarını içine soktu ve o kadar güçlü bir orgazm oldu ki tüm vücudu titredi ve bu titremelerin tüm yatağı salladığından oldukça emindi. Onun adını haykırmıyordu. En azından Ophelia öyle olduğunu düşünüyordu. Vücudu hâlâ mutluluk modundaydı ve orgazmın etkisiyle iç kasları açgözlülükle adamın parmaklarının etrafında kasılıyordu.

"Çok güzel." Nefesi kızın hassas çekirdeğine üfledi. "Tekrar boşalmanı istiyorum."

O da öyle. Tekrar gelmek kulağa harika geliyordu. Muhteşem, dahice bir fikir. Belki bunu nefesini tuttuktan ve kalbi hızla çarpmayı bıraktıktan sonra yapardı.

Ondan uzaklaştı ve soyundu. Kot pantolon yere düştü. Aleti ona doğru yükseldi.

Orada öylece yatmaktan başka bir şey yapmalı. Kesinlikle yapmalı. Yapmalıydı. Ama gözleri onun üzerindeydi. Ağzının da onun üzerinde olmasını istiyordu.

"Her zaman bu kadar hızlı mı gelirsin?"

Bakışları adamın aletinden yüzüne sıçradı.

"Sen hayatımda gördüğüm en seksi şeysin. Bir roket gibi fırladın ve bunu tekrar tekrar yapmanı istiyorum."

Evet, lütfen. Bu hangi evrende kötü bir fikir gibi gelebilirdi ki? Ama ona saçmalamayacağına dair söz vermişti, o yüzden... "Benim için uzun zaman oldu." Hayatını incelediğini ve hiç erkek arkadaşı olmadığını söylediğinde yanılmamıştı.

"Ne süre." Bir talep.

Yatakta geri çekildi. Ona yer açtı. Ve tişörtünü diğer atılmış giysilerin yanına fırlattı. "Bir yıl." En azından.

"Neden. Ben." Yine bir talep. Soru değil.

"Hiçbir fikrim yok. Sadece dokunduğumuzda kendimi hiç bu kadar ateşli hissetmediğimi biliyorum." Kalçaları titredi ve seksi titredi. "Ve hayır, genellikle bu kadar hızlı boşalmam. Sanırım sen de özelsin." Bunu ona daha önce söylememiş miydi? Neden bu kadar geveze olduğunu sorduğunda? Ve madem paylaşıyordu, "Bu hayatımın en iyi orgazmıydı."

"Siktir."

"Bir sonraki gündemimizin bu olacağını düşünmüştüm, evet-"

Lane onunla birlikte yatağa atladı. Ağzıyla meme ucunu kavradı ve doyumsuzca yalayıp emdi. Başı geriye eğildi, parmakları Lane'in omuzlarına gömüldü ve Lane ona doğru eğildi. Meme ucundan kasıklarına doğru bir sıcaklık yayıldı ve kadın hevesle ona sürtündü.

Aleti kadının çekirdeğini zorluyor, içeri girmek istiyordu.

Onun içine girmesini istiyordu. Sert ve hızlı bir şekilde dalmasını ve onu doğrudan orgazmik mutluluğa doğru o baş döndürücü koşuya göndermesini.

Eğer seks onun için daha önce bu kadar iyi olsaydı, gitmezdi. onsuz bir yıl.

Diğer göğsüne giden yolu öptü. Dişleriyle meme ucunu yaladı ve çizdi. Kadından inilti ve soluklar yükseldi. Bir eli onu bıraktı, böylece vücutlarının arasında gezinebildi. Aşağı,

Aşağı . Parmakları adamın sikinin tabanını çevreledi. Sıktı, sonra pompaladı. Sıktı.

"Kahretsin, elin iyi hissettiriyor."

Ağzı cennet gibi gelmişti.

"Prezervatif lazım, *hemen*."

Oh, ama gerçekten, gerçekten o odada bir kaynağı olmasını umuyordu. "Kımıldama."

Ve adam gitmişti. Onu bırakmış ve yatağın ucundaki çantaya doğru gitmişti. Kadının nefes nefese kalışı çok gürültülüydü. Sertleşmiş meme uçları adama doğru itiliyordu. Bacakları yatakta huzursuzca kıpırdandı.

O izlerken, adam bir prezervatif çıkardı ve paketi yırtarak açtı. Aleti tüm dikkatiyle ayakta dururken prezervatifi yuvarladı. Gözleri onu içine çekiyor gibiydi.

Ve adam manzarayı görmek istediği için Ophelia kasıtlı olarak bacaklarını açtı.

"Çok güzel." Ona doğru yaklaştı. Bir elini kızın iki elinin arasına soktu.

kalçalarını açtı. "Çok ıslaksın." Bir parmağı içine battı. Yatakta uzanırken onu gerdi, onun için açık yayıldı. İkinci bir parmak içinde çalıştı. "Harika hissedeceksin."

"Sen de öylesin." Aslında şimdiden kendini harika hissediyordu. Kalçaları adamın eline karşı sallanıyordu. Parmakları içine girip çıkarken bile başparmağı çıldırtıcı bir ritimle klitorisinin üzerinde geziniyordu. Girip çıkıyordu. Orgazmı ulaşamayacağı bir yerde asılı duruyordu.

Adam onu okşarken vücudu gerildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kadın

onun sikine ihtiyacı vardı. İkisini de deliliğe sürüklüyordu.

Eli kızın üzerinden kaydı.

Lanet olsun. "Lane!"

". Dizlerinin üzerine çök."

Yuvarlandı. Dizlerinin üzerine
çöktü. "Ellerini başlığın üzerine
koy."

Vücudunu dengelemeye yardımcı olması için onu
çoktan tutmuştu. "Sıkı tutun." Arkasından yaklaştı.

Kalçaları yukarı ve geriye doğru kalktı ve adamın sikinin başı
hafifçe içine girdi. Tam oraya sıkıştı ve kadın dondu kaldı. Ya da belki
zaman dondu. Her şey çok hareketsiz görünüyordu. Vücudunun
sızladığını, cinsel organının derinliklerinde bir titreme olduğunu
hissedebiliyordu. Kasları onu sıkıca kavramak ve olabildiğince sıkmak
istiyordu.

Elleri kalktı ve onun ellerinin etrafında kıvrıldı. Vücudu onunkini
kapladı.

yerindeydi. Kokusunu alabiliyordu. alabiliyordu.

Adam kızın derinliklerine daldı.

Hisset onu.

Ağzı sert bir çığlık atmak için açıldı ama sesi bastırdı. Acı değil. Hiç
de değil. Herhangi bir acı için çok hazır ve istekliydi. Adam geri
çekiliyor ve itiyordu ve kadının hissettiği tek şey zevkti. İçeri ve dışarı.
Tekrar ve tekrar. Adamın kalçaları ona çarpıyor, kadın da kalçalarını
ona doğru itiyordu.

Adamın ellerinden biri kadıninkini serbest bıraktı. Parmakları
göğsünün etrafında kıvrıldı. Meme ucuyla uğraştı.

Ona doğru sürmeye devam etti.

Eli aşağı indi. Karnının üzerinde gezindi ve daha aşağıya indi. Daha
aşağıya. Parmakları klitorisini tıngırdattı. Daha hızlı ve daha hızlı.

Onun içine girdi. İçeri ve dışarı.

Kalçaları ona doğru çarptı.

Parmakları onun klitorisini sıktı-

Boşaldı. Orgazm onu kasıp kavururken can havliyle tutunduğu yatak başlığını kavrayışı beyazlaştı. Adamın bir eli hâlâ klitorisini okşuyor, zevki daha da artırıyor, *bununla başa çıkamam* derecesine getiriyordu, diğeri ise beline sıkıca sarılmıştı. Bu tutuşla kadının kalçalarını kendisine doğru bastırdı. O sert tutuş olmasaydı, zevk onu çılgına çevirdiği için hemen itebilirdi.

Sona erdiğinde, tekrar nefes alabildiğinde ve görebildiğinde, vücudu öne doğru eğildi.

"*Delirmiş* gibi hissettim." Geri çekildi. "Benim sıram."

Lane derinlere daldı.

Gir ve çık. Girdi ve çıktı. Kadının hassas sinir uçları mutluluk çığlıkları atıyordu ve adam kadının içine girip boşaldığında kadının adını haykırdı. O kadar sıkı tutuyordu ki onu zedeliyor olabilirdi ama umurunda bile değildi.

Mutlak bir zevkle çok sıkılmıştı.

Yavaş yavaş kalp atışlarının gürültüsü hafifledi. Yoksa o deli gibi çarpan onun kalbi miydi? Onları mi? Eli kızın belini kavramayı bıraktı ve bir okşamaya dönüştü.

"Ophelia?"

"Düşmek üzere." Dizlerinin bağı . "Seni uyarıyorum..."

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Adam onu rahatlattı. Onu aşağı çekti. Onu hemen hemen harap ettikleri örtülerin altına soktu.

Onu gerek yok. Onun yatağından çıkmalı ve odasına geri döndü.

Ayak sesleri yataktan uzaklaştı. Lavaboda akan suyun sesini duydu. "Işığı açık bırak," diye seslendi uykulu uykulu.

Sessizlik. Gözlerini açmadı. Açardı. Açacaktı. gözleri ve birkaç dakika içinde odasına geri dönecekti.

"Neden?" diye sordu usulca. "Karanlıktan mı korkuyorsun?"

"Hayır. Karanlığı seviyorum." Kelimeler uyku sersemliğiyle çıkmıştı. Vücudundaki her kas gevşemişti ve ikinci orgazmdan sonra adrenalinin son etkisi daha da sertleşmişti. "Ama kötü adamlar odaya gizlice giriyorsa, gözlerimi açar açmaz onları görebilmeyi seviyorum."

Yatak onun ağırlığının altında biraz eğildi. "Ya yanınızdaki yatakta kötü bir adam varsa?"

"Ben kötü adamlarla yatmam."

"Hayır mı? Bundan emin misin?"

Öyleydi. Yüzde yüz.

Yataktan çıkmalı. Hemen. Yana doğru yuvarlanmaya başladı.

Ama kolu etrafında kıvrıldı. "Kal," diye .

Başını tekrar ona doğru çevirdi. Gözleri açıldı. Kalmak kötü bir kararmış gibi geldi. Kalmak samimi hissettiriyordu.

"Neden bana bunun için yeterince güvendin?" Lane ona sordu.

"Seks için mi?"

Onu çok dikkatli izledi. İzledi ve bekledi.

İyiydi. Adam tek bir cevap alacaktı ve sonra kadın uyuyacaktı. "Seksten sonra da hep böyle konuşkan mısınız?"

Dudakları bir an için kıvrıldı. Güzel bir gülümsemenin ipucu. "Hayır. Sadece seninle."

Gerindi. Ama yarın çok ağrıyacaktı. "Çünkü ben özelim."

"Evet."

Karşılığında ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Thomas Bass'ın seni alt etmesine izin verdin."

Gözlerini kırıştırdı. Gür saçları beyaz yastığın üzerinde daha da koyu görünüyordu. "Ve bu... ne? Yalnız kaldığımız anda benimle terli terli seks yapmak istemene mi neden oldu?"

Eğer bu kadar uykulu olmasaydı, gülebilirdi. Bunun yerine ona iyice sokuldu. Adam o kadar sıcaktı ki. "Bekleyebilirdin. Farklı bir zaman seçebilirdin, böylece bayılan sen olmazdın."

"Eğer *bekleseydim*, Thomas kızı vururdu. Amigo kız kıyafeti."

"Doğru. Yapabilirdi. Ama onu taşıyıp arabasının bagajına atarak dikkatini dağıtmış olurdu. Onu yakalayabilirdin, sorun olmazdı."

Onu izlemeye devam etti.

"Onun incinmesini istemedin. Birkaç dakikalığına bile. Bu yüzden kendinin incinmesine izin verdin." Eli kalktı ve adamın yanağına bastırdı. "Hücre kapıları yüzüne kapanmadan önceki adam olmadığını anlıyorum. Ama aynı zamanda korkunç bir canı de değilsin. O muhteşem kafanın içinde ne tür karanlık düşünceler dolaşıyor olursa olsun. Kötüler başkaları için acı çekmezler. Kurbanlar için fedakârlık yapmazlar."

"Diyorsun ki..." Yavaş. Düşünceli. "Kıçıma elektrik verilmesine ve izin verdiğim için mi benimle seks yaptın?"

Yumuşak kahkahalar. Uykulu kahkahalar. "Seninle seks yaptım çünkü hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim. Bana dokunduğunda, damarlarımdan sıcaklık akıyor gibi görünüyor. Seninle seksin düşündüğüm gibi olup olmayacağını görmek zorundaydım."

"Ve... öyle miydi?"

Ona çoktan söylemişti, değil mi? "En iyi orgazm."

Şimdi, yatağından çıkma zamanı. Odasına geri dön.

Ama kız bir kez daha yuvarlanmaya başlayınca adamın tutuşu sıkılaştı. "Kal," diye fısıldadı.

Ve tartışamayacak kadar yorgundu. Çok da rahattı. Nefesini dışarı verdi.

"Sen de benim için en iyisiydin," diye mırıldandı. "Olacağını düşündüğüm her şeydi... ve çok daha fazlası." Parmakları kalçasının etrafında kıvrıldı. "Şimdi bu konuda ne yapmam gerekiyor? Seninle ne yapmam gerekiyor?"

Neyse ki, aklından geçen düşünceyi dile getiremeyecek kadar yorgundu.

Ne istersen.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ophelia onu uykusundan hangi sesin çektiğini bilmiyordu. Sadece kalbinin aniden göğsünden fırlamaya çalıştığını ve vahşi bakışlarının çevresinde bir tehdit olup olmadığını araştırdığını biliyordu.

Silahını alabilmek için elini komodine doğru uzattı.

Silah yok. Benim odam değil.

Banyodan yayılan ışık sayesinde otel odasının içini görebiliyordu. Lane'in odasında. Çünkü uyuyakalmıştı.

Lane'in yatağında.

Başını çevirdi. Yanındaki yastık boştu.

Bir an için sadece dinledi. Ama banyodan hiç ses gelmiyordu. Ayak seslerine işaret eden gıcırtilar yoktu. Akan su yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Çıplak bir halde yataktan kaydı. Ophelia yanılmadığından emin olmak için açık olan banyo kapısına doğru yürüdü. Hayır. Boştu. Boştu.

Kıyafetleri toplanmıştı. Otel odasındaki küçük masanın yanında duran tekli sandalyenin üzerine dikkatlice katlanmıştı. Üzerindeki tişörtü kaptı ve başının üzerinden çekti.

Sonra ana kapıya doğru baktı ve Çortunu yukarı çekti. Ophelia kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı. Kapanmasına izin verdi.

Snick.

Onu neyin uyandırdığını biliyordu.

Başucundaki saat sabahın 3:23'ünü gösteriyordu.

Lane nereye gitmişti?

Arka bekleme alanına girmek zor değildi. Gecenin bu saatinde -ya da sabah, nasıl baktığınıza bağlı olarak- sadece iskelet bir ekip görevde olurdu. Ve o ekip de yorgun olurdu. Dikkatleri dağınık.

Bir yere aitmiş gibi göründüğünüz sürece, insanlar sana ikinci bir bakış atar. Gerekli aksesuarları vardı. Bir rozet. Bir üniforma.

Tüm güvenlik kameralarından kaçtı. Acele etmedi ve hücrelere geri döndü.

Ve onun avı.

Thomas Bass'ın hücresinde başka kimse yoktu. Adam tüm alanı kendine ayırmıştı. Arka taraftaki diğer hücreler de boştu. Diğer tüm mahkûmlar binanın ön tarafındaki ana nezarethanedeydi.

Yalnızsınız ve bu işleri çok daha kolaylaştırıyor. Belki de polisler Thomas'ı tecrit ettiklerinde onu koruduklarını düşünmüşlerdir.

Sadece bana yardım ediyorlardı.

Piç kurusu bir karyolaya yayılmıştı. Horluyordu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi uyuyordu.

O adam bir sürü kadını öldürdü. Hayır, kızları. On sekizinci yaş günlerine ulaşmamışlardı. Thomas bunu görmüştü. Şimdi de savcıyla bir anlaşma yapmayı düşünüyordu. Daha az hapis yatması karşılığında ona tüm anlatacaktı.

Tabii ki hayır.

Anlaşma falan olmayacaktı.

Hücrenin kilidini açmak, nezarethaneye girmek kadar kolaydı. Avına doğru ilerlerken hiç ses çıkarmadı. Bir an için uyuyan müdür yardımcısının üzerinde durdu.

Piçin göğsü inip kalktı. Yukarı ve aşağı.

Thomas hücrenin alt ranzasındaydı. Üst ranzada kimse yatmıyordu. Ama orada bir şilte vardı. Yırtık pırtık. Eski. Lekeli bir yastık.

Yastığı kaptı. Avının üzerine eğildi.

Başka kimseye zarar vermeyeceksin.

Uyuyan adamın üzerine çömeldi. Sonra yastığı yüzüne çarptı.

Thomas'ın gözlerini kapattı. Burnunu. Ağzını.

Thomas sarsıldı. Elleri yastığı kaldırmaya çalışmak için dışarı fırladı. Böylece nefes alabilecekti.

Ama Thomas zayıflamış ve korkmuş bir genç kızla uğraşmıyordu.

Ben senin her zamanki avın değilim.

Yastık Thomas'ın ses çıkarmasını engelledi. Yardım çığlığı yok.

Yardım gelmeyecekti.

geçmeden yastık Thomas'ın yaşamasına engel oldu.

Ve bu onu doğruca cehenneme gönderdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lane otel odasının kapısını yavaşça açtı. Gözleri doğruca odanın ortasındaki yatağa gitti.

Ophelia'nın bedeni ona sırtını dönmüştü. Koyu renk saçları yastığının üzerine dökülmüştü. Adam içeri girdiğinde Ophelia kıpırdamadı ve adam kapıyı kapatırken nefesini tuttu.

Snick.

Ayakkabılarını çıkardı ve gömleğini kafasına geçirdi. Yatağa doğru ilerlerken odağı Ophelia'da kaldı. Adam örtüleri kaldırıp tekrar yanındaki yerine geçerken Ophelia hiç ses çıkarmadı.

Aklınızda bulunsun, Ophelia mışıl mışıl uyur.

Ona dokunmak için uzandı ama kendini durdurdu. Kızın üzerinde gezinen eline baktı.

Ona dokunmayın. Şimdi olmaz.

Eli yumruk oldu ve tekrar yere düştü. Sırt üstü uzandı ve gözlerini tavana dikti.

Uykuya dalana kadar uzun bir süre geçti.

Ophelia'nın gözleri açıldı. Başucundaki saate baktı.

Sabah 4:48.

Tekrar uyumadı. Sabah 6'da yorganı itti ve yataktan kaydı. Parmak uçlarında odasına geri döndü. Bağlantı kapısını arkasından kapattı.

Duştan henüz çıkmıştı ki, şiddetli bir vuruş tüm vücudunu gerdi. Çarpma sesi bağlantı kapısından gelmiyordu.

Kaırlarını çatarak ana kapıya yöneldi. Ophelia gözünü anahtar deliğine dikti. Sürpriz onu geri çekip kilitleri çevirmesini sağladı. Kapıyı açtı ve "Dedektif" dedi.

Çünkü Dedektif Shay O'Brien kapının diğer tarafında bekliyordu. Çok erken bir ziyaret.

Ophelia giydiği bembeyaz bornozun kemerini sıktı. "Bir sorun mu var?" Olmak zorundaydı. Yoksa neden bir polis bu kadar erken saatte otel odasının kapısında olsun ki?

Shay bir kez başını salladı ve kulağındaki küçük halka küpeler sallandı. "Büyük sorun."

Saçmalık. "Royce değil. Sana onun hakkında kanıt verdim-"

"Royce iyi. Farklı bir gözaltı alanındaydı. Thomas Bass'ı ayrı bir yerde tutuyorduk. İşlediği suçların doğası gereği onu ayrı tutmanın en iyisi olacağını düşündük." Dudakları inceldi. "Bu kesinlikle aleyhimize işledi."

Oh, kötü bir his. Sanki dedektifi görür görmez kötü bir hisse kapılmamıştı. "Neler oluyor?"

Shay cevap veremeden dört-o sekiz numaralı odanın kapısı açıldı. Lane dışarı fırladı. Lane, üzerinde sadece kot pantolon vardı.

Shay'in bakışları düştü. Onu taradı.

"Ne haltlar dönüyor?" Lane talep etti.

Shay'in bakışları yükseldi. Ophelia'ya geri döndü. "İkinizin ayrı odaları vardı."

"Kesinlikle yle görünüyor." Hem Lane hem de o neler olduğunu sormuşlardı - Shay onlara neden hl söylememişti? *İimde çok kötü bir his var. Her geçen saniye daha da kötüleşen bir his.*

"Yani dün gece nerede olduğunu bilmiyor musun?" Shay, Lane'i işaret etti. "O da senin nerede olduğunu bilmiyor mu?"

Oh, evet, bu kötüydü.

"Yataktaydık," dedi Lane, sesi düz ve sertti.

Ophelia'nın yüzü kızarmadı. Hiçbir zaman kızaran bir tip olmamıştı. Ayrıca, yatakta *birlikte* olduklarını söylememişti. Sadece yatakta. "Sorgulama için çok erken. Genellikle tüm sorgulamalarımı en az iki fincan kahve içtikten *sonraya* bırakmayı tercih ." Kendini küstahlıktan başka her şey hissederken küstahça bir yanıt. Ophelia'nın zihninde alarm zilleri çalıyordu. *Mazeretlerimizi öğrenmeye çalışıyor.*

Shay başını salladı. "Kasabadan ayrılmanı engellemem gerekiyordu. Doğruca buraya geldim."

"Burada olduğumuzu tam olarak nasıl bildiniz?" Ophelia dedektife bu bilgiyi vermemişti.

Shay Lane'i işaret etti. "Resepsiyon görevlisine karakoldaki bu yeri verdi. Takip eden sorular olursa diye." Sert bir duraklama. "Devam eden sorularım var."

"Tamam." Ophelia Lane'in önünde durmak için hareket etti. Onu koruması gerektiğine dair garip bir his vardı içinde.

Garip mi? Hayır, değil. Belki de sadece ciddi bir haberciydi. Şüpheyi gördüğünde anlıyordu ve şüphe Shay'in yüzünün her yerindeydi. Ve dedektif, kasabadan ayrılmadan önce onları durdurmak istediğini söylemişti. Çok kötü. Çünkü *suçlu* insanların gitmesini engelledin. Masum insanların ne yaptığı umurunuzda değildi. "Lane ve ben giyinmeliyiz. Sonra konuşabiliriz. Neden gidip lobide beklemiyorsunuz, dedektif?"

"İkinizin de mazereti yok, değil mi? Karakoldan ayrılıp buraya geldikten sonra ikiniz de odalarınıza girdiniz. Mazeretiniz yok."

Ophelia ellerini cüppesinin derin ceplerine soktu. "Neden bir mazerete ihtiyacımız olsun ki?"

"Çünkü..." Shay onu dikkatle izledi. Dedektif dramatik bir şekilde, "Thomas Bass hücresinde öldürüldü. Bu sabah saat dört civarında."

Ophelia omzunun üzerinden Lane'e baktı. Ve o anda Lane'in sözlerinin zihninden geçtiğini duyabildi. Gün gibi açıktı.

Ona zaten bir hapishaneden kaçtığımı söyledim. Bir diğerine de kolayca girebilirdim. İtiraf etmediği sürece benden asla kurtulamayacaktı. Onu bulacaktım ve kurbanlarına yaptıkları benim ona yapacaklarımın yanında sönük kalacaktı.

Lane'in gözleri büyüdü. Yüzündeki maske normalden daha da sert bir şekilde kilitlendi. Ağzını açtı-

Sağ eli dışarı fırladı ve adamın göğsüne bastırdı. "Bu korkunç değil mi?" Ophelia sesine şok etkisi kattı. *Cinayet her zaman korkunçtur, bu yüzden hiçbir şeyi taklit etmiyorum.*

Lane'in kara kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi.

Shay'e baktı ama elini Lane'in göğsünde tutmaya devam etti. "Eminim nezarethaneler video kameralarla donatılmıştır."

Shay gözlerini kırptırdı. "Arka bölümde değil. Thomas'ın olduğu yerde değil. Orası tesisin eski bir bölümüydü. Kameralar ön tarafta. İzin almadan kimse oraya giremez."

"Yani Thomas'ı bir polisin öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Hayır, lanet olsun, söylediğim bu değil! *Kimse oraya izinsiz girmemeliydi.* Ama biri girdi. Ön taraftaki kameralar uzun boylu, siyah saçlı, polis üniforması giyen ve rozetini gösteren bir erkeği görüntüledi. Sabah 4'ten kısa bir süre sonra tesise girmiş. 15 dakika sonra ayrılmış. Ve o on beş dakika içinde bu kişi Thomas Bass'ı öldürdü." Kadın kameradaki kişiyi tarif ederken Shay'in bakışları Lane'e kaydı.

Erkek

.

*Uzun
boylu*

.

Koyu renk saç.

Lane, "Yine mi bu saçmalık," diye homurdandı.

Bu saçmalık değil. Katil olmakla suçlanmak değil.

"Bu kişinin yüzünü net olarak göremediğinizi varsayıyorum?" Ophelia dikkatle sorguladı. Hangi kanıtla karşı karşıya olduklarını bilmesi gerekiyordu.

"Kameraların geri kalanından saklandı. Arkasını döndü. Akıllı orospu çocuğu." Shay'in dikkati hâlâ Lane'deydi. "Tam olarak nerede olduklarını biliyordu. Sanki... oraya daha önce gitmiş gibi."

Lanet olsun. Lane beklemeye geri dönmüştü. Onu hatırladı. genç polislerden biriyle uzaklaşıyor.

"Karakolda sorguyu tamamladıktan kısa bir süre sonra bir memur üniformasının kaybolduğunu bildirdi - Bass'ın kayıt işlemlerinden sonra. O zaman bir şey düşünmemiştim," diye itiraf etti Shay. "Yanlış yere koyduğunu ya da birinin yanlışlıkla dolabından aldığını düşündüm. Şimdi, elbette, durumu yepyeni bir ışık altında görüyorum."

Dedektifin demek *istediği... Lane'i günah kadar suçlu görüyor.*

Shay üniformayı çalmış olduğunu düşünüyordu.

İstasyon. Tespit edilmekten kaçınmak için tüm kameraları not etmişti. Ophelia, Shay'in kendisine yönelttiği sonu gelmez gibi görünen soruların sonuncusunu yanıtlarken, Lane bir süreliğine ortadan kaybolmuştu.

Ve bir gece önce ortadan kaybolmuştu. Sabah 3:23'te ayrılmış.

Şimdi dedektif Lane'e baş şüpheliymiş gibi bakıyordu. Çünkü öyleydi. Bu saçmalığın önünü kesme zamanı gelmişti. "Lane dün gece benimleydi," dedi Ophelia. "Ayrı odalarımız var ama aynı yatağı paylaştık."

Shay ona gülümsedi. "İyi deneme, Ophelia."

Bu bir deneme değildi. Gerçektir.

"Ama içeri girdiğimde resepsiyondaki adamla konuştum. Rozetinizi gösterdiğinizde bazı insanların ne kadar konuşkan olduğunu görseniz şaşırırsınız."

Ophelia'nın bir zamanlar rozet sahibi olduğu düşünülürse, hayır, Gağırmayacaktı.

"Dost canlısı adam bana oda numaralarınızı verdi ve ayrıca Lane bu sabah 3:30'da lobiden içeri girdiğinde ne kadar şaşırdığından bahsetti."

Eli Lane'in kalbine bastırılmış halde kaldı.

"Lane... tek başına, saat 3:30'da," diye ekledi Shay omuz silkerek. "Lobinin kapısından çıktı ve gecenin karanlığına karıştı. Ve neredeyse sabah 5'e kadar -yine tek başına- geri dönmedi." Shay Lane'e odaklanınca kadının kaşları kalktı. "O sırada *tam olarak* nerede olduğunu söyleyebilmen için karakola gelmen gerekecek."

alçak sesle bir küfür koptu. "Bir avukata ihtiyacım olacak."

Shay gülümsedi. "Suçluların her zaman ihtiyacı olur."

Ophelia Lane'in elinin altında daha da gerildiğini hissetti. Bu yüzden ona güven verici bir okşayıŖta bulundu. "Endişelenme Lane. Avukatın hemen önünde." Shay'e gülümsedi. "Müvekkilim ve ben giyinip sizinle birlikte karakola geleceğiz. Ama ben yanında olmadan ona hiçbir soru sormayacaksın, anladın mı?"

"Sen bir dedektifsin," diye tersledi Shay.

"Kesinlikle. Öyleyim. Ama özel dedektiflik lisansımı almadan önce, bir zamanlar hukuk öğrencisiydim. Ve şu anda Georgia eyaletinde avukatlık yapma lisansına sahibim. *Müvekkilim* ve ben işbirliğı yapmaktan mutluluk duyacağız ve işimiz bittiğinde, bize verdiğiniz rahatsızlıktan dolayı özür dileyeceğinizden eminim."

Shay'in bakışları sertleşti. "Yoksa müvekkilinizi bir hücreye atarım."

"Evet, sanırım bu da başka bir seçenek olabilir." *Ama bunun olmasına izin ver.*

"Ne zamandan beri avukatsın?"

Az önce bağlantı kapısından Ophelia'nın odasına girmişti.

Lane'e doğru dönmeden önce bluzunu çekiştirmeyi bitirdi. Sesini alçak tutmuştu, şüphesiz dedektifin koridorda bekliyor olmasından kaynaklanıyordu. "Sen ve Shay," diye iç geçirdi Ophelia. "Neden ikiniz de yeteneklerim karşısında şaşırmış görünüyorsunuz? Bana sorular yöneltmek yerine şu anda minnettar olmanız gerekmez mi?"

Ona doğru bir adım attı ama kendini tutar gibi oldu. Lane'in gözleri şiddetle parlıyordu. "Bana nereye gittiğimi sormadın."

Hayır, yoktu. "Pek çok FBI ajanının hukuk diploması var. Ama benim de bir tane sahibi olmam sıra dışı bir şey." Hukuk diploması ona daha rekabetçi bir avantaj sağlamıştı, evet.

Büro'ya girdiğinde, rekabet onun oyunuydu. Kendini umutsuzca kanıtlamak istiyordu.

Katilleri sokaklardan uzaklaştırmak istemişti. Katilleri bulmak için. Dışarıdaki en karanlık canavarlar ve işkence etmek ve korkutmak için yaşayan yırtıcıları durdurun.

Ama ben onları bulmadım. Onlar beni buldu.

Ya da özellikle biri bulmuştu. Onu evinde bulmuştu. Güvende olması gereken yerde. Ama Büro'ya katıldığı günden beri güvende değildi.

Ophelia yutkundu ve çenesini kaldırdı. "Güven bana, mu?"

Ağzını açtı-

Bir yumruk Ophelia'nın otel odasının kapısına çarptı. "Hey!" Shay seslendi. "Siz ikiniz içeride konuşıyor musunuz? Ne oluyor lan?"

Ophelia çapraz çantasını kaptı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı hızla açtı ve kaşlarını çatarak dedektife baktı. "Bu da ne böyle? Evet, konuşuyoruz."

"Hikâyelerinizi doğru mu anlatıyorsunuz?" Shay ters ters baktı.

"*Müvekkilimle* görüşüyorum," diye düzeltti Ophelia her zamankinden daha nazik bir Çekilde. "Ve size söylüyorum, Dedektif O'Brien, yanılıyorsunuz. Lane şüpheli olmamalı."

Shay sadece homurdandı.

"Ama sizin kurallarınıza göre oynayacağız. Şimdilik."

Shay biraz şaşkın bir şekilde başını salladı. "Oynamak mı? Yaptığımızı düşündüğün şey bu mu? Hanımefendi, konu cinayet olduğunda asla oyun oynamam."

"Ne tesadüf. Ben de öyle."

Lanet olsun. Böyle bir Şey *olamazdı*. Lane sorgu odasındaki küçük masada oturuyordu, önünde soğuk tadı son derece bayat bir fincan kahve vardı. Bunun gibi pek çok odada bulunmuştu. Sorgulamalardan *nefret ederdi*. Polisler akıl oyunlarını kullanmaya çalıŐırlardı. İtip kakmaya çalıştı. Daha önce cinayet zanlısı olduğunda polis üstüne polis onu etkisiz hale getirmeye çalışmıştı.

Birden fazla cinayet.

İkiz kız kardeşine fazlasıyla benzeyen üç kadın.

Peki bu kadar çok Őphelenilmesinin sebebi neydi? *nk suç mahallerinden birine yakındım*. Gece geç saatlerde yapılan bir yürüyüş, cehennem ateŐinin açılıp onu bütünüyle yutmasına yol açmıştı.

Şimdi yine oluyordu. Başka bir polis onu bir cinayetle iliŐkilendirmeye çalışıyordu. Ve onu destekleyecek kimsesi yoktu.

olsun.

"Kasabaya Thomas Bass'ı avlamak için geldiniz, doğru değil mi?" Dedektif Shay O'Brien ona sordu. Başka bir kadın dedektif -kendisini Jules Carter olarak tanıtımıŐtı- birkaç adım ötede durmuş, sessizce onu izliyordu.

Lane, "Kasabaya geldim çünkü bir katil arıyordum," diye cevap verdi.

Ophelia onun yanına oturdu. nndeki kahve fincanına uzandı. İlk yudumunu aldı ve- "Aman Tanrım," diye haykırdı Ophelia boğulur gibi sesler çıkararak. "Bizi zehirliyor musun? Benden *nefret* mi ediyorsun?"

Shay ona hızlı bir bakış attıktan sonra tekrar Lane'e odaklandı. "Onu avlıyordun. Çünkü artık kendini Buz Kırıcılardan biri olarak görüyorsun, öyle değil mi? Çünkü kanunsuz olmak, gerçek yetkililerin işlerini yapmasına izin vermekten çok daha iyi."

"Ophelia elindeki fincanı kendinden çok uzağa iterken, "Eğer gerçek yetkililer işlerini yapmış olsalardı, kimsenin yerel bir lisede çalışan *seri katili* avlamasına gerek kalmazdı," dedi. Ve açıkçası, müvekkilim adına konuşamam ama ben kesinlikle onu avlamak için buradaydım. Hizmetlerim için rica ederim."

Shay'in çenesi kilitlendi. "Senin mazeretine ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Güzel. Çünkü sana henüz bir tane vermedim."

Shay Lane'i işaret etti. "Onu avlıyordun."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi, bu yüzden sadece ona baktı. Sorgulamalarda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi olacağını öğrenmişti.

Daha önce polislere suçlu olmadığımı anlatmaya çalıştım. I

Saklayacak bir şeyim yoktu, bu yüzden işbirliği yaptım - ilk başta. Ancak söylediği her kelime çarpıtılmış ve ona karşı kullanılmıştı. Lane'in bildiği bir sonraki şey, hücre kapısının üzerine kapanmasıydı.

"Kendini bilerek onun eline , değil mi?"

"Oh, bu yeni bir şey," diye araya girdi Ophelia ilgiyle. *Bir ipucu.* "Lütfen devam edin, Dedektif. Bu yürüyüşün bizi nereye götüreceğini görmek isterim."

Shay burun deliklerini açarak devam etti: "Thomas seni alt etmiş gibi davrandın ama onun seni almasını istedin. Hepsi büyük planının bir parçasıydı. Eğer bir kurban görüntüsü verirsen, onu öldürebilir ve nefsi müdafaa iddiasında bulunabilirdin."

Hareket etmedi. Lane çevresinin son derece farkındaydı.

Altındaki sert sandalye. Duvardaki eski saatin belli belirsiz tik takları. Ophelia'nın gür gül kokusu burnunu okşuyordu.

İki dedektifin de yüzündeki şüphe.

"Onu öldürecek ve nefsi müdafaaymış gibi davranacaktın, değil mi? Ama o..." Shay iğaret parmağını Ophelia'ya doğru uzattı. "O geldi ve planlarınızı altüst etti. Bu yüzden her şeyi yeniden değerlendirmek zorunda kaldın."

Ophelia'nın başı Lane'e doğru döndü. Sessizce onu inceledi, sonra sadece başını salladı.

Avukatı olarak *daha fazlasını* yapması gerekmez *mi*?

"Thomas Bass'a daha sonra saldırmanız gerektiğini fark ettiniz. Herkes karakolda meşgulken sen bir polis üniforması çaldın. Holdinge gittin. Binadaki tüm güvenlik kameralarını izledin. Tutukluya nasıl ulaşacağını buldun. Ve planını yaptın. Gecenin köründe geri geldin."

Ophelia girerek, "Teknik olarak katil sabahın erken saatlerinde geldi," dedi.

Shay'in gözleri kısıldı. "*Sabahın erken saatlerinde,*" diye düzeltti, "ve sen Thomas'ın hücreğine gizlice girdin."

"Oh, bekle!" Ophelia bir elini kaldırdı. "Gizlice mi girdin? Detaylandırabilir misin? Kilit zorla mı açılmış? Katil anahtar mı kullanmış?"

"Bir anahtar çaldı," diye duyurdu Jules. Sesi soğuk ve düzdü. Sonunda sessizliğini bozdu. "İstediğiniz kadar cesur olun."

Ophelia'nın başı ona doğru döndü. "Teşekkür . Çok yardımcı oldunuz. Yani katil bir anahtar çalıp hücreye girdi ve Thomas tam olarak nasıl öldürüldü? O kısmı kaçırmışım. Ya da, aslında, henüz bahsedildiğini sanmıyorum." Başı tekrar Lane'e döndü. "Yanılıyor muyum? Bahsedildi mi?"

Başını salladı. *Hayır.*

"Belki Lane size adamı nasıl öldürdüğünü anlatmak ister," diye tersledi Shay.

Ophelia uzun bir iç çekti. "Lane bana bir şey söyleyemez. yapmadım." Tam bir özgüven.

Ve kalbini sımsıkı sıkkan yumruk, şiddetli kavrayışını hafifletmeye başladı.

Lane gözlerini kırıştırtarak Ophelia'ya baktı. Nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

"Merhaba," dedi Ophelia usulca ona. "Burada yalnız olmadığını yeni yeni fark ediyor gibisin. Beni görmedin mi? Bunca zamandır senin yanıdaydım."

Başını eğdi.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İlk sorun belirtisinde sana sırtımı dönersem nasıl bir ortak olurum?"

Shay aceleyle, "Onun *avukatı* olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"Ben . Avukatım. Ortağım. Sadece tek bir şey olmama takılıp kalıyorsun. Her türlü şapkayı takmayı severim. Onları şık buluyorum." Ophelia yavaşça bir kez daha dedektife odaklandı. "Thomas'ın nasıl öldüğünü hâlâ duymadım."

"Boğulma," diye Jules.

Shay arkasını döndü. "*Dedektif*."

Jules bir omzunu devirdi. "Hücredeki bir yastıkla boğulmuş."

"İlginç." Ophelia sandalyesinde geriye yaslandı. Elini uzattı ama kendini tuttu. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım," diye mırıldandı. Omuzları geriye yuvarlandı. Daha yüksek sesle ekledi, "Thomas'ın yüzüne bir yastık bastırıldığında uyandığını varsayıyorum,

ve nefes alamıyordu. İri bir adamdı, dolayısıyla saldırgan da güçlü olmalıydı."

"Videoda saldırganın uzun boylu ve iyi durumda olduğunu zaten gördük.

inşa edildi." Shay dönerek önce Ophelia'ya, sonra da Lane'e baktı. "Senin tarifine uyuyor, değil mi Lane?"

"Lane'in yırtık olduğuna katılıyorum. Ama eşkâle uyması bir adamı cinayetten içeri tıkmak için yeterli değil." Ophelia hâlâ o umursamaz tavrını sürdürüyordu. "Thomas'a geri dönelim-"

"Lane'in cinayet işlenmeden hemen önce otel odasından gizlice çıkması ve Thomas ölene kadar geri dönmemesi gerçeğine ne dersiniz? Resepsiyon görevlisinin bana anlattıklarına bakılırsa, Lane karakola yürüyüp içeri girecek ve sonra da geri dönecek kadar uzun bir süre ortadan kaybolmuş olmalı."

"Yani oraya arabayla gitmediğinden emin misin?" Ophelia sordu.

"Oтели kontrol ettim. Aracı hiç ayrılmamış. Otoparkta kameralar var." Shay başını salladı. "Bunu biliyordun, değil mi Lane? Bu yüzden arabayı bıraktın. Yaya olarak yola çıktın ve başladığın işi bitirmeye geldin." Şimdi öne doğru eğildi. "Onlardan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Kim?" Lane sordu.

"İşledikleri suçlar yanlarına kâr kalan katiller. Siz hapse atıldınız ama dışarıda masumlara zarar verenler onlar. Doğruyorlar. İşkence edenler. Cesetleri saklayanlar. Onlar cezasız kalırken sizin cezalandırılmanızdan *nefret ediyorsunuz*."

Ona attığı yemi yutmayacaktı.

Ophelia burnunu çekti. "Dünyada katillerin dolaşmasını ve kanun tarafından yakalanmamasını *sevdiğimi* kesinlikle söyleyemem.

En sevdiğim şeyler listesinde değil."

"*Bu bir şaka değil.*" Shay'in yanakları pembeye .

"Güzel. Çünkü Lane gülmüyor. Ben de gülmüyorum. Bu arada, çok fazla açıklama yapıyorsun. Soru sormak değil. Sana sorgunun nasıl yapılacağını söylemek istemiyorum..." Ophelia yüzünü buruşturdu. "Ama bu o değil. Dün senden o kadar etkilendim ki Royce Nicholson tasmaı için seni aradım." Gözleri irileşti. "O suçlu hâlâ hayatta ve nefes alıyor, değil mi?"

Shay kısa tırnaklarını masanın üstüne vurdu. "Lane Lawson."

Başını ona doğru eğdi.

"Bu kasabaya Thomas Bass'ı avlamak için mi geldiniz?"

"Bu kasabaya onun suçluluğuna ya da masumiyetine dair bir kanıt bulmak amacıyla geldim." Dikkatli bir cevap.

"Ve onun günah kadar suçlu olduğunu fark ettiğinizde, onu cezalandırmaya karar verdiniz mi?"

Cezalandırılması gerekiyordu. Suçlular bu kadar kolay kurtulurken masumlar acı çekmemeli.

"Oh, Tanrı aşkına!" Ophelia haykırdı. "Oluşturmaya çalıştığın profil bu mu? Lane masum olduğu ve bir hücreye konulduğu için şimdi suçlunun peşine düşüp kendi adaletini mi uyguluyor?"

"Bana uyar," dedi Shay. Tırnakları yine birbirine vurdu.

"Benim için işe yaramıyor," diye karşılık verdi Ophelia. "Hücreyi görmek istiyorum."

Lane gözlerini kırptırdı. Bu da nereden ?

"Ve olay yeri resimleri." Ophelia saatine baktı. "Keşke cesedi görmem için orada bıraksaydınız ama sanırım şimdiye kadar morga götürülmüştür. Yine de resmi olarak merhumun görüntüsünü talep etmek istiyorum." Beklentiyle Shay'e baktı.

Shay sanki diğer kadına inanıyormuş gibi Ophelia'ya baktı aklını kaybetmişti.

Bu arada Lane ne düşüneceğinden emin .

Mazeret yok. Tekrar. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Geçmiş başını kaldırıp onu tekrar dibe çekmeye çalışıyordu. Otelden ayrılmıştı. Ophelia uyuyordu. Yatağındaki en seksi düşmüş melek gibi görünüyordu.

Şeytan sizi günaha teşvik etti.

Onunla tekrar tekrar günah işlemek istemişti. Onun dokunuşunun altında tutuşma şekli onu uçurmuştu. Onun için çaresiz kalmıştı. Mantıklı düşüncenin ve kontrolün çok ötesindeydi. Kendini durduramamıştı.

Almak, almak ve istemişti.

Ama uyuyordu.

Ve aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu. Ophelia'nın onun da-

"Lane?" Ophelia sordu.

Kahretsin. Bir şey kaçırmış.

Adam sessiz kalınca, "Onlara nerede olduğunu söyle," dedi. Ophelia masanın altına uzandı ve onun elini tuttu. Parmakları onunkileri sıktı. "Ben senin arkadayım."

Hayır, o yapmadı. Kimse yapmadı. *Mazereti yok.* Başka bir sorgu odası. Başka bir cinayet. Ve polisler onu baş şüpheli olarak görüyorlar.

O

elini Ophelia'dan çekmeye çalıştı ama Ophelia elini daha da .

"Evet, anlat bize," diye onu cesaretlendirdi Shay. "Bize otelden nasıl yalnız ayrıldığını anlat. Nasıl... ah, dur, tahmin edeyim..." Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. "Aklınızda gerçek bir hedef olmadan karanlığa doğru amaçsızca nasıl yürüdüğünüzü. Sadece 'sessizlik seni çevrelerken yürüdün.'"

Lane bu sözler karşısında kaskatı kesildi. Onun sözleri. Daha önce tutuklandığında ve polisler nereye gittiğini öğrenmek istediğinde söylediği sözler. Ne yaptığını.

Lane işlemekle suçlandığı cinayetler için bir mazeret gösterememişti. Dışarıdaydı, gece geç saatlerde yürüyordu. Bunu her zaman yapardı. Karanlığa doğru yürürdü. Onu asla rahat bırakmayan şeytanlardan kaçmaya çalışıyordu.

Daha önce hiçbir mazereti yoktu ve polisler onu hapse atmıştı. Sadece kız kardeşi onun masumiyetine inanmıştı.

Ama yine de aylar kaybetmişti. Çok fazla zaman. Kafese kapatılmıştı. Peki ya kabustan önceki adam? Değişmişti.

Şimdi her şey yeniden oluyordu. Mazereti yoktu. *Tekrar bir hücreye geri dönemem. Dönmeyeceğim.*

"Al." Ophelia adamın elini bıraktı ama hemen ardından telefonunu çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Bu işleri hızlandıracaktır." Ekranı kaydırıldı. "Lane otelden ayrılıyor. Bak, tam sokak lambasının altında, yani o olduğunu açıkça görebilirsin." Bir kaydırma daha. "Ve burada Bright Way'den doğuya dönüyor. Doğuya, batıya değil. Batıya dönmesi onu polis karakoluna ve hücrelerinize götürürdü. Ama o tarafa gitmedi." Bir kaydırma daha. "Burada parkta yürüyor. Gerçekten bunu yapmamalısın. Ben

O bölgede bazı soygunlar olduğunu duydum." Fotoğrafa tıkladı. Detaylar göründü. Bir zaman damgası. Bir konum. Ophelia sahte bir şaşkınlıkla, "Şuna bakın," dedi. "Lane'in benim sihirli güçleri yoksa, aynı anda iki yerde birden nasıl anlayamıyorum."

Kalbi göğsünde sarsılıyor gibiydi.

"Sanırım buna mazeret deniyor, ama cidden, avukatlık rutinimi yapmayalı uzun zaman oldu." Ophelia telefonu Shay'e doğru yaklaştırdı. " söyle, olur mu?"

Ophelia beni takip mi etti? mı çekti?

"Ne oluyor be..." Shay yavaşça konuştu, her kelimesinde sessiz bir öfke vardı, "bana en başından beri onun fotoğraflarının sende olduğunu söylemedin mi? Ona tanıklık edebileceğini?"

"Çünkü cinayet hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Polisler şüphelilere çelme takmaya çalışırken hep geveze olurlar. Bu şekilde benimle daha çok konuşacağını düşündüm. Sana önce resimleri verseydim, şu anda hep birlikte karakolda olmazdık, değil mi?"

Nefesini içine çekti. Masanın altında ellerini yumruk yaptı.

"Ve madem buradayız," diye devam etti Ophelia ipeksi sesiyle, "o hücreyi görmemize izin vermeye ne dersin? Sen de cesedi görmemiz için randevu ayarlar mısın?"

Shay ayağa fırladı. "Bunu neden yapayım ki? Sen zamanımı *boşa* harcıyorum-"

"Bunu yapardım çünkü *size* tuzak kurulduğunu düşünüyorum, Dedektif O'Brien. Bence birisi ortağıma komplo kurmaya çalışmış olabilir. Birisi izliyordu, birisi bugün Lane'i gördü ve onun harika bir olacağını fark etti. Videoda kısaca gördüğünüz adam mı? Uzun boylu,

kaslı, siyah saçlı? Lane'e daha çok benzesin diye peruk bile takmış olabilir."

"Beni takip mi ettin?" Lane sordu, sesinin şu şekilde çıktığının farkındaydı

bir hırıltı.

"Ben daha çok ortağımı kolladığımı düşünmeyi tercih ediyorum ama elbette takip etmek de işe yarar." Bakışları Shay'den hiç ayrılmadı. "Ve zamanınızı boşa harcamadım. Senin için baş şüphelini temize çıkardım. Şimdi sana hizmetlerimi sunuyorum. Dün benimle tanıştıktan sonra geçmişimi araştırdığını biliyorum. Etraflarına büyük, güzel fiyonklar bağlanmış iki faili size sunarken nasıl araştırmazsınız? Sanırım hukuk diplomam olduğunu zaten biliyordunuz. Sanırım Büro'da zaman geçirdiğimi de biliyorsun. Muhtemelen bu bilgiyi almak için bazı ipleri çekmişimdir." Bir duraklama. "Ve sanırım bu davada size yardımcı olabileceğimi de biliyorsunuz. O yüzden hücreyi görmeme izin ver. Cesedi görmeme izin ver. Eğer yardım edemeyeceksem, yolundan çekileceğim."

"Kasabamdan defolun," diye Shay. "İkiniz de."

"Tamam. Elbette. Bunu yaparız," diye kabul etti Ophelia. "Ama gerçekten, hücreyi görüntülemek ne kadar sürer? Beş dakika mı? Ve olay yeri ekibiniz tarafından çoktan temizlendi. Bunu Royce'u senin için hediye paketine koymamın karşılığı olarak düşün."

Shay hışımla kapıya yöneldi. Jules da hemen arkasından onu takip etti.

Kapı çarparak kapandı.

"Sanırım bu evet demek," dedi Ophelia ona. "Bir süre burada oturalım ve görelim, olur mu?"

Cevap vermedi.

Kadından yumuşak bir iç çekiş daha geldi. "Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar ?" Ophelia başını yavaşça çevirerek sordu

mavi gözleri ona dikildi.

Yine cevap vermedi.

"Bunu dokuz olarak mı kabul edecek? Belki on?" "*Ne halt etmeye beni takip ettin?*"

"On bir," dedi yüzünü buruşturarak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sonunda yalnız kaldığımızda soracağın ilk soru bu mu?" Başparmağını arkasındaki aynaya doğru salladı. "Eminim o camın arkasında birinin bizi izlediğini bilecek kadar çok sorgu odasında bulunmuşsundur. Belki de sessiz olmayı seven Dedektif Carter aceleyle oraya girmiştir. Aramızda kalması gereken bir şey söyleme dürtüsü hissedersen diye dostça bir hatırlatma." Mavi gözleri masumca kırışıyordu.

Onun masum bir yanı olmadığını fark ediyordu. "Neden?" Bir talep.

"Senin için endişelendim."

Sadece bu kadar. Başka bir şey değil. Adam bekledi. Kadın sadece ona baktı. Sonra eğildi, sandalyesinin kollarından tuttu ve sandalyeyi kendisine doğru çekti. Sandalyenin ayakları yerde gıcırdadı. "Neden?"

"Neden endişelendim? Çünkü sen benim ortağımsın. Seni ben eğitiyorum, unuttun mu? Eğer sana kötü bir şey olsaydı, anlaşmanın bana düşen kısmını nasıl yerine getirebilirdim?"

Ben kötü bir şeyim. "Bana güvenmiyorsun."

Öne doğru eğildi. Ellerini onun omuzlarına koydu. "Bana güvenmiyorsun."

Kimseye güvenmiyorum.

"Otel odamdayken sana bana güvenmeni söylemiştim. Burada bu kadar stresli olmana gerek yoktu. Sana fotoğraflardan daha önce bahsedecektim ama Shay bize bir an bile mahremiyet vermedi."

Hayır, dedektif yapmamıştı. Onları karakola o götürmüş. Her an yanlarında kaldı.

"Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm..."
Bakışlarını sorgu odasında gezdirdi. "*Bu.*"

Homurdandı.

"Eminim her türlü kötü anıyı geri getirmiştir."

"Sorgulamalarda hayatımın en güzel anlarını yaşadığım söylenemez." Hayır, onun yerine, hayatının elinden alındığını görmüştü.

Mavi gözleri tekrar ona döndü. "Kimsenin seni göndermesine izin vermem Lane. Arkanı kolluyorum. O resimleri almamış olsaydım bile..." Ama o durdu. Omuzları, öne doğru fırlayıp ağzını onun kulağına dayamadan hemen önce gerildi. "*Seni göndermelerine izin vermezdim,*" fısıldadı. Nefesi kulağının üzerinde gezindi.

Uyarılma tüm vücuduna yayıldı.

"*Biz bir takımız. Ortağımı koruyacağım. Söz veriyorum.*" Onun önünde geri çekildi.

Elleri hâlâ adamın omuzlarındaydı. Adam hâlâ sandalyesinin kollarına kilitlenmiş, onu hapsedmişti.

"Muhtemelen fotoğrafları neden çektiğimi merak ediyorsunuzdur."

Merak ettiği pek çok şeyden biri, evet.

"Dürüstçe mi? Dürtü. Ya da belki sadece alışkanlık. Bir özel dedektif olarak her zaman insanları takip ederim ve giderken fotoğraf çekerim. Daha sonra sahneleri görselleştirmeme yardımcı oluyorlar. Bazen, bir fotoğraftaki en rastgele şey benim için bir davada önemli bir anahtara dönüşebilir. Ayrıca, resimler bana zaman damgaları ve konumlar veriyor. Benim işimde çok gerekli bilgiler." Dudakları birbirine yapıştı. "Şu anda ikimiz de meraklı bir özel dedektif olduğum için memnun olmalıyız."

Kapı hızla açıldı. "Beş dakika," diye tersledi Shay.

Lane başını salladı. Hayır, Ophelia'nın şartlarını kabul etmemiştir.

Ama Ophelia'nın yüzündeki geniş gülümseme aksini söylüyordu. Orospu çocuğu. Bu kadın insanları kendisi için bu kadar çok şey yapmaya nasıl ikna ediyordu?

"Beş dakika," diye tekrarladı Shay. "Sonra kasabamdan ayrılacaksın.

Hayatımdan çık."

Elleri sandalyenin kollarından düştü.

Ophelia zarıfçe ayağa kalktı. "Gittiğimde beni özleyeceksin. Yokluğum hayatında bir boşluk bırakacak."

Neden bu sözler onun içine işlemiş gibiydi? "Bundan hiç kuşum yok," diye yanıtladı Shay.

"Benimle oraya gelmek zorunda değilsin." Ophelia dönerek arka taraftaki nezarethaneye giden koridoru kapattı. Ya da daha doğrusu Thomas Bass için kullanılan nezarethaneye. Bir tutam saçını sol kulağının arkasına sıkıştırdı. "Buranın pek de sevdiğin bir yer olmadığını biliyorum." *Hapishane hücreleri senin için cehennem olmalı.*

Lane'in ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgiler derinleşmişti. Onunla sorguda oturmak zorunda kalmaktan nefret etmişti. Adamın güvende olduğunu anlamasını sağlamaya çalışmıştı. Onun arkasını kolladığını.

Ama onun geri çekildiğini hissetmişti. Vücudu onun yanında gittikçe sertleşmişti. Ya gözleri?

/ssız.

"Bir kâbusun içine geri dönmenize gerek yok," diye ekledi.

Bakışları omzunun üzerinden, zaten görebildiğini bildiği hücrelere odaklanmıştı ama onun sözleriyle yeşil bakışları ona kaydı.

"Bunu devam ettirebilir miyiz?" Shay seslendi. Çoktan dar koridorun içine girmişti. "Beş dakikanız çoktan doluyor."

"Geliyorum," dedi Lane.

"Geliyoruz," diye düzeltti. Lane'in eline uzandı ve parmaklarını Lane'inkilerin arasından geçirdi. "Artık yalnız değilsin. Bunu aklına sok, olur mu? Ortaklar ortaklarını terk etmez." Parmak uçlarında yükseldi. "Ayrıca sabahın dördünde sıradan bir gezintiye çıkarken onları yatakta yalnız bırakmazlar, ama bunu sonra konuşuruz." Geri çekildi ve koridora girmek için arkasını döndü.

"Ayrıca ortaklarını takip etmiyorlar ve gizli işler çevirmiyorlar. resimler."

Tamam. Haklıydı. Ama... "O resimler senin kışını kurtardı, o yüzden bunu es geçelim, olur mu?" Saat gerçekten de ilerliyordu, o yüzden bu konuyu daha sonra tekrar ele almaları gerekecekti. Ve evet, kesinlikle, Ophelia Lane'in kızgın olduğunu anlamıştı. Ama adama bir mazeret sunmuştu, o yüzden belki affedip unutabilirdi?

Kimi kandırıyordu ki? Kendisi affedecek ve unutacak bir tip değildi, dolayısıyla onun da öyle olduğundan şüpheliydi.

Boş hücrelerin yanından hızla geçerek koridorda ilerledi. Bir boş hücre. İki. Parmakları Lane'inkilerle iç içe geçmişti ve Shay'in bu durum hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Lane kişisel bir kâbusun içine doğru yürüyordu ve onun yalnız olmadığını bilmesini istiyordu.

Üç hücre. Ve son olarak.

Şanssız numara dört.

Hücrenin kapısı açıldı. Shay tek eliyle parmaklıkları kavradı. "Bunun amacını anlamıyorum. Teknisyenler burayı inceledi. Onların görmediği neyi göreceğini sanıyorsun? *Benim görmediğimi* mi?"

"Onu bulana kadar bilemeyeceğim." Eşiği geçti ve hücreye girdi, ama o geçerken Ophelia sonunda Lane'in gitmesine izin verdi. Eğer peşinden gelmek istemiyorsa, onu zorlamayacaktı.

Ama hücreye girdi. bakışları etrafı taradı.

Barlara gittim. Yatağa. Tuvalete.

Ne kadar süre kilitli ? Kefaletle serbest bırakılmamıştı. Yargıç tarafından kaçma riski olarak görülmüştü. Mal varlığı dondurulmuştu. Dosyasının çoğunu okumuştı ama kaç gün ve geceyi bir hücrede geçirdiğini hatırlayamıyordu, şu anda bulundukları hücreye çok benzeyen bir hücrede.

"kaç tane parmak izi olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Shay bilmek istedi. "Toz aldılar ama sonuçların bok gibi olacağının hepimiz farkındayız."

Ophelia yatağa doğru yöneldi. Şilte kaldırılmıştı. Yastık yoktu. Üst ranzaya baktı. Orada da bir şey yoktu. Bakışları duvarları taradı. Kirli. Karanlık. Ophelia alt ranzanın altına bakmak için eğildi.

Orada şey yok.

"Her yer arandı," dedi Shay, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Süper özel dedektifliğinin herkesin gözden kaçırdığı bir şeyi ortaya çıkaracağını sanma. Seni kırmak istemem ama sen parlayan özel bir yıldız değilsin."

Ophelia ona, "Bu acıtıyor," dedi. "Annem her zaman benim parlayan bir yıldız olduğumu söylerdi. Şimdi sen ona yalancı diyorsun." Yatağın altında çömelmiş halde kaldı. "Thomas'ın tırnaklarının altında bir şey var mıydı? Karşı koymuş olmalı."

"Lifler." İsteksiz bir cevap. "Ama bahse girerim ki polis üniformalarımızdaki lifler için. Suçlunun giydiği şey buydu. Ya da belki de sadece yastıktandır."

Ophelia çömeldiği yerden tekrar dedektife baktı. "Polis *olmadığından* neden bu kadar eminsin?" Yavaşça ayağa kalktı. Lane konuşmuyordu ama olay yerinin her ayrıntısını incelediğini biliyordu. "Yerel haberler Thomas'ın tutuklanmasını akşam programında verdi. Eğer Thomas'ın yaptıklarından nefret eden bir polis değilse, o zaman kurbanlarının akrabası olabilirdi. Adalet isteyen biri."

"Şüpheli listesini nasıl oluşturacağımı anlattığın için çok teşekkürler. Sanki bunu kendi başıma yapamazmışım gibi," diye karşılık verdi Shay gözlerini sert bir şekilde kısarak.

Doğru. Lanet olsun. Thomas'ın ölümünü duyduğundan beri Ophelia'nın midesi düğümleniyordu. Ve birilerinin bu olayı kesinlikle Lane'in üzerine yıkmaya çalıştığı gerçeği...

Alabildiğim kadar bilgiye ihtiyacım var. Ama burada hiçbir şey yok.
Sadece

boş bir hücre. "Cesedi görmek istiyorum." Shay güldü. "Oyun zamanı bitti."

"Oynamayacağımızı zaten belirttiğimizi sanıyordum."

"Ben oynamıyorum," diye cevap verdi Shay. "Ne halt pek emin değilim. Ama bildiğim bir şey var." Saatine baktı.

"Beş dakikanız doldu." Hücrenin kapısını salladı ve menteşeler gıcırdadı.

Lane sarsıldı.

"Kasabamdan gitme vakti geldi," diye bitirdi Shay.

Ophelia Lane'e, "Sessiz kalman beni endişelendiriyor," dedi. Sokaktaydılar. Arabalar vızır vızır geçerken bile güneş üzerlerine vuruyordu. Shay onları otellerine bir üniformalı bırakmayı teklif etmişti ama bu Ophelia'nın planlarına uymayacaktı. Hem de hiç.

Bu yüzden yürümeyi tercih etti. Lane ile çok sessiz bir yürüyüş. Üzerindeki gerginliği hissedebiliyordu. Adam uzun ve ağır sessizliklerin onun baş düşmanı olduğunu biliyor muydu? "Bir suç işlemek için gittiğini düşünmemiştim," diye ağzından kaçırdı.

Yürümeyi bıraktı. Yavaşça ona doğru döndü.

Ophelia yüzünü güneşten korumak için bir elini kaldırdı. "Kötü adamın sen olduğunu sanmıyorum Lane."

"O zaman ben neyim?"

"Ortağım. Seni takip ettim çünkü endişeliydim. Kötü bir gün geçirmiştin. Bir seri katil tarafından neredeyse doğranıyordun. İyi olduğundan emin olmak istedim." Dudaklarını ıslattı. "Ve tam açıklama adına, evet, elbette, her zaman gece yürüyüşlerine çıktığını biliyorum. Polislerin daha önce sana bu suçlamaları yöneltebilmelerinin tek nedeni buydu. Mazeretin yoktu. Yürüyüşleri merak ediyordum. Görmek istedim..." Nasıl açıklayayım? "Sen."

Ondan acı bir kahkaha döküldü. "Görülecek ne vardı ki? Beni, karanlıkta dolaşırken?"

"Bir şey arıyordun." Yolun her adımında bir amaç uğruna yürümüştü.

Çenesi sertleşti.

"Bana ne olduğunu söyleme. Tamam. Ama takip eden benliğimin günü kurtardığını unutma, tamam mı?"

Konuşmadı.

Yüzünü korumayı bıraktı ve ensesini ovuşturdu. Gerginlik orada düğümlenmişti. "Bir pitstop yapmak üzereyim," diye onu bilgilendirdi. Çünkü ortaklar planlarını ortaklarına söylemeliydi. Bu onların kurallarından biri olmalıydı. "Ders dört. Ortağınıza her zaman nereye gittiğinizi söyleyin." *Aksi takdirde, kendinizi orada olmayan bir mazerete ya da desteğe ihtiyaç duyarken bulabilirsiniz.*

"Dördüncü ders mi?" Sanki soru Lane'in iradesi dışında sorulmuş gibi bir gümbürtü. "Dördüncü derse nasıl geldik?"

Ağız açık kaldı. "Ciddi misin?" Bir huff. "Yapman gereken Sana verdiğim bilgeliği incilerini unutma." Belki bunları yazıp daha sonra ona gönderirdi ama şimdilik... "Özetlemek gerekirse, birinci ders *kötü adam tarafından nakavt edilmemektir.*"

Burun delikleri alevlendi.

"İkinci ders, *kıçınızı kurtaran insanlara her zaman teşekkür etmektir.*" Ophelia burnunu çekti. "Sanırım bu, sana bir mazeret sağladığım ve böylece o muhteşem kıçını kurtardığım için teşekkür etmen gerektiği anlamına geliyor."

Çenesi boyunca bir kas esnedi.

"Devam edelim..." *Teşekkürüme geri döneceğiz.* "Üçüncü ders, ölü adamların aileleri ." Rüzgar onu yakaladı

saçlarını savurdu. "Ama Thomas'ı biz öldürmediğimiz için bu bizim suçumuz değil."

"Hayır, ." Çakıllı. Kaba. Derin.

Muhtemelen o anda onu seksi bulmamalıydı. Bazı şeylere engel olunamazdı. Adamın sesi ateşliydi. Ve bir katil değildi.

Yeni ortağı seri katili öldürmediğine göre, kimin öldürdüğünü bulmak onun işiydi. Çözülmemiş gizemler onu çok fazla rahatsız ediyordu. "Sanırım bu bizi dördüncü derse getiriyor. Ortağınıza her zaman nereye gittiğinizi söyleyin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Benimle gelebilirsin," diye devam etti, "ya da ellerini temiz tutmayı ve yerel polislerin kötü tarafına *geçmemeyi* tercih ediyorsan, o zaman otele dönmek isteyebilirsin."

"Bize şehri terk etmemiz söylendi."

Eli boynunu ovmayı bıraktı. Yan tarafına düştü. Kalçasına bastırdı. "Her zaman bana söyleneni yapmıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, genellikle bana söylenenin tam tersini yaparım. Ben böyle yanlış yaratılmışım."

"Seni anlamıyorum."

"Bunu çok duyuyorum. Gerçekten öyle. O yüzden açıklamaya çalışıyorum." Ophelia bir nefes verdi. "Henüz kasabadan ayrılamam. Cesedi görmem gerek. Ben de oraya gidiyorum. Thomas'ın cesedini görmeye."

"Neden?"

"Çünkü... Bundan hoşlanmıyorum. Yakaladığımız adamın ilk gecesinde öldürülmesinden hoşlanmıyorum. Polislerin doğruca

sana. Boğazımda bir yumru oluşması hoşuma gitmiyor çünkü içgüdülerim bana bir şeyleri kaçırmış olabileceğimi söylüyor."

Kaşları çatıldı. "Hücrede hiçbir şey bulamadınız. Ne oldu? toprak size cesedin üzerinde bir şey bulacağınızı mı düşündürüyor?"

Mükemmel bir soru. "Belki de hiçbir şey bulamayacağım. O zaman şehri terk ederim. Dedektifin emirlerine uyun."

"Peki ya bir şey bulursanız?"

"Bunu polislere göstereceğim elbette."

"*Onlar* kendi başlarına bir şeyler bulabilirler."

Gözlerini ona dikti. "Eminim yapabilirler. Ama cesedi görmek istiyorum. Benimle gelmek zorunda değilsin-"

Ona bir adım daha yaklaştı. Parlak güneş ışığının bir kısmını engelliyor gibiydi. "Ben senin ortağım."

"Hatırlaman ne güzel." Büyüktü. Vücudundan sıcaklık akıyor gibiydi. Ve lanet olsun ama ağzı öpülebilirdi.

Odaklan. Görmek gereken bir ceset var. Bir önceki gecenin ders dışı aktiviteleri hakkında konuşmamışlardı. Polislerle ve bir cinayet şüphesiyle uğraşmakla meşguldüler. Belki de bu konuda konuşmazlardı. Sadece ilerlerlerdi.

İş adamı gibi
olun.

Profesyonel.

Eli kalktı ve çenesinin altında kıvrıldı. Anında, tüm vücudu istekli bir ihtiyaçla gerildi. *Sadece bir dokunuşla.*

Belli ki profesyonellikle ilgili bir sorunu varmış. O kötü.

"Ortaklar birlikte hareket eder," diye mırıldandı. "Ders beş."

"Bunu da listemize ekleyeceğim," diye nefes aldı. Sesi derin ve gürültülüydü ve günahın kulağa nasıl geldiğine inanıyorsa hemen hemen öyleydi.

"Yani... bu benimle cesedi görmeye geliyorsun anlamına mı geliyor?"

"Bu, nereye gidersen git seninle geleceğim anlamına geliyor. Sen yolu göster, ben de seninle birlikte ateşin içinden geçeyim."

Yutkundu. "Yangına gerek yok. Sadece birkaç soğuk hava deposu ve bir cinayet kurbanı." Şimdi ondan uzaklaşmalıydı. İşe koyulun. Ama...

Bir şeyler farklı hissettirdi.

Hayır, ona bakığında farklı bir Ėey *vardı*. Sadece Ophelia bu farkı tam olarak anlayamıyordu. Zihninde hafif bir alarm zili çalmaya bağladı.

Adam geri çekilmeye başladı ama kadının eli bileğine dolanmak için havalandı. "Ne oldu?" Ophelia ona sordu.

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirdi.

"Bir şeyler değiştı." Bunu
hissede biliyordu. "Sen benim
tanığımsın."

"Evet, öyleydim." *Hâlâ bir teşekkür bekliyordu.* Yine de, onu takip ettiği düşünülürse, minnettarlık göstermekte tereddüt edebileceğini anladı.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Olsaydı, asla cehenneme gitmezdim."

Parmakları bileğinde hafifçe kayıyor muydu? . O da durmalı. "Bana güvenebilirsin." Bunu anlaması gerekiyordu. "Sen benim ortağımsın. Seni kurtların önüne atmayı planlamıyorum."

"Bildiğim iyi oldu."

Kendini bir adım geri attı. Onu serbest bırak. "Ölüler sadece uzun süre bekler."

Gözleri kısıldı. "Onun bedenine nasıl ki?"

"Merak etme. Bir bulacağım." Genelde öyle yapardı. "Ayrıca, Bir adam tanıyorum..." Ophelia ondan uzaklaştı. Parmakları kıvrıldı. *Lane'i hâlâ hissedebiliyorum.*

Ölü bir bedene ulaşmak daha zor olmalıydı.

Lane kesinlikle Ophelia'nın nöbetçi adli tabibe gidip yüz dolarlık bir banknot göstermesini ve anında erişim sağlamasını beklemiyordu. Ama, ortaya çıktı ki.

Ophelia adamı gerçekten tanıyordu.

Bir yolunu bulacağından bu kadar emin görünmesine şaşmamalı.

Adli tabip Dr. Benedict Pearson eldivenlerini giyip cesede doğru ilerlerken, "Ona dokunamazsınız," dedi. Benedict yirmili yaşlarının sonlarındaydı, gür, kahverengi saçları ve koyu renk gözleri vardı. Ophelia ofisinin kapısını çaldığında adam onu şiddetli bir sarılmayla karşılamıştı.

Çok sıkı bir sarılma.

Lane hırladığını sanmıyordu ama baştan çıkarıcı bir şey olduğu kesindi. Adamın ellerini onun üzerinde görmekten hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Konu ona gelince neden bu kadar bölgeci davranıyordu?

O benim . Sahip olduğu ilk tanık. Hay sikeyim.

"Ne yapacağımı biliyorum." Ophelia başını eğerek Benedict'in etrafından dolaştı ve üstü örtülü cesede baktı.

"Seninle konuşmuyordum. *Yanındaki* göze batan adamla konuşuyordum." Benedict Lane'i işaret etti. "Cesede dokunamazsın. Kanıtları hiçbir şekilde kirletemezsin. Kısacası, bakar ve gidersin ve *burada hiç bulunmadın*. Anladın mı beni?"

"Merak etmeyin. Ortağım iyidir," diye güvence verdi Ophelia hiç vakit kaybetmeden. "Sınavına henüz başlamadın mı?"

"Ophelia, cesedi bir saatten az bir süre önce aldım. Hızlıyım ama Bu kadar hızlı." Dolaplara doğru el salladı. "Ayrıca, onun önünde başkaları var. Kızlara işkence edip öldürmekten zevk alan bir piç kurusu öncelik listemde pek üst sıralarda değil." Yakındaki ceset torbasına doğru yöneldi. Fermuarı indirdi ve Thomas'ın yüzünü ortaya çıkardı.

"Ciddi misin Benny? Daha fazlasına ihtiyacım olacak." Ophelia cesede doğru yürüdü ve ölü adamın üzerine eğildi. Sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi. Laboratuvar odasını dolduran koku karşısında burnu bile seğirmedi.

"Adam boğulmuş," dedi Benedict ona. "Yastık yüzünün üzerinde bulundu. *Daha fazla bir şey çıkmayacak*."

"Ne yalan ama. İkimiz de biliyoruz ki ciğerlerinde lifler bulunacak. Torbalanmış ve etiketlenmiş olduğunu varsaydığım yastıkla eşleştirmeniz gereken lifler." Thomas'ın kapalı gözlerini işaret etti. "En azından kontrol ettiğinizi de varsayıyorum."

Benedict ofladı. "Tabii ki yaptım." Sonra eldivenli parmağıyla Thomas'ın gözlerinden birini araladı.

Kahverengi göz görmeden ileriye bakıyordu. "Kan çanağı," diye mırıldandı Ophelia.

Lane öne doğru eğilip tek göze baktı. Gözün etrafında çok fazla kırmızı gördü. Damarlar normalden çok daha koyu görünüyordu.

Ophelia'nın başı ME'ye doğru dönerken Benedict ona, "Bu bir boğulma belirtisi," dedi. "Gözlere bakarsınız. Akciğerleri kontrol edersiniz. Bir boğulma kurbanıyla ilk karşılaştığınızda, kişinin kalp krizi ya da felç geçirdiğini düşünebilirsiniz."

Lane aslında bunu zaten biliyordu. Kırmızıyı biliyordu. Kan damarlarının patlamasıyla birlikte gözlerde lekeler oluşabileceğini ve akciğerler kontrol edildiğinde peteşiyal kanama belirtileri olması gerektiğini biliyordu.

Doktor olmayı , ama doktorluk sınavını kazanmıştı. Tıp fakültesi dersleri.

"Bunlar kurbanın boğulduğunu anlamanın yolları. Tabii..." Benedict boğazını temizledi. "Tabii katil, Thomas'ı öldüren adam gibi çok yardımsever değilse ve cinayet silahını yerinde *bırakmıyorsa*. Yastık hâlâ yüzündeyken Thomas'ın ölümünü başka bir şeye yormak zor."

"Katil tam olarak ne yaptığını bilmemizi istedi," dedi Ophelia.

Lane'e kesinlikle öyle görünmüştü. "Peki ya savunma yaraları?" diye sordu.

Benedict ona baktı. "Sen de mi eski bir federalsin?"

Bu adam Ophelia'nın geçmişini biliyor muydu? Lane'in fark ettiğinden daha yakın oldukları belliydi.

"Hayır," diye cevap Ophelia ondan önce. "Lane'in geçmişi Tıp, yani ikimiz de kan damarları hakkındaki konuşmanızı takdir etsek de Lane zaten bunların hepsini biliyordu."

Lane ona hızlı ve şaşkın bir bakış fırlattı.

"Sen doktor musun?" Benedict sordu. "İçeri girdiğinizde adınızı duyduğumu sanmıyorum."

"Yakalayamadın." Lane vermemiştir. Ophelia da vermemiştir.
"Ona sarılmakla ve parayı almakla çok meşguldün."

Benedict Thomas'ın göz kapağını serbest bıraktı. Çabucak doğruldu. "*Arkadaşça davranıyordum-*"

"Kendinize saklayın çocuklar," Ophelia hâlâ cesede bakıyordu.
"Kollarını görmek istiyorum."

Benedict ofladı ama fermuarı biraz daha aşağı çekerek
Bass'ın vücudunun üst kısmı ve kolları. "*Doktor* ortağınızın da çok iyi bildiğinden emin olduğum üzere, morlukların oluşması biraz zaman alabilir."

"Ben de bunun farkındayım," diye karşılık verdi Ophelia. "Bu kadar huysuz olma Benny. Bizi içeri aldığın için minnettarız. Ve artık bana olan borcunu tamamen ödemiş sayabilirsin."

Borç mu? Ama adama yüz dolar vermişti-

Ophelia Lane'e "Bir keresinde biri Benny'nin uygunsuz fotoğraflarını çekmiş," diye açıkladı. "Kasabada kimsenin bunları bilmesini istemiyordu, bu yüzden Savannah'da beni ziyaret etti."

"*Müşteri gizliliği.*" Benedict'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ortak." Ophelia Lane'in göğsüne dokundu. "Özel Dedektiflik Bürosu gizliliğinizi koruyor. Sakin ol. Ayrıca, ona fotoğraflarda ne olduğunu söylemedim, yine de acele edip bana ihtiyacım olanı göstermezsen, ben-"

Fermuarı sonuna kadar çekti.

"Bu kadar zor muydu?" Ophelia bilmek istiyordu. "Zor görünmüyordu.

Aslında bana çok az çaba gerektiriyormuş gibi geldi."

Lane, Benny-Benedict-her an bayılacakmış gibi görünüyor diye düşündü.

"Ellerini göreyim," dedi Ophelia.

"*Dokunmayın-*" diye başladı Benedict.

"Onları sen kaldır. Eldivenleri takan sensin. Hadi Benny. Takım oyuncusu ol."

"Lifler için tırnaklarını kazımam gerekiyor. Herhangi bir potansiyel kazmak

Orada olabilecek kanıtlar. Sınavımı mahvetmeyeceksin, Ophelia." Ama Bass'ın sağ elini kaldırdı. "Alacağın şey bu. Bir de bulunduğun yerden bak. Sakın aklından bile geçirme-"

Ophelia geriye doğru atıldı. Geri çekilirken hızlı ve sert bir adım attı. Tökezledi ve düşecekti ama Lane onu yakaladı. Onu sabitlerken ellerini beline doladı. "İyi misin?"

Başını ona doğru çevirdi.

Benedict'in yüzü çok kızarmıştı.

Ophelia'nın bembeyaz olmuştu. Gözleri geniş, keskin ve... korkmuş muydu?

Onu hiçbir şeyin korkutamayacağına ikna olmuştu. Ta ki bu ana kadar. "Ophelia?" Adam kızın belini sıkıca kavradı.

"Yüzük parmağı," dedi, iki kelime bir nefesten daha fazla değildi.

Hem Lane hem de Benedict dönüp Bass'ın yüzük parmağına baktılar.

"Bu bir ip." Benedict tek parmağını havaya kaldırdı. "Muhtemelen boğuşma sırasında yastıktan çıkmış ve oraya saplanmış. İşte bu yüzden cesede bakmamalısın. Kanıtlarımla oynayacaksın. Bu küçük sahne *sona erdi-*"

"Parmağının etrafında *bağlı*. Yerleşmemiş." Lane'den uzaklaştı. Vücudu gerilirken bile cesede doğru geri adım attı. "Katil

o ipi parmağına bağıladı."

"Belki de kurban onu kendi parmağına bağlamıştır." Benedict açıkça ikna olmamıştı. "Adam bir şeyi hatırlamak istemiş olabilir."

"*Forget-Me-Not*," diye fısıldadı. Bir ürperti tüm vücudunu sarstı. "O öldü."

"Ah, evet." Benedict Thomas'ın elini tekrar çantaya soktu ve fermuarı çekti. "Belli ki ölmüş. Bu yüzden burada benimle birlikte. Şimdi cesedi gördün ve gitmen gerekiyor. Seni tekrar görmek güzeldi. Şimdi, hoşça kal."

Kımıldamadı. "Dedektif O'Brien'ı aramalısın. Ona burada olduğumu söylemelisin."

Benedict'in gözleri büyüdü. "Bu korkunç bir fikir! Bunu neden yapayım ki?"

"Unutma Beni," diye tekrarladı Ophelia ama sesi daha güçlüydü. Daha kararlı. "Onu aramalısın. Federalleri de."

Lane onun omuzlarından tuttu ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Burada beni hızlandırman gerekecek, *ortak*."

Gözlerinde yaş olabilecek *bir* şey parlıyordu. Gözyaşları mı? Ophelia'dan mı? Kadının yenilmez olduğuna hemen hemen ikna olmuştu ama o anda onu kollarının arasına almak, sıkıca sarılmak ve az önce vücudunu ürperten her neyse ondan korumak istedi.

"Bir ip yüzünden neden bu kadar üzgünsün?" Benedict sordu karışıklık.

Lane de aynı kafa karışıklığını hissetti.

"Çünkü bu bir ip değil." ME'ye bakmadı. Bakışları Lane'de kaldı. "Bu bir imza. Hiç yapılmamış bir imza."

Halk. *O öldü.*"

"Bir kez daha, evet," dedi Benedict ona. "Adam açıkça ölmüş
."

"Thomas Bass değil." Uzun bir nefes. "İp bir katilin
İmza. Bir seri katil." Yavaş bir nefes aldı ve Lane ile göz temasını hiç .
"Ona Unutma Beni Katili diyorduk çünkü öldürdüğü her kurbanın
parmağına kıvrılmış bir ip bırakıyordu. Hâlâ avlanıyor olamaz. *Bu
tekrarlanıyor olamaz.*"

Lane ona doğru eğildi. Onu kendine çekmemek için tüm kontrolünü
kaybetti.

ona karşı. Ophelia'nın korkmasından hiç hoşlanmazdı. "Nasıl bu kadar
eminsin?"

"Çünkü onu ben öldürdüm." Ophelia'nın sözleri o kadar alçak
sesle söylenmişti ki sadece ona ulaşabiliyordu. "Ve hayaletler
kimseyi öldüremez."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Peki, şehir dışına çıkarken polis eskortu almanız normal mi? Sizin için işler genellikle bu şekilde mi yürür?" Lane, cipinin yanında duran Ophelia'ya katılırken çok medeni bir tonda olduğunu düşündüğü bir sesle sordu. Onu Savannah'ya kadar takip etmiş, yol boyunca aracını hep görüş alanı içinde tutmuştu. Sonunda tarihi bölgedeki bir ara sokakta durmuş ve kendi aracını park ettikten sonra ona doğru ilerlemişti.

Ophelia dönüp ona baktı. "Hayır. Tipik değil." Sesinde öfke titreşiyordu. Görünüşe göre araba yolculuğu öfkesini hiçbir şekilde yatıştırmamıştı. "Dedektif söylediğim her şeyi görmezden geldi."

"Ona kasabasında bir *seri katilin* avlandığını söylediğinde."

Ophelia'nın elleri kalçalarına gitti.

Lane "Ölü bir seri katil," diye düzeltti çünkü bunun konuyla ilgili bir nokta olduğunu düşünüyordu. "Gerçi ona ölü kısmından bahsetmedin. Sadece ben, o yüzden merak ediyorum-"

"Eve girelim ve bunu sokakta tartışmayalım, tamam mı?" Gece çantasını omzuna attı ve içinden mırıldanarak evin önüne doğru uzanan kaldırıma yöneldi.

Takip etmeye başladı.

"Bavuluna ihtiyacın olacak Lane," diye seslendi arkasına bakmadan.

Tereddüt etti. "Otelde kalmamı istersiniz diye düşündüm."

"Neden? Evde kullanılmayan bir sürü oda var. Yakacak paranız olduğunu anlıyorum, ama kendinizi hem paradan hem de ateşten kurtarın, olur mu?"

Ama o kullanılmayan odalardan birinde mi olacağım... yoksa sizinle aynı yatağı mı paylaşacağım? Kesinlikle bu soruyu sormanın zamanı değil. Belki de tek ve bitmiş olduklarını dūřundū. Bu arada, lanet olsun, onu aklından çıkaramıyordu.

Bu yūzden çantasını kaptı ve aceleyle onu takip etmeye bařladı. Evin dıř cephesini gōrdūđūnde dondu kaldı. İnceledi. Bařını salladı. "Addams Ailesi'nin evinde yařıyorsun."

"Eski sahibi siyaha boyamış, tamam mı?" Verandaya çıkan basamakları çoktan tırmanmıştı. "Renkleri değiştirmeye fırsatım olmadı." Anahtarını kilide soktu ve girişteki çift kapılardan birini iterek açtı. Ama Ophelia eşikten . Başını ona doğru çevirdi. "Bilmen gerekiyor, rengini beğendim. Değiştirebilirdim. Sadece değiştirmek istemedim."

Tek kelime etmemişti.

"Karanlık ruhuma uyuyor. İřte. Mutlu musun? Bu bōlgedeki pek çok ev gibi Viktorya dōneminden kalma. Karakteri var. Ve evet, biraz ūrkūtūcū ama gōrdūđūm anda istedim."

Seni istediđim gibi mi? Bunu ona hiç söylememiřti. Lane bařını salladı. "Evi sevdim. Ve burada yařamana hiç řařırmadım." Aslında, evin ona çok yakıřtıđını dūřūnūyordu. Karanlık ve gizemli. Tehlikeli bir havası vardı.

Mūkemmel Ophelia.

Aceleyle içeri girdi. antası antredeki ahşap zemine çarptı. Başının ūzerinde kristal bir avize asılıydı ve bakışları ūst kata çıkan yıpranmış trabzan ve ahşap merdivenlerde gezindi. Onun merdivenleri de siyahtı.

"Ūst katta iki misafir odası var. İkisinden birini seçebilirsiniz."

Yani onunla aynı odayı paylaşmayı planlamıyordu. Mesaj alındı. Artık aleti sakınlaşabilirdi. Kapıyı iterek kapattı. Kilidi çevirdi.

Etrafındaki havada gergin bir enerji uğuldarken çalışma odasına doğru adım attı. "Polislerin beni dinlemediğine inanamıyorum."

Onları savunduğundan değil ama.. "Dedektif, emirlerini dinlemeyip cesedi görmeye gittiğin için çok kızgındı."

"Evet, tamam, kabul edildi."

Kabul edildi mi? Neredeyse gülümsüyordu. Yıllardır gerçekten gülümsememişti. O kadar uzun süre hücrede kaldıktan ve avlandıktan sonra Lane bir daha kolay kolay gülümseyebileceğini sanmıyordu. Ama Ophelia onu sürekli gafil avlıyordu.

Elleri havaya kalktı. "İşe yarar bir istihbaratım vardı." Volta atmaya devam ederken ellerini indirdi. "Ve Benny beni tamamen susturdu. Dedektifler geldikten sonra benimle hiç konuşmadı."

"Çünkü Benny kendi kışını kurtarmaya çalışıyordu." Benny için çok geç.

Bu. Benny sivillerin cesedi görmesine izin verirken yakalanmıştı.

"Cesedi görmemiş olsaydım, o ipin ne kadar değerli olduğunu bilemezdi. Onu duydunuz. Yastıktan çıkan bir iplik olduğunu düşündü. Boğuşma sırasında Thomas'ın parmağına takılmış rastgele bir iplik. Benny, Dedektif O'Brien, ortağı, hepsi davanın önemli bir parçasını gözden kaçırmış olabilirler."

İpin önemli olduğundan o kadar emin değildi. "İpin Benedict'in düşündüğü şekilde oraya ulaşmış olma ihtimali olmadığını mı düşünüyorsun? Boğuşma sırasında parmağına dolanmış *olabilir*." İmkansız değildi. "Dedektif buna inandı-"

"O . Benny yanılıyor. Arapsaçı ile kravat arasında fark vardır ve ben bu düğümü daha önce *de* görmüştüm." Eli saçlarını karıştırdı. "Thomas'ı öldürmesi tesadüf değil. Ben katili yakalıyorum, o da onu infaz ediyor. Tesadüf değil." Gri bir kanepenin önünde durdu. Büyük, kabarık, siyah yastıkları olan bir kanepenin. "FBI'ı bile aramadılar. Onlara Federalleri getirmelerini *söyledim*."

Bir omzunu çalışma odasının duvarına dayadı. "Çünkü işin içinde bir seri katil olduğunu düşünüyorsun. Öldürdüğün birinin."

Ophelia ona doğru döndü. "Taklitçi olabilir. Taklitçi olmak zorunda, değil mi? Ama failin imzasını sadece birkaç kişi biliyordu. Ve o birkaç kişinin hepsi de federal. İp hiçbir zaman kamunun bilgisi dahilinde olmadı."

Evet, tamam, çok yorgundu. Ne geceydi ama. Cehennem gibi bir gün. Ve hemen hemen tükenmek üzereydi. Lane kanepesine doğru yürüdü. Uzandı. *Çok rahattı*. Omuzlarını geriye attı ve yerleşti. "Ortak, sanırım beni biraz daha hızlandırman gerekecek."

Ortak kelimesini duyunca iki kez baktı. Neden baktı Şaşırdın mı? Dünyaya ortak olduklarını söyleyip duruyordu. Ophelia ona sanki iki kafası varmıÇ gibi baktı.

Ve aynı zamanda onu yönlendirdiği gibi hızlandırmıyordu. Bunun değişmesi gerekiyordu. Bu davayla ilgili bazı şeyleri kaçırmıyordu. Ve sadece yorgun olduğu için *değil*. Çünkü Ophelia doğru dürüst paylaşmıyordu. "Ders altı. Ortağınızdan sır saklamayın."

"*Seni eğiten benim!* Ders ekleme hakkın yok! Bunu ben yaparım." Bir huff. "Bu altıncı ders olmayacak."

İyi. Şimdilik. "Kaç kurban var?" Lane sordu. "Katiliniz ne kadar süre avlandı?"

"O benim katilim değildi."

"Onu nasıl yakaladınız? Ve onu ne zaman öldürdün?" Bakışları onun üzerinde gezindi. Narin. *Kırılgan*. En azından ona böyle görünüyordu. Elbette kararlılık ve yoğunluk onu gizliyordu ama Ophelia fiziksel olarak ondan çok daha küçüktü.

Bir katili nasıl ortadan kaldırmıştı? Ve onun ölümü Büro'dan ayrılmasının sebebi miydi?

Kolları vücudunu sarmıştı.

Sorularının hiçbirine cevap vermedi.

Lane, "Burada büyük bir dezavantajım var," diye belirtti. Karanlıkta mı hareket etmesi gerekiyordu? "Sen benim hakkımda hemen hemen her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Doğru değil." Dudaklarını ıslattı. "Aletin etrafına boşaldığımda nasıl biliyorsun."

Sarsıldı ve neredeyse koltuktan fırlayacaktı. Ama kendini tuttu.

Eli yanındaki kol yastığını kavradı. Sertçe. "Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?" *Çünkü bebeğim, güzel teknik. Bravo.* Kesinlikle işe yarayan bir teknik. Taşaklarına kadar içine girdiği ve iç kaslarının onu sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıktığını hissettiği anları hızlı ve öfkeli bir şekilde hatırlıyordu.

"Hayır, sadece söylüyorum - aslında beni çoğu insandan çok daha iyi tanıyorsunuz. Belki bu iyi bir şeydir. Belki de kötüdür. Bilmiyorum." Elleri düştü. Yumruk yaptı. Bir kez adımlamaya başladı. "Nasıl geri dönebilir?"

En bariz çözüm dile getirilmeliydi. "Belki de hiç ölmemiştir."

Adımları durdu. Ona doğru bir bakış fırlattı. "Bir kurşun sıktım kalbinde. Bu darbenin onu cehenneme gönderdiğine eminim. Ve o son nefesini verirken ben de tam *üzerinde* duruyordum -üzerime sıçrayan kanla birlikte-."

Tamam, bu denklemin *nasıl* kısmını kapsıyor. "Onu federalken vurdun."

"Genç Fed. Taze yüzlüyüm ve kendimi kanıtlamak istiyorum." Gözleri sıkıca kapandı. "Onları uyarmıştım. Beni dinlemeleri gerekirdi. Bunun yerine bana yanıldığımı söylediler."

Öne doğru eğildi. Elleri iki yana açılmış dizlerinin arasında sallanıyordu. "Kimi uyardın?"

Gözleri açıldı. Soluk mavi, acıyla yankılanıyordu.

"Ophelia?"

"Senin hakkında çok şey biliyorum. Araştırmamı yapmamış olsaydım seninle çalışmayı kabul etmezdim. Ve bu araştırmayı Pyro'da Memphis'le birlikte oturmadan çok önce yapmıştım."

Zaten bundan şüphelenmişti. "Buz pateni davasında tanıştığımızda beni araştırmaya başladın, değil mi?" Onu hayatına ilk kez sokan dava.

"İlgimi çektiniz. Hücreye atılan masum adam. Kız kardeşini korumak istediği için kaçan mahkûm. Lekelenmiş kahraman."

Koltuğa doğru kaydı. "Tüm o abartılara inanma."

"Kendini bir kahraman olarak görmüyor musun?"

Daha çok kötü adam olarak. "Kız kardeşim tehlikedeydi, evet, ama ben de tehlikedeydim. Eğer o hücrede bir gece daha kalsaydım, ölmüş olacaktım."

"Yan tarafınızdaki yara izine bakılırsa, ölüme oldukça yakınmışsınız."

"Ölmeden nasıl darbe alacağımı biliyorum."

Ona yaklaştı. Gergin adımlarla değil. Dikkatli, yavaş hareketler. Ve bakışları adamın yüzünden hiç ayrılmadı. "Revire gidebilmek için yarayı olduğundan daha kötü gösterdin. Oradan kaçman çok daha kolay oldu."

"Ölüm döşeğindeki birinin aniden kaçmasını bekleyemezsin." Kadın şimdi tam önündeydi. Kollarını kaldırırsa, beline dolayabilirdi. *Ona dokunmayın.* Kollarını kaldırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Dersini otel odasında öğrenmişti. Ophelia'ya dokunduğunda kontrolünü kaybetmişti.

"Onu öldürmemiş olabileceğimi düşünüyorsun, değil mi? Atışım iskaladı ve katil bir şekilde kaçtı. Ölümünü taklit etmiş olabilir."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bana neredeyse hiçbir şey söylemedin." Hayır,

Aslında kesin olarak bildiği bir şey vardı. "Ölüler geri gelip öldürmez. Yani ya failiniz toprak altında değil -ve onu öldürdüğünüzü sandığınızda bir hata yaptınız- ya da onun yerine başka biri avlanıyor." Ona bakarken başını geriye doğru eğdi. "Ya da üçüncü seçenek, ipin hiçbir anlamı yoktu."

"Önemli olan küçük ayrıntılardır. Çoğu dizide imza vardır. Bunu eğitiminizin bir parçası olarak düşünün. Ve imzanın bir anlamı vardır. Her zaman. Bu altıncı ders olabilir." Dudaklarını yaladı. "İmzaların bir anlamı vardır. Çoğu zaman her şeyi ifade edebilirler."

Ona dokunmayın. "Peki ya ipin anlamı? Beni aydınlatmak ister misin?"

"Onların yaptıklarını unutmuyor."

Lane'in kaşları düştü. "Kim ne yaptı?"

"Kurbanlar. O yargıç, jüri ve cellat." Eli kalktı ve adamın omzunun üzerinden kıvrıldı. "Suçlular cezalandırılmalıdır."

Kadının dokunuşundaki sıcaklık adamın içini yakıyor gibiydi.

Ama... daha fazlası. Kadının sözleri adamın damarlarında tedirginlik yarattı.

"Dizilerde ve filmlerde, kötü adamların peşine düşen kahramanı destekliyoruz. Korku filmlerinde kötü adamların işkence görmesi ve öldürülmesi normaldir, çünkü bunu hak ederler, değil mi? Bu yüzden o suç işlemeye başladığında, sanırım bazı insanlar başka tarafa baktı. Ta ki yapamayana kadar."

Lane takip etmeye çalışıyordu. Ve bu işin gidişatından hoşlanmıyordu. "Katilleri ortadan kaldırdı."

"Sadece katiller değil. Bazıları saldırıdan suçluydu. Tecavüzden. Kundakçılık. Eğer sizin suçunuzu bulsaydı, peşinize düşerdi." Elini kaldırdı. Bir adım geri çekildi.

Eli havalandı ve onun elinin etrafında kıvrıldı.

Hata yaptım. Ona dokunmamam gerektiğini biliyordum. Ama o yine de yaptı. Bakışları ellerine kaydı. Sonra tekrar ona.

"Kaç kişiyi öldürdü?" Lane sordu.

"İmzayı ilk fark ettim çünkü öldürdüğü insanlardan birinin peşindeydim. Ölümle sonuçlanan soygunlarla bağlantılı bir adam. O ip orada olmamalıydı. Ama vardı. Ve beni rahatsız ediyordu. İki hafta sonra, bir uyuşturucu satıcısının cesedi yakındaydım. Aynı lanet ip. Aynı şekilde bağlanmıştı.

Daha önce kimse ipi fark etmemişti. Ne kadar küçük bir ayrıntı. Ve dediğim gibi... Sanırım bazı insanlar kaçırdı."

Ophelia'nın *bakışlarını kaçırmasının... Onlar değildi. suçları çözmek için çok çalışıyor.*

"Farklı kurbanlar. Farklı yaşlar. Farklı cinsiyetler. Ülkenin farklı bölgeleri. Bağlantıyı gözden kaçırmak çok kolay. *Küçük bir ip parçası.* Ama araştırmaya başladım. Başka birinin ipleri gerçekten fark etmiş olabileceği herhangi bir rapor bulmaya çalıştım. Çoğunun onları görmediğini biliyordum, ama bazı olay yeri teknisyenleri, bazı adli tabipler, bazı dedektifler onlar hakkında yorum yapmış olmalıydı. Bazı dosyalarda, bir yerlerde bunlara dair notlar olmalıydı."

İçine bir ağırlık çöktü. "Kaç tane buldun?" "On beş tane."

Sikeyim.

"Daha fazlası olduğunu biliyorum. Daha fazlası olmalıydı. Çok fazla ip kaçırdık." Başını yorgun bir şekilde salladı. "Şimdi geri döndü. Hayır, şimdi *birisi* onun işini bitiriyor ve benim bilmemi istiyor." Eli adamın elinden kurtuldu. "Beni izliyor olmalıydı." Sesi alçalmıştı ve Ophelia Lane'den kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Beni Thomas Bass'a kadar takip etmiş olabilir. İkimizi de görmüş olabilir." Bakışları Lane'e kaydı. "Biz arkamızı döndüğümüzde Thomas'ın peşinden gitti. Bize bir mesaj gönderdi... Bana bir mesaj gönderdi."

Lane yükseldi.

Bir adım daha geri çekildi. Başını geriye eğdi.

"Ya da..." Sesini düz tuttu. Kolay bir işti çünkü kendini her zaman kontrol altında tutuyordu. *Dün gece hariç. Onunla birlikte. Kendimi bıraktım.*

Kontrol. Sonunda. Ve iyi hissettirmişti. İyiden de öte.

Onu canlı canlı yakacak kadar
sıcak. Ölmek için ne cehennem
bir yol.

"Ya da..." Lane tekrarladı. "İpin hiçbir anlamı yok."

Başını iki yana salladı.

"Thomas'ın kurbanlarından biri onun peşinden gitti. Ya da adamın yaptıklarına dayanamayan bir polis. Karakoldan birinin onun hücresine mükemmel bir erişimi olabilirdi. Kameralardan nasıl kaçacağını ve mahkuma nasıl ulaşacağını bilirdi. Bunun aynı katil olduğunu *bilmiyorsun*. Özellikle de az önce göğsüne bir kurşun sıktığını söyledikten sonra."

"geldiğinde başka ne yapabilirdim ki?"

Lane vücudundaki her kasın gerildiğini hissetti. "O piç peşinden mi geldi?" Bir an için görüşünü kırmızı bir renk kapladı. *Öfke*.

"Onun ne olduğunu biliyordum. Profili oluşturunuyordum. Her şey yerli yerine oturuyordu. Onu durdurmak zorundaydım. Son kurbanı hakkında yanılmıştı. Hiç suç işlememiş bir kadını öldürmüştü. Evini ateşe verdiğini ve çocuklarından birini yaraladığını düşünmüştü. Ama o değildi." Sözleri daha hızlı ve daha sert bir şekilde geliyordu. "Evi ateşe veren eski sevgilisiydi. Sonra eski sevgilisi yalan söyledi ve suçu üzerine attı. Tek yaptığı yangının içine oğlunu çıkarmak olmuş. İkisinde de yanıklar vardı." Gözlerini hızlıca kırıştırdı. "İyileşiyorlardı. Ama medya onun şüpheli olduğu haberini aldı. *Forget-Me-Not*. Adam onun peşine düştü ve kadın masumdu. Onu öldürdü. Oğlunu kurtarmak için yanan bir anne. *Diğer kaç kişi masumdu?*"

Göğsü ağrıyordu. "Ophelia..."

"Peşimden geldi çünkü onu durduruyordum. Ben hayatta kaldım. O kurtulamadı." Bakışları yere düştü. "O ," dedi tekrar, sanki kendini ikna ediyormuş gibi. "Cenaze töreninde oradaydım. Toprağa verilişini izledim."

Onu kollarının arasına almak istedi. Lanet olsun. En son ne birini gerçekten teselli etmek istemişti? Ama ona sarılmak istedi. Ophelia'nın acısını dindirmek istiyordu. "Kimdi o?" Ona bir isim vermemişti.

Alt dudağı titredi. Dişlerinin arasında yakaladı. "Ona güvenmiştim."

Hay sikeyim. Bunun onun için çok ama çok kişisel olduğunu fark etti.

"FBI'daki amirim oydu. Yırtıcı hayvanları avlamakla ilgili bildiğim neredeyse her şeyi bana o öğretti." Dudaklarının kenarlarında solgun bir gülümseme belirdi. "Ve sonunda, beni öldürmeye geldi. Ama tetiği daha hızlı çekerdim."

"Ophelia-"

Geri çekildi. "Sana üst katta iki misafir odası olduğunu söylemiştim." Ophelia ondan yana döndü. "Merdivenin sağındakinin arka bahçeme bakan bir balkonu olduğunu söylemem gerekirdi. Kilit kalmaya dayanamadığın için, sanırım bu senin için daha iyi bir seçim. Duvarlar kapanmaya başladığında, klostrofobinizle geceleri dışarı çıkarak başa çıkabilirsiniz. Bu şekilde gezintiye çıkmak zorunda kalmazsın."

"Klostrofobim olduğunu sana kim söyledi?" Lane bunu ne doğruladı ne de reddetti.

"Aylarca kilit altında tutuldun Lane. Altıya sekiz metrelik bir hücrede. Güneş ışığını neredeyse hiç görmedin, gördüğünde de sürekli gözetim altındaydın. Her zamanki hücrede olmadığında, çok fazla kavga ettiğin için seni tecrit ettiler."

"Kendimi koruyorum," diye düzeltti. "Savaşmıyorum."

"Bundan sonra herkes klostrofobik olur. Bu normal bir tepki."

Ben normal değilim, bebeğim.

"O odayı almak zorunda değilsin. Sadece orayı daha çok sevebileceğini düşündüm." Fuayeye yöneldi ve çantasını aldı.

O da takip etti. "Nerede ?"

Koridorun aşağısını işaret etti. "Zemin kattaki yatak odası." Ophelia, adam onu izlerken üç adım ilerledi. Sonra durdu. "Bunun hakkında konuşmalıyız, değil mi?"

"O mu?" Lane elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Seninle ortak olmak için imza attığımdan beri çok şey değişti. Söylemeliyim ki, hızlandırılmış kurs gibi hissettiriyor. Söz konusu 'şey' hakkında çok daha açık olman gerekecek."

Ophelia omzunun üzerinden baktı. "Ben seksten bahsediyordum. Sen. Ben. Ve dün gece kırmaya çalıştığımız yatak."

Eli testerenin ortasında dondu.

"Bunun hakkında konuşmalıyız, değil mi? Olgun insanlar böyle yapar. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak değil."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmak benim için mümkün değil." Ona yaklaşmak için acele etmedi.

Yüzünü tamamen ona dönmek için gevşedi. "Nedenmiş o?"

"Çünkü tekrar olmasını istiyorum." Bundan daha açık sözlü olamazdı.

Gözleri büyüdü.

"Bunun tek seferlik bir şey olduğunu mu düşünüyordun?" Laned açıklık getirmek için sordu.

Dili alt dudağı boyunca kayd. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunun kötü bir fikir olabileceğini düşündüm."

Siktir, hayır, değildi-

"Ya da bunun uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikir olduğunu düşündüm." Bir omzu kıvrıldı. "Hâlâ kesin olarak anlamaya çalışıyorum."

"Hmm." *Kesinlikle aklıma gelen en iyi fikir.* " zaman,
Bana haber vermeye ne
dersin?" Nefesini içine
çekt.

Ve o nefesi bıraktığında, Lane onu aldı. Lane öne doğru eğildi ve nefesini çalarken ağzını hafifçe onunkine bastırdı. Hafif, şefkatli bir öpücük.

Bu onu çok şaşırtmıştı çünkü içinde hiç şefkat kalmadığını düşünmüştü. "Ve bunu çözdüğünde," diye mırıldandı, "yukarıda olduğumu unutma." Sonra Lane kontrolünü kaybetmeden merdivenleri tırmandı.

Her seferinde yavaş bir adım.

Ve yolun her santiminde onun gözlerini üzerinde hissetti.

Ophelia üst kattaki yatak odasının kapısının kapandığını duyana kadar bekledi. Belli belirsiz bir gıcırtı duyduktan sonra hızla çalışma odasına gitti. Kapıyı açıp küçük alanda aceleyle kitaplığa doğru ilerlerken elleri titriyordu. Üst kattaki ikinci rafa uzandı.

Ophelia kitaplığın tamamını -aslında *sadece bir kitaplık değil, gizli bir kapı*- çekerek *açarken* parmaklarını sıkıca kitaplığın etrafına kenetledi.

Büyürken Scooby Doo'nun büyük bir hayranıydı. Onu dava et. Gizli geçitlere ve korkutucu evlere bayılırdı ve bu eve ilk görüşte aşık olmuştu. Burayı ilk satın aldığında çalışma odası aslında *iki* odaydı. Bir oturma alanı ve çok daha büyük bir "ziyaret" odası. Ya da en azından emlakçı öyle demişti. Ophelia buranın kendisi için mükemmel olacağını biliyordu.

Raflardan oluşan bir duvar örmüş, kitaplık kapısını onlarla mükemmel bir uyum sağlayacak şekilde yerleştirmiş ve ta-da, gizli sığınağına kavuşmuştu. Hemen o anda sığınağına koştu.

Dosyaları onu bekliyordu. Ophelia kurban profillerinin bulunduğu büyük panoyu görmezden geldi -hepsi Thomas Bass'ı aradığı zamandan kalmaydı- ve doğruca odanın arkasındaki dolaba gitti. Manila dosyayı çıkardığında, o kadar kalındı ki tutmak için iki elini birden kullanması gerekti.

Unutma beni.

Sanki onu unutabilecekmiş gibi.

Dosyayı masasının üzerine bıraktı. Bir gümbürtüyle yere düştü.

Dosyayı açtığında parmakları hâlâ titriyordu.

Dehşet verici olay yeri fotoğrafları ona bakıyordu.

FBI Özel Ajanı Samuel "Sam" Hitchcock. Madalyalı ajan. Kahraman. Kusursuz dava kapatma oranı. Onun eğitim subayı.

Ve öldürdüğü adam.

Bir tetiği çekmek ve bir can almak zorunda kaldığı tek zamandı.

Onun yüzüne baktı. Ve ona söylediği son sözleri hatırladı.
Parmakları tetiği çekmeye başlamadan hemen önce, Samuel
demişti.

Katil içgüdülerin olduğunu hep biliyordum, Ophelia.

"Seni orospu çocuğu," diye fısıldadı.

ONUNCU BÖLÜM

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı.

Lane yatağa uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Balkon kapıları ardına kadar açıktı ve hafif bir esintiye izin veriyordu. Savannah'da hissedilmesi gereken şanslı bir şeydi.

Kapıya baktı ve kadının vücudunun dış hatlarını gördü.

Ona gelip gelmeyeceğini merak etmişti. Daha çok gelmesini *ummuşt*u.

Saatın gece bire yaklaştığını biliyordu. Başucundaki saat ona bu gerçeği birkaç dakika önce söylemişti. Silueti kapı aralığında kaldı ama odasına girmedi. Henüz girmemişti. Sabır bir erdemdi ve kendisinde o erdemden pek kalmadığına emindi ama yine de kıpırdamadı.

Bana gel, Ophelia. İçeri gel. Gel bana.

Gözleri uzun zamandır karanlığa alışmıştı. O da doğruca ona baktı. Ve kadın-

Kapıyı kapatmaya başladı. Ophelia .

mı?

Buna izin verecek gibi değildi. "Başka bir yürüyüşe çıkmadığımdan emin olmaya mı çalışıyorsun?" Sesi alçak ve derin bir hırıltı olarak çıktı.

Şaşkınlıkla sarsıldı.

"Hâlâ buradayım," diye güvence verdi ona. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" *Söyle bana, tatlı Ophelia. Bana ihtiyacın olduğunu söyle.*

"İhtiyacım var..."

Söyle bana, bebeğim.

"Sana gerçeği söylemem gerek."

Vay canına. Bu, onu ateşli ve kirli bir seks için kullanmak istemesi kadar ilginç değildi. Doğrulup yorganın beline kadar düşmesine izin verdi. "Hangi derin, karanlık gerçek olabilir bu?" Onun daha yakın olmasını istiyordu. *Salonuma gir.* Kendini saldırmak için bekleyen bir örümcek gibi hissediyordu. "Bana başka bir cinayeti itiraf edecek misin?"

"Sam-Samuel öldürdüğüm tek kişiydi." Hâlâ onun odasının hemen dışında duruyordu.

Bekledi.

Ophelia oyalandı. Gül kokusu havada ona doğru sürükleniyordu.

Bana gel, Ophelia. O yataktaydı ve zihni her zamanki eziyetlerle boğuşmuyordu. Durmak bilmeyen kâbuslar. Annesinin anıları. Babasının. Acımasız sonları.

Kokuşmuş bir hücrede kilitli geceler. Sürekli gelen saldırılar.

Bir kez olsun -sonunda- akli başka bir şeyde değildi.

acı hakkında. Kendi cehennem versiyonunu değil. Onun yerine, kafasını dolduran bir cennet dilimi vardı.

Ophelia.

Onu düşünmüştü. Merdivenlerden inmeyi düşündü. Onu bulmayı. Onu kollarına alıp götürmeyi. İkisi için de geriye hiçbir şey kalmayana kadar onunla birlikte unutuluşa doğru yol almayı.

"Federaller her şeyi örtbas etti. Teşkilat dışında hiç kimse Sam'in işlediği cinayetleri bilmiyordu. Aldığı tüm hayatları. Onlara elimdeki kanıtları verdim ama kesin kanıt olmadığını söylediler. Ortalıkta dolaşan hikaye, bana karşı bir saplantısı olduğuydu. Evime zorla girdi. Bana saldırmaya çalıştı. Ben de kendimi savundum ve o beni öldüremeden önce onu vurdum."

Yataktan tırmandı. Birdenbire onun kendisine gelmesini bekleyemedi. Lane odayı geçti ve ona doğru gitti. Onun üzerinde durdu. Uzanıp duvardaki ışık düğmesini çevirdi.

Misafir odasına ışık doldu.

Ophelia siyah pamuklu şort giymişti. Siyah bir tişört. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve gözleri çok büyük görünüyordu. Çok derin.

Çok üzücü.

"Büro'dan ayrıldım. Etrafımdaki insanlara güvenemiyordum." Ellerine baktı. "Kendime güvenemedim."

"Onu sen *durdurdun*." Nasıl olur da kendine güvenmezdi?

Alt dudağını ısırıldı.

Sertti.

Çok zor.

Eli kalktı ve parmakları kadının alt dudağını okşadı. "Yapma, bebeğim."

Sertleşti.

Kahretsin. Sevgi sözcüğü kullanmamalıydım. Ağzımdan kaçıverdi. Dil sürçmesi.

Elini .

"Onu durdurdum ama ne olduğunu göremedim. Çok geç olana kadar göremedim."

Kalp atışları çok hızlı atıyor gibiydi. "Aynı şeyi bana da yapacağından mı korkuyorsun? Çok geç olana kadar beni olduğum gibi görememekten mi?"

Başını iki yana salladı. "Senin tam olarak ne olduğunu biliyorum." Bu iyi miydi? Yoksa kötü mü?

"Ama sen benim ne olduğumu bilmiyorsun," diye ekledi Ophelia sessizce.

Saçmalık. "Oldukça iyi bir fikrim var."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?" Soru değildi.

Ama başını salladı.

"Öyleyse paylaşın," diye davet etti.

Hâlâ yatak odasında değildi. Bakışları göğsüne düşmüştü. Bir dokunuş gibi üzerinden geçti. Eşiği geçip ona gelmesi için ne yapması gerekiyordu?

"Bekliyorum," dedi Ophelia ona. Sözlerinin altında gerginlik fısıldanıyordu.

Tamam. Onun oyununu oynayacaktı. Son birkaç aydır Memphis'i takip ederek çok şey öğrenmişti. "Kötü adamları durdurmayı seviyorsun. Bunu bir görev olarak görüyorsun."

Yüzü tüm ifadesini kaybetti.

"Avlanıyorsun ve bahse girerim bunun nedeni... geçmişinde kötü bir şey olması, değil mi Ophelia?" *Anlat bana. Hayatının her karanlık parçasını bilmek istiyorum. Her parçanı bilmek istiyorum.*

"Sanırım konuşmak için çok geç oldu. Aşağıda kalmalıydım." döndü.

Ama eli kızın koluna dolandı ve onu durdurdu.

onu terk edebilirdi. Ophelia'nın tüm karanlık yönlerini bilmek istiyordu, bu yüzden kendisinininkileri de bilmesi adil olurdu. "Geçmişimin kanlı ayrıntılarını biliyorsun. Babam annemi benim ve Lark'ın gözleri önünde öldürdü." O anı asla unutamayacaktı. "Ona bağırmaya, saldırmaya başladı ve durmadı. Onu durdurmaya *çalıştım*."

Şimdi başını sallıyordu. "Onu durdurdun Lane. Babanla ilgili polis raporlarını okudum. Annen yaşamak için mücadele ediyordu. Merdivenlerden yukarı koştun. Bir silah aldın. Koşarak aşağı indin ve

ona durmasını emretti. Ama o kız kardeşini yakaladı. Bir elini Lark'ın boğazına doladı ve bıçağını kaldırdı. Lark kaçmak için mücadele etti. *Bıçağını sallıyordu, onu kurtarmak zorundaydın.*" Şiddetli bir baş sallama. "Sen kurbanları kurtarırsın. Senin hakkında bildiğim şey bu. Kız kardeşini korumak için ateş etmek zorundaydın. Tıpkı Thomas'ı amigo kızı almadan önce durdurmak zorunda kaldığın ve ara sokakta bana yardım ettiğin gibi. Sen kötü bir adam değilsin. Başkalarının ne dediği umurunda değil."

"Polis raporları yanlış olabilir. Özellikle de insanlar yalan söylediğinde." Başparmağı kızın teninde gezindi.

"Anlamıyorum."

Ama onun gözlerinde görebiliyordu... "Evet, biliyorsun." Yutkundu. "Gerçekten geç oldu."

"Altıncı dersin sırların olmadığı bir ders olmasına izin vermezdin. ortaklar arasında. Bu yüzden buna yedinci ders diyeceğim. Güven bir yerden başlamalı, değil mi?" Bu önemliydi. Bunu hissedebiliyordu. Gecenin köründe yaşanan bu gergin an. Bu kadın. "Tetiği çekip babamı öldüren ben ."

Gözleri büyüdü.

"Kız kardeşimin başının belaya girmesini istemedim. Biz sadece lanet olası çocuklardık. Annemiz ölmüştü. Babamız vurulmuştu. Ne bilmiyordum. Lark'ın hapse girmesine izin veremezdim." Korkak bir çocuk, böyle . "Lark saldırıdan sonra hastaneye gönderildi. Ben... orada kaldım. Annemi paketlemelerini izledim. Babamı da. Ve ben olduğumu söyledim. Polislere benim söyledim." Defalarca, babasını öldüren kurşunun sorumluluğunu üstlenmişti. Hatta Lark'tan *sonra* silahı ateşlemişti çünkü o zamanlar yeterince polis dizisi izlemişti.

Suçlu görünmek için ellerinde barut izi vardı. "Lark acı çekmeyecekti. Hayatı bir kenara atılmayacaktı. Suçu ben üstlendim."

"OhmyGod." Gözlerini kırptırdı. "Senin orijinal profilin, yani Oliver'ın yarattığı-" Sözüünü kesti.

"Hapse girmeme yardım eden mi?" Dudakları aşağı doğru çekildi. "Evet, yanlıştı. Benim yarattığım bir yalan üzerine kuruluydu. Oliver artık bunu biliyor. Lark ona gerçeği söyledi. Bunu yapmayacaktım. Kız kardeşimi asla riske atmazdım." Lark Oliver'a söylemeseydi gerçeği mezara kadar taşıyacaktı.

Ophelia onun gözlerini aradı. "Bana şu anda söylüyorsun. Neden?"

"Çünkü ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Memphis'in senden ne yapmanı istediğini?" Hakkını vermeliydi, kadın hiç konuşmuyordu. Ophelia irkilmedi. Nefes alışını değiştirmede. Geniç, soluk mavi bakışlarıyla ona bakmaya devam etmekten başka bir şey yapmadı.

"Bana Forget-Me-Not katilinden bahsettiğinde anladım." Ve o misafir odasında Oliver'ı aramıştı. Geç olmasının canı cehenneme. Cevaplara ihtiyacı vardı. "Eve döndükten sonra kayınbiraderimle konuştum." Eve. Bu kelime ağzından yeni çıkmıştı. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir gerçek bir evde yaşamamıştı. *Ailem yok edildiğinden beri.* Lane yutkundu. Ophelia'nın ürkütücü evini neden ev olarak düşünsündü ki? Başını sallayarak, "Oliver bana senin hakkında bazı detaylar verdi," dedi.

"Hayatıma burnunu sokuyorsun, öyle mi? Beni tanıdığını düşünmene şaşmamalı." Kadın adamın elinden kurtuldu.

Onu tanıyordu. "Oliver senin profil çıkarmada inanılmaz olduğunu söyledi. Onun fark etmediği şeyleri fark ettiğini. Daha iyi olabilirmişsin.

ondan daha-"

"Öncelikle, ben daha iyiyim. Bunu hemen şimdi açıklığa kavuşturalım." Çenesi yukarı kalktı. "Ya da en azından meşhur Oliver Foxx kadar iyi olduğum kesin. Ama yedi gün yirmi dört saat bir katilin kafasının içinde olmaktan hoşlanmıyorum. Kendi zihnimi karıştırıyor. Bu yüzden Oliver gibi yaşayamam. Bunu biliyordum ve Büro'dan ayrılmaya karar verdim." Dudakları büküldü. "Her dakika bir katilin kafasında olmaktan hoşlanmayışımı Büro *sorunlarımla* birleştirdince, uzun süre FBI ajanı olmamam gerektiği anlaşıyor."

FBI'da kalmak için yaratılmamış olabilir. Ama kesinlikle bir yetenek seti vardı. "Başkaları görmezken sen katilleri görüyorsun. Oliver'ın söyleyip durduğu şey buydu."

Konuşmadı.

Lane devam etti. Neden doğrudan konunun özüne inmiyordu ki? "Memphis, derin uçtan kayacak mıyım öğrenmeni istiyor."

Yine bir şey söylemedi. "Memphis seni eğitmemi istiyor."

"Sanki ikisini aynı anda yapamazsın? Profilimi çıkarıp beni eğitemez misin? Ben de senin çok yönlü biri olduğumu sanıyordum." Kadının narin kaşlarının arasında bir çatık belirince, "Atlanta'da aynı anda iki yırtıcıyı avlamaya gittiğini söylediğinde bunu bana kendin söylemiştin," dedi. Ona ulaşmayı çok istiyordu ama aynı zamanda gerçeğin olmasını da istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. "Bu da beni yedinci derse geri getiriyor. *Partnerler arasında sır olmaz.*"

"Evet."

Lane bekledi ve sessizlik ilerledikçe daha fazlasını söylemeyeceğini anladı. "Evet-ne? Daha fazla açıklamana ihtiyacım olacak."

Ophelia." Neden onun adını bu kadar çok seviyordu ki? Dilinden dökülürken çıkardığı ses hoşuna gidiyordu.

Dilimde bıraktığı tadı daha çok seviyorum.

"Evet," diye tekrarladı ama ekledi, "İkisini aynı yapabilirim. Ben ikisini de yapıyorum."

Şüphe doğrulanmıştı. Aslında başından beri bu kadarını biliyordu ama Lane'in içinde hâlâ öfke kaynıyordu. Ve kesinlikle bilmesi gereken bir şey vardı. "Beni becermek profile yardımcı mu?"

"Neden tetiği çeken sen değil de kız kardeşindi?"

Göz kırpma sırası ondaydı. Neden o -soru şuydu-

"Bu arada sorunuz çok kabaydı. Bence özür dilemelisiniz."

Lane ona bakakaldı. Kendini kontrolünü kaybetmiş gibi hissetti.

konuşma. Tabii en başta konuştuysa. Ophelia ile, sadece bilmiyordun.

"Seni becerdim çünkü seni istedim." Net. Biraz soğuk. Ama gözleri hiç de soğuk görünmüyordu. "Tıpkı senin beni istediğin gibi. Seni bir şekilde yanlış yönlendirdiğimi düşündüğün için kızgın olduğunu anlıyorum ama değilim. İlk defa bana seni fişleyip fişlemediğimi sordun. Ben de sana doğrudan cevap verdim. Sır yok. Yalan yok. ."

Lanet olsun. Doğrulama onu kızdırdı ve gergin hissetmesine neden oldu.

Belirsiz. Nefret ettiği bir şeydi. Ophelia'nın onu tehlikeli bir yırtıcı olarak görmesi isteyeceği son şeydi.

"Ama..." O kadar da havalı değil. Yumuşak. Nazikçe. "Şimdiden söyleyebilirim ki, dışarı çıkıp insanlara saldıran karanlık bir kötü adama dönüşeceğini sanmıyorum.

gördüğü her insan."

"Bildiğim iyi oldu." Sonra onun ifadesinin çok ama çok spesifik olduğunu fark etti. Ophelia dili. "Her insan değil." Bunun kafasına dank etmesine izin verdi. "Aklımda belirli bir kurban tipi olduğuna mı inanıyorsun?"

Başını eğdi ve saçları omzunun üzerinden kaydı. "Aklınızda belirli bir kurban tipi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Onunla bu şekilde konuşmak tehlikeliydi.

"Neden tetiği sen değil de kız kardeşin çekti?" Ophelia hemen o soruya geri döndü.

Elleri yumruk oldu.

"Siz ve Lark, ebeveynlerinizin ölümünden sonra koruyucu aileye verildiniz. Otopsi babanızda beyin tümörü olduğunu gösterdi. Tümör onun şiddet patlamalarına ve kontrol edilemez öfkesine yol açıyordu. Birdenbire ona acınmaya başlandı ve sen -çünkü vurulma olayında suçu üstlenmiştin- insanların hakkında fısıldaştığı kişi oldun. Senin hakkında konuşuyorlardı Lane. Okuldaki öğretmenler sana güvenmiyordu. Koruyucu aileler seni yanlarında tutmak istemedi. Evet, hepsini okudum." Bir elini yanağında gezdirdi.

Dur bakalım. Ophelia *ağlıyor muydu?* Ona bön bön baktı. "Şu anda neler oluyor?" Yataktaydı, onun hakkında hayaller kuruyordu, kadın kapısına gelmişti ve her nasılsa *ağlıyordu*. Ağlaması fantezilerinin hiçbirinde yoktu.

Ophelia saçlarını geriye attı ve burnunu çekti. "Sırlarımızı paylaştığımızı istiyorsun. Gecenin bir yarısı. de ayakları yerden kesilmişken. Ayrıca az önce beni profil oluşturmak için seni becermekle suçladın. Evet, resmi bir FBI eğitimin olmadığını anlıyorum ama

Sizi temin ederim, bir profil bu şekilde oluşturulmaz. Quantico'da bunu yapmayı öğretmiyorlar."

Ağız açıldı. "I..." Duygularını mı incitmişti? Geçmiş için mi ağlıyordu? Gözyaşlarını durdurması gerekiyordu ama Lane'in bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yıllardır kimseyi teselli etmemişti. Hapisteyken, kız kardeşine bile ondan vazgeçmesini söylemişti. Kendini korumak için.

Lark bu sözlerle pek de rahatlamış sayılmazdı. Ayrıca onu dinlememişti de. Onun yerine, aklanana kadar mücadele etmişti.

Bence Lark ve Ophelia birbirlerinden hoşlanırlardı.

Bu düşünce gözlerini açtı. Ne. Ne. Cehennem mi? Lane bir elini göğsüne götürdü çünkü aniden göğsü sıkışmış gibiydi ve bütün gece kontrolünden çıkmıştı.

Ophelia boğazını temizledi. "Biliyor musunuz? Bence bu gece bu konu hakkında daha fazla konuşmamalıyız. Bu çok... çiğ." Parmaklarını yanağında bir kez daha gezdirdi. "Ya da belki ben çok çiğim. Seninle ilgili bir profilim var, üzerinde çalıştığım bir profil, evet, ama şu anda sana söyleyebilirim ki, kötü birine dönüştüğünü düşünseydim, seninle asla yatağa girmezdim. Biriyle seks yapmayalı bir yıl olmuştu. Gerçekten de deli bir katil olabileceğini düşündüğüm biriyle tekrar birlikte olacağımı mı düşünüyorsun?"

Kahretsin. Evet. Bu, işleri iyice ve gerçekten ettiğini fark ettiği an olacaktı. *Onu incittim.* Hiç ama hiç yapmak istemediği bir şey. "Ophelia, ben-"

"Seni kontrol etmek için yukarı geldim. Bugün bir hücreye girmen gerekti. Bir ceset gördün. Polisler tarafından sorgulandın. Endişelendim.

Senin hakkında. Ama sen iyisin. Ben de iyiyim. Yarın uyur ve antrenman yaparız." Uzaklaştı ve merdivenlere yöneldi.

Onu durdurmak zorundaydı. Ve bunu yapmak için bildiği tek yol...
"The

Babam bana ilk vurduğunda acıdan çok şok
hissettim." Dondu kaldı.

"Üzgün olduğunu söyledi. Tekrar tekrar özür diledi. Bana sımsıkı sarıldı. Bir daha olmayacağına söz verdi. Ama oldu. Babam daha da kötüleşti. Çok daha kötü. Hasta olduğunu bilmiyordum. Tümörü nereden bilebilirdim ki?"

"Bu yüzden doktor olmak istedin." Ophelia tekrar ona baktı. Odasındaki ışık ona doğru yayılıyordu.

*Evet. İlk başta geçmişin kefareтини ödemek için tıp okumak istemişti. Yaşadığı cehennemi belki bir başkasının yaşamasını engelleyebileceğini düşünmüştü. "Annem yerde yatıyordu. Her yerde kan vardı." Bu anıdan nefret ediyordu. Hem de çok nefret ediyordu. "Son nefesini verdiğiinde onu tutuyordum. Benim hakkımda başka hiçbir şey bilmiyorsan, bir kadına *asla ama* asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğimi bil. Bu konuda benden korkmana gerek yok." Duygularını incittiysem özür dilerim. Piçin teki olabilirim ama seninle öyle olmak istemiyorum.*

"Bundan korkmuyordum." Sesi yine yumuşamıştı. Nazik. "Bana asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyorum."

Kibarlığı hak etmiyordu. "Kız kardeşime güveniyorum. O tek Dünyada tamamen güvendiğim tek kişi."

"Ve işte buradayım, bana güvenmeni istiyorum..."

"Benim hakkımda bir profil oluştururken bile." Elleri hâlâ yumruk halindeydi. Kasıtlı olarak kendini gevşemeye zorladı. Nefes verdi. "Kız kardeşim kaçtı

Silahı almak için üst kata çıktım. Babam onu korunmak için saklardı." *Silahımı her zaman boş tutarım, evlat. Kilitli. Mermiler ayrı. Güvende olmak zorundayım.* Babasının görüntüsü zihninde parladı. Roger Lawson bir yabancıya dönüşmeden önceki değerli zamanlardan bir görüntü. *Sana ya da kız kardeşine bir şey olursa buna dayanamam. Siz çocuklar benim dünyamsınız.* Lane nefes aldı. Tekrar nefes verdi. Sertçe. "Silahı ondan aldım. Lark'ı arkamdan itti. Onu vuracaktım ama-" Durdu.

"Ne oldu?"

"Annem bir ses çıkardı. Bir ağlama." Siktir . Neden şimdi bir şey saklayalım? "Benim adım. Adımı söyledi. Ona baktım ve babam üzerime sürdü. Yere çarptık ve bana çok sert vurdu. Tekrar tekrar. Ayağa kalktı. Ben...yapamadım." Denemişti ama yeterince güçlü olamamıştı. "Beni öldüreceğini biliyordum. Kendi ölümümün yaklaştığını görebiliyordum. Sonra silah ateşlendi."

"Silahı Lark ateşledi."

Başı, baş sallamak gibi bir hareketle sallandı. Ama gözleri onu terk etmedi. "Eğer bu hikâyeyi başka birine anlatırsan, inkâr ederim."

Ona doğru yaklaştı.

"Kız kardeşimin hayatı yıllar önce olan bir şey yüzünden paramparça olmayacak."

"O zamanki vurulma olayı nefsi müdafaa olarak değerlendirilmişti. Müfettişler gerçeği öğrense bile-"

"Hikayeyi başka kimse duymuyor." Arka dişlerini sıkmış ve bu sözleri gıcırdatarak söylemişti. Lane büyük bir çabayla çenesini gevşetti. "Sana söyledim çünkü eğer bir profil çıkaracaksan, en azından gerçek beni temel almalısın." İşte oldu. Bitti. "Bu işi bırakmak istediğini söyledim."

Çünkü geçmişinizde kötü bir şey olmuştu. Seni en başta FBI'a gönderen bir şey."

Başını geriye doğru eğdi.

"Sanırım sen ve ben birbirimize benziyoruz." Bu yüzden mi ona bu kadar çekilmişti? bir karanlığı paylaştıkları için mi? "Ben de onları durdurmak istiyorum ve tüm geçmişim... karanlıktan ibaret." *Paylaş benimle, Ophelia. Bırak gireyim.* Ve az önce çarpık ruhunu ortaya çıkardığını fark etti çünkü karşılığında onun ruhundan bir parça istiyordu. Ophelia'dan bir sır. Sadece ona ait bir şey. "Anlat bana."

Kirpikleri titredi. Ne kadar uzun, koyu kirpiklerdi. "On altı yaşındaydım."

Vücudu taşa dönüştü. Bu dünyadaki hiçbir Gey onu o anda harekete geçiremezdi. Hele Ophelia ona kendini açmışken.

"Bu bizim ilk resmi randevumuzdu. Joseph ve ben birlikte büyümüştük. İlkokulda. Ortaokul. Lise." Titreyen dudaklarında bir gülümseme belirip kayboldu. "Ama babamın bir kuralı vardı -her zaman kurallara çok önem vermiştir- ve ben on altı yaşıma gelene kadar kimseyle çıkamadım. Bu yüzden Joseph bekledi. Ve on altıncı doğum günümde beni aldı. Bana on altı kırmızı gül getirdi ve bir konsere gittik." Ayaklarının taşakları üzerinde öne doğru sallandı. Ayak parmakları parke zemine basıyordu. "Saat on birde evde olmam gerekiyordu. Sokağa çıkma yasağı. Bu yüzden herkesten önce çıktık. Ve arabaya dönmek için bir ara sokaktan gizlice geçtik. Ama ara sokakta bir adam vardı. Karanlıktan fırladı ve elinde bir bıçak vardı."

Lane'in elleri havalandı ve onun omuzlarına dolandı. Ona dokunmak . Kız geçmişten bahsediyor olsa da, ani ve kabaran bir korku onu delip geçti.

"Royce ile o sokakta olmak mı? Beni oraya geri götürdü. On altı yaşıma geri döndüm ve dünyam değişti. Değişmemiş gibi davranmaya çalıştım - Royce'a korku göstermek istemedim. Ama her şey aynıydı. Aynı kokular. Aynı sert tuğla hissi. Joseph beni itti. Beni güvenli bir yere itmeye çalıştı. Tuğlalara vurdum. Ve o..." Sesi . Bu kez yanağından süzülen gözyaşını silmedi.

O silmeyince, o sildi. Çok dikkatli parmak uçlarıyla. Dudaklarını ıslattı. "Beni evimden alıp çiçekleri verdiğinde Joseph bana beni sevdiğini söyledi. Daha önce de söylemişti. Joseph , sahip olacağımız evden ve bir gün ziyaret edeceğimiz yerlerden bahsederdi. Çocuk olduğumuzu biliyorum. Çocuklar aşk için çok genç olmalılar, değil mi? Bu yüzden ona karşılık vermedim. Bekliyordum. Neyi beklediğimi bile bilmiyordum. Büyümeyi mi? Belki de? Kim bilir? Ama onu seviyordum. Bunu içimde hissettim ve o bana aşık olduğunda bunu kesin olarak biliyordum.

bir ara sokakta ölüyordu ve ben kanı durduramıyordum."

Onu daha yakına çekti. Onu kollarıyla sardı. Bunu neden başlatmıştı ki? Neden mi? *Bana gelmesini istediğim için mi? Karanlığını paylaşmak için mi?* Siktir et bunu. Ophelia'nın acısından nefret ediyordu. Ve ona her şeyi yeniden yaşattı.

Kollarını onun beline doladı. Bir an için sadece tutundu. O da öyle yaptı. Çok sıkı tutunmuştu.

Ama sonra geri çekildi. Başını kaldırıp ona baktığında kirpikleri ıslaktı. "Ve evet, olanlar yüzünden FBI'a katıldım. Joseph'i öldüren adam asla yakalanamadı. On altı yaşındaki korkmuş bir kız çok istemesine rağmen onun peşinden koşmadı. O istedi

geride bıraktığı bıçağı almak ve onu kovalamak istedi. Sırtına saplamak için. Kendisini incittiği gibi onu da incitmek için. Ama ben bunu yapmadım. Joseph'in yanında kaldım. Yardım çağırdım. Fazla zamanı yoktu. Sadece birkaç dakika. Kanı durdurmaya çalıştım, ona karşı ne hissettiğimi söylemeye çalıştım ama o... o gerçekten orada değildi." Elleri tekrar yanlarındaydı. "Ve son nefesini verirken ellerim onun kanıyla kaplıydı."

Lane onun gitmesine izin vermek için kendini zorladı.

"Geçmişimiz bizi olduğumuz insanlar haline getirir. Gölgede saklanan ve hayatları paramparça eden avcılar durdurmak istedim. FBI'a katıldım ama bir katilin beni eğittiğini öğrendim." Bakışları onun üzerinde kaldı. "Güvenin senin için zor olduğunu anlıyorum. Benim için de zor. Ama az önce seninle büyük bir ilk adım attık. Bunu değerli yedinci dersinin başlangıcı olarak kabul et." Ophelia ondan uzaklaştı. "İyi geceler Lane."

Merdivenlerden inerek gözden kayboldu. "İyi geceler, Ophelia," diye mırıldandı.

Gecenin onun için iyi geçmeyeceğini biliyordu. Hiç de öyle olmadı.

Yine de şimdi, kafasında dönüp duran diğerlerine katılacak yeni bir kâbusu olacaktı. Genç, masum Ophelia... sevdiği çocuk gözlerinin önünde kan kaybından ölürken sokakta ağlıyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Merdivenlerin gıcirtısını duydu.

Tarihi bir evdi. Burayla birlikte gelen pek çok gıcirtı ve inilti vardı, bu sadece paketin bir parçasıydı. Ama özellikle *bu* gıcirtıyı biliyordu. Hafif çukur bir ses, sonunda bir inilti gibi sivrilen bir ses. Bu, merdivenin yedinci basamağından gelen gıcirtıydı.

Gözleri açıldı. Başı yastığın üzerinde döndü. Telefonunu yatağın yanındaki masada tutuyordu. Silahını da komodinin çekmecesinde. Telefon şarj oluyordu ve ekranı görebilmek için telefonu yukarı kaldırdı.

Sabah 2'de.

Gitmesine izin verebilirdi. Belki de yapması gereken buydu. Lane'in gece yürüyüşlerinden birine daha çıkmasına izin vermeliydi. Ama bu sefer onu takip etmeyecekti. Karanlığın içinde dolaşabilirdi. Geri dönecekti, döneceğini biliyordu.

Ama Ophelia hala onun sesindeki acı yankısını duyabiliyordu. annesinin son nefesini anlatmıştı. Ve belki de haklıydı. Belki de birbirlerine çok benziyorlardı.

Joseph'in son nefesini hatırlayabiliyordu. O soluk nefes ona musallat olmuştu.

İkimize de kötü bir şey oldu. Bizi beklediğimizden daha karanlık bir hale getirdi.

Ophelia yorganını bir kenara fırlattı. İkinci ya da üçüncü bir tahminde bulunmaya fırsat bulamadan odanın öbür ucuna fırladı, yatak odasının kapısını çekerek açtı ve dışarı çıktı.

Yani, ona doğru. Büyük, güçlü bir bedenle çarpıştı. Yakından tanıdığı bir vücut. Elleri onun sert karın kaslarına bastırırken bile Lane'in elleri havalandı ve üst kollarının etrafında kilitlendi.

"Lane!"

"Ben... seni kontrol ediyordum."

Ellerini geri çekti.

Kendininkini çıkarmadı. Kollarını hafifçe indirdi. Dikkatli bir okşama. *Sonra* onu bıraktı.

Merdivenlerin yanındaki dekoratif masanın üzerinde duran küçük lambayı açık bıraktığı için onu net bir şekilde görebiliyordu.

Her zaman birkaç ışığı açık tutarım. Bazı alışkanlıklar asla ölmez.

Lane derin ve sert sesiyle, "İyi uyuyamadığından endişelendim," dedi. "Geçmiş eşelemek kâbuslara yol olabilir." Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Ve daha önce de gibi, sen ve ben normal günlerde pek de iyi rüyalar görmeyiz. Yakın zamanda yaşadığımız bu karmaşayı saymazsak bile."

Başka bir ortak noktaları daha vardı. Onlar için iyi rüyalar yoktu. Çok fazla kabus. "Ben iyiyim." Ama onun endişelenmiş olması içini ısıtmıştı. *İşte bu yüzden sen büyük, kötü canavar değilsin Lane. Kötü adam olsaydın, nasıl hissettiğim umurunda olmazdı.*

"Sana geleceğimi nereden biliyordun?"

"I..." Durdu. "Yatak odama geleceğini bilmiyordum." Ophelia merdivenleri işaret etti. "Yedinci merdiven gıcırıyor. Sen aşağı inerken duydum. Ve dediğim gibi, odama geleceğini bilmiyordum. Başka bir yürüyüşe çıktığını sanıyordum."

Onu incelerken başını eğdi. "Ve sen beni durdurmayı mı planlıyordun?"

Derin bir nefes aldı. Yavaşça bırak. "Geliyordum stres atmanın başka yolları da var." Bunu yeterince nazik bir şekilde ifade etti mi? Umarım. "Karanlığa doğru tek başına yürümek zorunda değilsin."

Yüzü sertleşti. Çenesi. Ağzı. Gözleri. "Aklında başka hangi yollar var?"

Cidden mi? Ona o kelimeleri söyletecek miydi? Çok fazla her şeyi nazikçe ortaya koyarak. "Lane, istiyorum-"

Ağzı onunkini aldı. Dudaklarını kaptı ve dudaklarına sahip oldu ve kelimeleri söylemesine gerek kalmadı. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü adam onu ihtiyaçla ve uyuşturucu bir tutkuyla öpüyordu. Tam da istediği şeydi. Vücudunun arzuladığı şey.

Vücudu onunkine sürtündü. Elleri onun üzerinde kayıyordu. Onun Parmakları yan tarafındaki sivri yara izinin üzerinde gezindi.

Geri çekildi. "*Ophelia*."

"Lane." Nefesi çok hızlı geliyordu. Elleri hâlâ onun üzerindeydi. Hâlâ... aşağı iniyordu. Giydiği eşofmanın üst kısmına doğru ilerliyordu. Sadece onlar, başka bir şey yok. Yukarıda onunla konuştuğunda üzerinde o eşofman vardı.

Tüm sırları ortaya döküldüğünde. Her bir vahşi ve kanlı detay.

"Stres atmak için seni becermeyeceğim." Lane'in sözlerinde öfke mırıldanıyordu.

Yutkundu. Başını salladı.

"Stresli olduğun için beni becermeyeceğinden de emin ."

Ellerini onun üzerinden çekmesi gerekiyordu. Bakışları parmaklarına kaydı.

Tam o eşofmanların üstünde. Çok yakın, ah.

Aleti eşofman altını yırttı. Onu istiyordu. Şüphesiz, ama her şeye bir son veriyordu. Belki de sadece onu kontrol etmek için odasına geliyordu. *İyi* bir adam olmak için. O ise aceleci davranmıştı ve şimdi bu durumdan zarafetle sıyrılmasının hiçbir yolu yoktu.

Eli çenesinin altında kıvrıldı. Lane başını geriye eğdi. Onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı ve ona geri dönen neredeyse vahşi şehveti kaçırmak mümkün değildi. "Tanıştığımız ilk günü hatırlıyor musun?"

O anda bir pop quiz beklemiyordu ama evet, evet,

"Dikkat dağıtmak için *pencereden uçup gitmiştin*. Memphis hala kıcımlı eğitiyordu, bana yedek olarak yanında başka biri olduğunu söylemişti ve seni gördüğümde saçında hala cam vardı."

Camın saçında olduğunu hatırlamıyordu. Yine de o davada gerçekten de bir pencereden atlamıştı. Dikkat dağıtmak ve hayat kurtarmak için gerekli bir hareketti.

"O anda senin gibi biriyle hiç tanışmadığımı anladım."

Bu iyi miydi? Yoksa kötü mü? Her iki şekilde de olabileceğini düşündü.

Başparmağı kızın alt dudağına sürtündü. Şehvetli bir okşayış. "O buluşmadan beri seni kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?"

Ciddi olamaz.

"Belki de hayal kurmak doğru kelimedir. Dün gece sana bu kadar aç olmamın sebebi neydi? Çünkü bir fantezi hayata geçtiğinde

kontrolü kaybetme eğilimindedir."

Şok vücudunu sarstı. "Ortak olmadan önce benimle neredeyse hiç konuşmadın." Yollarının kesiştiği zamanlarda, uzun boylu, karanlık ve düşünceli biriydi. Ve sessiz.

"Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyorum."

Oh, yeterince adil. Gözlemlerine dayanarak bu doğru bir ifadeydi. Dili dışarı çıktı. Adamın başparmağını yaladı.

Bir nefes tısladı. Bu tıslama hoşuna gittiği için ağzı daha da açıldı. Adamın başparmağını içine aldı. Emdi.

Göz bebeklerinin parladığını ve karanlığın neredeyse gözlerinin yeşilini gördü.

Dili başparmağının üzerinde gezindi, sonra onu bıraktı.

Hırladı.

Ophelia bu sesi onun aç tıslamasından bile daha çok sevdi. "Merdivenin gıcirtısını duymadan önce yataktaydım ve seninle ilgili kendi fantezimi kuruyordum." Bir itiraf diğerini hak ediyordu.

Çenesi boyunca bir kas esnedi.

"Bir otel odasında değildik. Benim yatak odamdaydık. Ama yatağı mahvetmek için elimizden geleni yapıyorduk." Eli onu selamlayan çadıra doğru kaydı. Yumuşak pamuğun arasından adamın sikini okşadı. "Dün gece seni tatma fırsatım olmadı. Eşit bir ortaklığa sahip olmamızın önemli olduğunu düşünmüyor musun?"

Parmakları dışarı fırladı ve bileğinin etrafında kıvrıldı. "Aramızdaki seks stresle ilgili *değil*."

Hayır, değildi. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. "Ne hakkında?" Onun için bir şeyler açıklayabilirse gerçekten minnettar olacaktı.

"Bu benim sana başka hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyaç duymamla ilgili." Adem elması yükseldi. Düştü. "Doğruyu söylemek gerekirse, seninleyken kontrolümü kaybediyorum. Bu muhtemelen tehlikeli." Keskin bir duraklama. "İkimiz için de."

Çok sevimli olabiliyordu. "Senden korkmuyorum Lane."

"Bundan emin misin?"

Onu bir kez daha okşadı. Dokunuşunun altında sikiinin sarsıldığını hissetti. "Yüzde yüz." Hayatında korkutucu olan pek çok şey görmüştü. Lane onu korkutmuyordu. Ama... "Seninle birlikteyken hissettiklerimden biraz korkuyorum."

Başını ona doğru eğdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kendi kontrolümü kaybetmek istiyormuşum gibi." Ayak parmaklarının ucuna bastı ve ağzı onunkiyle buluştu. Hayır, bu stresle ilgili değildi. Ya da adrenalinle. Bu, dokunduklarında ateşlenen ihtiyaç fırtınasıyla ilgiliydi. Şimdi daha da sıcak yanan bir şehvet çünkü onu bekleyen zevki .

Onu öptüğünde, tüm vücudu olacakların beklentisiyle ürperdi. Konu ortaklıklarının fiziksel yönüne geldiğinde kurallara ihtiyaçları yoktu. Yalnız kaldıklarında ne oluyordu? Bu onların işiydi. Sadece onların.

Alt dudağını yakaladı. Dişledi. Yaladı. Sonra bırak. "Eşit ortaklık," dedi Ophelia. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"*Ophelia*." Elleri kızın omuzlarına kenetlendi. Onu tutuyordu. Onu durdurmuyorum.

Güzel. Eşofmanının üst kısmını aşağı çekti. Aleti ona doğru itildi. Ellerinden biri tabanın etrafında kıvrılmıştı. Diğer eli

geniş başını ağzına götürdü. Dudakları ayrıldı. Başın üzerine hafifçe üfledi.

"Siktir." Tutuşu sıkılaştı.

Gülümsedi ve adamın eşofmanını sonuna kadar aşağı itti. Adam onları yana itti ve kadın onu ağzına aldı. İlk başta sadece biraz. Sadece ucunu. Dilini başının üzerinde döndürdü. Tadına baktı. Tadına baktı. Sonra emdi. Onu biraz daha derine çekti. Yaladı. Ağzını daha da açarken sol eli adamın sikinin tabanını pompalıyordu. Tadı zengin ve baş döndürücüydü ve o-

Ayaktaydı.

Hayır, onun kollarında. Yıldırım hızıyla hareket etmiş ve onu kucakladığı gibi yatak odasına götürmüştü. Kızın kollarından biri adamın boynuna dolanmıştı. Sonra fark etti... "Prezervatifim yok!"

Durdu. Onu yatağın üzerinde tuttu. Başını çevirip onun geniş gözlü bakışları.

Çok fazla şehvet.

Gözleri parlıyordu.

Ophelia yutkundu. "Sana söyledim, bir yıl oldu. Burada sadece prezervatif kutuları tutmuyorum."

Sarsıntılı bir baş sallama. "Üst katta biraz var."

Oh, tamam. Harika. Onu orada bırakabilir, gidip onları alabilir ve-
Ve onu yatak odasından dışarı taşıyordu. Merdivenlerden yukarı. Yedinci merdiven ayağının altında gıcırdadı.

Onu merdivenlerden yukarı taşırken hiç zorlanmadı bile. Ophelia, Lane'in kolay gücünün kesinlikle ateşli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Adımları hiç duraksamadı ve tutuşu hiç sarsılmadı, hatta

öne doğru eğildi ve onun boynunu yaladı. Adamdan bir hırıltı koptu ama durmadı.

Sonra onun yatak odasındaydılar. Yatağının başucundaki lamba parlıyordu.

Balkon kapıları geceyi içeri almak için ardına kadar açılmıştı. Uzaktan gök gürültüsü sesi duyduğuna yemin edebilirdi.

Bir fırtına yaklaşıyordu.

Onu yatağa indirdi.

Soyun. Bunu yapmalıydı. Ama adam geri çekildi ve kadın, adamın aletinin merdivenlerden yukarı çıkana kadar sert ve selamlama pozisyonunda kaldığını fark etti. Bu hareket açıkça bir ödülü hak ediyordu, bu yüzden yatağın kenarına kaydı ve ağzını tekrar onun üzerine koydu.

"Ophelia. Bebeğim, lanet olsun, ağzına boşalmamaya çalışıyorum."

Onu yaladı. Ucunun üzerinde yavaşça döndü. Sonra bıraktı. Bakışları onunkini bulmak için yükseldi ve nefesi kesildi. *Daha fazla oynamak yok.*

Yüzü ihtiyaçtan vahşileşmişti. Bakışları vücudunun üzerinde gezinirken onu damgalayan bir şehvet. Gömleğinin eteğini yakaladı ve kaldırdı. Bir kenara fırlattı.

Elini çantasına attı ve bir prezervatif çıkardı. Kadın

şortunu ve iç çamaşırını çıkardı.

Prezervatifi yuvarlarken gözleri parlıyordu.

Gök gürledi yine. Havada asılı duran ozonun kokusunu alabildiğine yemin etti. Bir fırtınanın kokusu. Göz ucuyla şimşek çakışını gördü.

Balkon kapılarını kapatmalılar.

Yatağa geri geldi. Prezervatif takılı. Yüzünde şehvet damgası vardı. Eli uzandı ve kadının kalçalarını ayırdı. Parmakları kadının göbeğine doğru kaydı. Klitorisinin üzerinden. Sonra içine.

"Çok ıslaksın."

Onu tattığında tahrik olmuştu. Ophelia onun dokunuşuna doğru eğildi ama bu dokunuş yeterli değildi. Onun tamamını istiyordu. Derin ve sert bir şekilde.

Ya ikinci seferde o kadar iyi olmazsa?

"Daha da iyi olacak."

Gözleri irileşti. Bu soruyu dile getirmiş miydi? Tek kelime etmek istememişti. Kesinlikle endişesini yüksek sesle dile getirmemişti.

Lambayı kapattı. Bir an için neredeyse itiraz edecekti ama Sonra fark ettim ki.

Karanlıkta şehvetli bir şeyler vardı. Onu görmemek ama sadece *hissetmekle* ilgili. Yatağa tırmanırken şilte eğildi. Bacaklarının arasına kaydı. Kolları onun iki yanında kenetlenmişti ve kendi elleri onun güçlü omuzlarını tutmak için kalktı. Aleti bacaklarının arasına yerleşmiş, vücudunun girişine baskı yapıyordu.

Onu öptü. Aleti vücuduna batarken bile dilini ağzına soktu. Onu tamamen doldurdu. Kızın kalçaları ona doğru eğildi. Bacakları adamın kalçalarına kilitlendi.

Sonra geri çekildi.

Ağzı onunkinden ayrılıp boynundan aşağıya doğru ateşli bir yol öptü.

Kalçaları ona doğru çarptı. İçeri ve dışarı. Sertçe itti. Yatak duvara çarptı. Gök gürledi.

Bir şimşek çizgisi daha yakaladı. Lambanın parıltısı olmadan, O çizgi, kısa bir süre için tüm odayı aydınlatıyor gibi görüldüğü için tek aydınlıktı.

"Harika hissediyorsun," diye homurdandı. Kız da onun için aynı şeyi söyleyebilirdi.

Elleri meme uçlarına gitti. Sıkı, ağrıyan tepe noktalarını koparıp aldı ve dokunuşuyla vücudunda uyarılma ve zevk dalgaları yükseldi. Nefes nefese kaldı ve inledi ve kendi kontrolü parçalandıkça tırnakları ona battı.

Bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Temel. İlkel.

Serbest kalmaya doğru gidiyorlardı. Vücutları çarpıyordu. Kalpler yarışlıyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hiçbir şey-

Onunla birlikte yuvarlandı. Kadından keskin bir şaşkınlık çığlığı koptu. Elleri kadının belini ısırdı. Adam onun altındaydı. Kadın onun üzerinde yükseldi. Dizleri onun iki yanındaki şilteyi itti.

Sert bir şimşek çaktı ve tüm odayı aydınlattı.

Yağmur gümbür gümbür yağmaya başladı.

Elleri onu yukarı kaldırdı. Sonra onu tekrar aşağı çekti. Yukarı ve aşağı.

Öne doğru eğildi. Yukarı kaldırdı. Aşağı inerken adamın sikinin sonuna kadar içeri girdiğini hissetti.

Sol eli klitorisine gitti. Okşadı. Hızlı ve sert. Kolay okşama yok. Daha sert. Daha sert.

Yağmur şiddetlenirken ve gök gürlerken başı geriye düştü ve güçlü bir orgazm tüm aklı başında düşüncelerin ötesine geçti. İçini parçaladı ve onun adını haykıran bir çığlığa engel olamadı. Gece vahşiydi ve o anda da vahşiydi. Serbest bırakılma vücudunu titretirken ve iç kasları onun etrafında açgözlülükle kasılırken *hiçbir şeyi* geri tutmadı.

Onu yatağa geri yuvarladı. Bacaklarını yakaladı ve omuzlarının üzerine kaldırdı. Kadının içine -eğer mümkünse- öncekinden daha da derine battı. Hızlı hızlı hamleler yapıyordu ve kadın buna karşılık veremiyordu. Yorganı kavradı ve ellerinin arasında sıkıca tuttu.

Bir başka şimşek çakması yüzünü ortaya çıkardı.

Vahşi bir ihtiyaç. Bitmek bilmeyen bir açlık. Sonra karanlık.

Adamın vücudunun çarpması kadınınkini sarstı. Adamdan vahşi, yırtıcı hırıltılar yükseldi. Kadından nefesler ve inilti fısıldanıyordu.

Yıldırım.

İlkel sahiplenme. Sanki ona aitmiş gibi baktı.

Gözleri parladı.

Karanlık.

İçeri ve dışarı, ona doğru sürdü. Kadın açıktı ve ona tamamen maruz kalmıştı. Her hamle onun hassas çekirdeğini okşuyordu.

Yıldırım.

Tekrar boşaldı. İlkinden bile daha güçlü bir orgazm. Nefesini çaldı ve çığlık atamadı. Titremekten, eğilmekten ve vücudundaki her hücreye yayılan zevki almaktan başka bir şey yapamadı.

Karanlık.

Onun içinde patladı. Kalçaları ona doğru itmeye devam ederken adını haykırdı. Kavrayışı neredeyse belini morartıyordu ama umurunda değildi.

Yıldırım.

Ona baktı. Doymuş ama... Hala aç.

Sahiplenme. Bunu onun yüzünde görebiliyordu. Gör-
Karanlık.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir kuş cıvıldıyordu.

Lane tek gözünü açtı. Kuş
tekrar cıvıldadı.

Diğer gözünü açtı ve başını balkona doğru çevirdi
Kapılar.

Kapıları kapattım. En azından bir noktada. Belirsiz bir anı. Yağmur odanın içinde patlamıştı ve o balkon kapılarını kapatmak için acele etmişti. Onları almak için hızlı bir koşu. Yatağa dönmek için can atıyordu-

Başını diğer yöne çevirdi. Ophelia onun yanında uyuyordu. Koyu renk saçları yastığın üzerinde dalgalanıyordu. Dolgun dudakları hafifçe ayrılmıştı. Gözleri kapalıydı.

Çok güzel.

Yan yatmış, bir elini ona doğru uzatmıştı.

Gecenin geri kalanında onunla kaldı.

Ve o... *Yalnız bir yürüyüşe çıkmadım. Gecenin içine kaçmak zorunda kalmadım.* Neden kaçayım ki? İhtiyacı olan şey yanı başındaydı.

"Kuş için üzgünüm," diye mırıldandı gözlerini açmadan. "Seni onun hakkında uyarmalıydım. Her sabah bu saatlerde uyandırma çağrısını yapar."

Sesi boğuk ve şehvetliydi ve adamın gözeneklerine sızıyordu.

"Eğer Charles şarkı söylüyorsa, zaman yakında işe gitmem gerekecek demektir."

"Charles?"

Gözleri açıldı.

Orospu çocuğu. O gözlerde boğulabilirim.

"Adını ben koydum," diye itiraf etti biraz mahcup bir ifadeyle. "Ve... Dışarıda bir kuş yemliğim var. Her sabah gelmesinin nedenlerinden biri de bu. Erken gelmek zorunda çünkü Velma'yı daha sonra dışarı çıkardığımı biliyor."

Velma'nın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ve o anda sormadı çünkü onun gözlerine bakmakla meşguldü.

Ophelia alt dudağını ısırıldı. "Odama geri dönmeliydim."

Hayır, tam olarak olduğun yerde kalmalıydın.

Kirpikleri titredi. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Tereddütlü. Kafası karışmış.

"Sana nasıl bakıyorum?" Onu istiyormuş gibi mi? Suçlu gibi.

Ama cevap vermedi. Ophelia yataktan yuvarlandı. Çabucak ayağa kalktı.

Çıplaktı. Cam balkon kapısından sızan ışık sayesinde onu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Her muhteşem santimi ve- "Ne. Ne. Sikeyim?" Yataktan fırladı ve kendisinin de çıplak olmasını umursamadı. Bir anda Ophelia'nın yanına geldi. Elleri sırtının sol alt tarafındaki uzun kesikte gezindi. "Bunu kim yaptı?" Öfke kaynıyordu. Ama yara izini incelerken dokunuşu tüy gibi hafifti. *Çok tehlikeliydi.* Omurgasına çok yakındı.

"Size on altıncı doğum günümde bir adamın bana bıçakla saldırdığını söylemiştim."

Ara sokakta. Ve erkek arkadaşı onu korurken öldürülmüştü. Ophelia'nın bir avcı olmak istemesine neden an.

"Joseph beni iterek yoldan çekti ama bıçaklı adam çok yakındı. Joseph beni itmeye çalışırken bile bıçağıyla kesti.

Beni güvenli bir yere götür." Omzunun üzerinden bakarken başını iki yana salladı. "Acil yardım ekibi gelene kadar kesildiğimi bile fark etmemiştim. Bütün kanın Joseph'ten geldiğini sanıyordum."

On altı yaşında. *O sokakta ölebilirdi.* Birden kızın on altı yaşındaki erkek arkadaşını bulmayı ve çocuğa o gece nasıl bir kahraman olduğunu anlatmayı diledi.

Ama ölümler gitmişti.

"Sorun değil. Uzun zaman önceydi." Başını kaldırdı. Gözleri onunkilerle buluştu.

Ona kocaman gülümsemesini gönderdi. "Artık ağrım yok. Söz veriyorum, iyileştim."

Hayır, duymamıştı. Saldırıdan ve sevip kaybettiği çocuktan bahsederken sesindeki acıyı duymuştu.

"Seninki de acıtmıyor, değil mi? Artık değil," diye ekledi Ophelia. Yara izi onun umurunda değildi.

Parmakları bir kez daha kızın sırtındaki çizginin üzerinde gezindi. Sonra eli kalçasının üzerinde kayarak onun önünde durdu ve... *Bu da neydi?* "Siktir, Ophelia!"

Başka bir yara izi. Görmediği ya da hissetmediği bir yara iziydi çünkü sağ kalçasından yaklaşık iki santim uzaktaydı. Yara izine kaşlarını çattı. Buna neyin sebep olabileceğini düşündü ve ... "Seni kim vurdu?"

Eli onunkini yakaladı. Onun elini tuttuğunu bile fark etmemişti. eski kurşun yarasını okşadı. Ama parmakları onun dokunuşuna engel oldu. "Sana bundan da bahsetmiştim."

"Bana *vurulduğunu* söylediğini hatırlardım." Bakışları onu sabitlemek için kalktı. "Böyle bir detayı unutmak zor." Ve o

detaylara önem verirdi. Özellikle de Ophelia söz konusu olduğunda.

"Sana Sam'in evime girdiğini söyledim.

beni öldüremeden önce."

İpeksi parmakları hâlâ ona yaslanmıştı. Parmakları yarasına bastırıyordu. Bir kurşun yarası. "Bir el ateş ettiğini söylemeyi unuttun." Eklenmesi gereken önemli bir nokta.

"Benim atışım yüzünden zaten düşüyordu, o yüzden nişan alamadı." Kurşunun üzerinde bıraktığı yara izine bakarken başını eğdi. "Önemli bir şey değil. Artık hiç acımıyor."

Onun çenesini yakaladı. Başı onunkine doğru eğilirken bile yüzünü ona doğru eğdi. Ağzı dudaklarından sadece bir santim uzakta durdu. "Sen bir yalancısın." Ve onun yalan istemediğini düşünmüştü.

Başını salladı. "Ben ."

"Bebeğim, beni kandıramazsın." Ağzı onunkinin üzerinde tüylendi. "İçim hâlâ acıyor. Hâlâ içini burkuyor ve sana kâbuslar gördürüyor. Oraya geri dönüyorsun, kafanın içinde tekrar tekrar ve onun yaptıklarından nefret ediyorsun. Ne yaparsan yap, acı içinde yankılanıyor."

Kadının eli adamın elini bıraktı. "Şimdi profili kim yapıyor?" Bir fısıltı ağzına karşı.

Profil çıkarmıyordu. Sadece kendi geçmişini düşündüğünde ne hissettiğini söylüyordu. Diğer mahkûmun ona sapladığı şişin açtığı yara fiziksel olarak acımıyordu. Hayali ağrılar yoktu. Ama kilitli olmasa da Lane o hücreden kaçamıyordu. Neredeyse gözlerini her kapadığında oraya geri dönüyordu.

Ophelia'yı hayal etmediğim sürece. Onun hayalini kuruyorsam. O zaman cehenneme gitmedi. Cennete gitti.

"Peki ya bu yara izi?" Elini adamın sağı omzuna götürdü. "Bana bıçak kesiğı gibi geldi."

Çünkü öyleydi. "Babam."

Yüzünde hüzün parladı.

"Artık acımıyor," dedi ona. Ona söylediğı sözler.

Ophelia başını salladı. "Şimdi yalancı kim?" Parmakları eski işaretin üzerinde çırpındı. "'Hâlâ içim acıyor.'" Yine, az önce ona söylediğı sözler. "Hâlâ içini burkuyor ve sana kâbuslar gördürüyor. Oraya geri dönüyorsun, kafanın içinde tekrar tekrar ve onun yaptıklarından nefret ediyorsun. Ne yaparsan yap, acı içinde yankılanıyor."

Eğer dünyada bir yerlerde ruhunun bir yarısına daha sahip olabilseydi, Ophelia'nın kendisi için bu olabileceğinden oldukça emindi.

Benim hissettiğim her şeyi o da hissediyor.

Ondan uzaklaştı çünkü... Kendi düşünceleri onu dehşete düşürmüştü.

Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Gün için çok mu fazla paylaşım?" Sanki bir saati kontrol ediyormuş gibi çıplak bileğine baktı. "Ve 7 bile değil.

Muhtemelen daha fazla acı verici anıyı gün yüzüne çıkarmadan önce en azından kahvaltı etmeliydik, hmmm?"

Bunu nasıl yaptı? Etrafındaki her şey kül gibi hissederken ısıll ısıll gülümsemeyi?

"Ben aşağıda duş alacağım. Seninle kahvaltı için mutfakta buluşuruz. Çikolata parçacıklı kreplerimi denemeden tam anlamıyla yaşamış sayılmazsın."

Lane hareket edemediğini fark etti.

Bir parçası aslında şöyle hissetti.

Seninle tanışana kadar tam olarak yaşamamıştım. Sabahki ikinci tamamen delice düşüncesi. İyi seks bir erkeği gerçekten delirtebilir miydi? Ama dürüst olmak gerekirse, sadece iyi değildi.

Seks olağanüstüydü.

Gece boyunca onu en az üç kez sikmişti.

Ve eğer kızın kızgın olduğunu düşünmeseydi, dört numaraya giderdi.

Çıplak ve kalçaları inip kalkarak onu terk etti. Onun bakışları kızına düşmekten başka bir şey yapamadı. Ne güzel, ne güzel bir .

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Selam veren sikine baktı. "Soğuk duş," diye karar verdi Lane. Çok, çok soğuk. Ve belki de bu buz gibi duş aklını başına getirmesine yardımcı olacaktı.

Çünkü duygusal bir tip değildi ve ruh eşi saçmalıklarına kesinlikle inanmıyordu.

Ophelia onun ortağıydı. Katillerle ilgili her konuda eğitmeniydi.

Ve o da...

Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks.

Ve belki... belki de şimdiye kadar sahip olduğu en iyi şey?

Günün üçüncü korkunç düşüncesi.

Lane'in botları merdivenlerden gümbür gümbür indi. Saçları hâlâ ıslaktı ama yeni kıyafetler giymişti ve havadaki taze kahvenin o çok cezbedici kokusunu alabiliyordu.

Ophelia onu mutfağa kadar yenmişti.

Sahanlığa ulaştı ve-

Ön kapısı açıldı.

Lane hemen gerildi. Sonra ileri atıldı çünkü kimse onun evine zorla girmiyordu. Onun evine öylece girebileceklerini kim düşünmüştü ki?

Kapı aralığındaki adam gözlerini kırptırdı. Uzun boylu, fit, kırpılmış siyah saçları şakaklarında ve alnının etrafında ağarmıştı. Koyu renk güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Ve elinde siyah bir kedi vardı.

Kedi Lane'e tısladı.

Dur bakalım. Kim kedi taşıyarak bir eve girer ki?

Ve... sanki Ophelia'nın sinsî sesini kafasının içinde duyabiliyordu...

Kedi hırsız.

"Sen de kimsin?" diye bağırdı yabancı.

Lane adamın eve girmesini engelledi. "Ben de tam sana aynı şeyi soracaktım," diye karşılık verdi.

Kedi yine tısladı.

"Sakin ol Velma," diye mırıldandı adam. "Sadece ben söylersem gözlerine saldıracaksın."

Velma mı? Bu isim bir şeyler çağrıştırdı. Ophelia bu isimden bahsetmişti ama çıplak olduğu için takip etmemişti.

Yabancı bir eliyle güneş gözlüklerini çıkardı. Öfkeli, soluk mavi gözleri Lane'e bakıyordu. "Sabahın yedisinde kızımın evinde ne *hale* ettiğini bilmek istiyorum."

Onun... kızının evi. Soluk mavi gözler.

Velma. Charles'ı korkutan kedi. Oh, lanet olsun.

Lane geri . "Ben... Ben Ophelia'nın ortağıyım."

"Saçmalık," diye seslendi adam kızgın bir buldog gibi ilerlerken. "Ophelia'nın ortağı yok. Büro'daki o karmaşadan sonra kimseye ortağı olacak kadar güvenmiyor."

Ophelia *neredeydi*? Hala mutfakta mı? Çünkü emin olabilirdi onun yardımına ihtiyacım var. "İl-"

"Yüzünü tanıyorum oğlum," diye tersledi babası. "Ben birini bir ya da iki kez görüp unutan dünyanın geri kalanı gibi değilim. *Ben hiçbir şeyi unutmam.*" Mavi gözleri buz parçalarına dönüştü. "Televizyona çıktın. Cinayetten hapse atılmıştın."

Kedi yine tısladı. Çok daha öfkeli bir .

Ophelia'nın babası kediye yere bıraktı. Kuyruğu hemen adamın haki pantolonuna dolandı. Lane adamın kediye Velma saldırabilsin diye mi indirdiğinden, yoksa babasının sadece ellerinin serbest kalmasını mı istediğinden emin değildi.

Böylece saldırabilirdi.

Babasının yüzünde bir sertlik vardı. Gözlerinde keskin bir zekâ. Vücudundaki savaşa hazır olma hali Lane'e adamın bela olduğunu söylüyordu.

Tıpkı kızı gibi. "Cinayet," dedi

babası tekrar. Lane kaskatı

kesildi. "Ben masumdum."

"Orada vardır Hayır masumlar." Onun Babamın

bakışlar düştü Lane'in arkasındaki bir şeye.

Lane bu bakışı takip etmek için başını çevirdi. Babası neydi? kaşlarını mı ?

Oh, kahretsin.

"Evlat, yerdeki eşofman altı kızımın olamayacak kadar büyük görünüyor."

Lanet olsun. Dün gece eşofmanları orada bırakmıştı, sonra-
Boş ver. Tekrar babasına baktı. Omuzlarını dikleştirdi ve yumruk atmaya hazırlandı. "Muhtemelen bana yumruk atmayı hak ediyorsun."

Babası elini geri çekti.

"Baba!" Ophelia'nın sevinçli sesi. Koşarak aralarına girdi ve zıplarken babasına sıkıca sarıldı.

Omzunu okşadı. Ve o omzun üzerinden babası ona baktı.
Lane'de.

Boku yedim.

Babasından uzaklaştı. Lane'e doğru baktı. Sonra tekrar babasına. "Baba, yeni ortağım Lane'le tanıştın mı?" diye sordu parlak bir sesle. Öldürücü gülümsemesini parlattı.

Bu gülümseme, kahvaltıda çikolata parçacıklı krep değil de granit yediği anlaşılan adam üzerinde işe yaramayacaktı.

"Sabahın 7'sinde evinizde ne işi var?" diye sordu babası.
gürledi.

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Üst kattaki misafir odasında yattığı için mi?"

"Peki neden onun senin koridorunda?"

Kafasını çevirdi. Eşofmanlara baktı. "Oh, basit. Dün gece ondan çıkardım." Babasının omzunu okşadı. "Kahvaltı hazır." Ve mırıldanarak mutfığa yöneldi.

Lane hareket etmedi.

Babası da bilmiyordu.

Kedi tısladı... ve Ophelia'yı kovaladı.

"Sen ve ben bir sorun yaşayacağız," dedi babası çok ama çok yumuşak bir sesle.

"Öyle olduğumuzu düşünmüştüm," diye onayladı Lane.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ev normal görünüyordu. Düzenli bir bahçe. Çiçekler açıyordu. Hafif solmuş bir çit. Verandada iki salıncak. Herhangi bir sokaktaki herhangi bir ev olabilirdi ama yine de onu görmek Ophelia'yı gerdi.

O evde acı yaşıyordu. Kalp kırıklığı.

"Baban iyi birine benziyordu."

Motoru durdurdu ve gözlerini evden ayırmadı. Yol boyunca pek konuşmamışlardı. "O değil. Buna bir saniye bile inanma." Anahtarları cebine koydu. "Eski bir askeri istihbaratçı ve arkasında kanıt bırakmadan adam öldürmenin binlerce yolunu biliyor."

"Harika."

"Sen babamı dışarı çıkarırken ben de FBI'daki bir tanıdığımı mesaj attım." Şimdi ona hızlı bir bakış gönderdi. "Büroya karşı çılgınca bir sevgi beslemediğim açık olsa da..." *Küçümseme.* "Thomas'ın cesedinde ne bulduğumu ona söylemek zorundaydım. Shay beni ciddiye almayacaksa, onun üstüne çıkmalıydım." Yani doğrudan zirveye çıkmıştı. Ya da en azından zirveye yakın bir yere. FBI'ın Genel Müdür Yardımcısı. Neden dalkavuklarla vakit kaybetsin ki? Harekete geçmek istiyordu, bu yüzden gücü olan adama gitti. Çoğunlukla bunun kötüden daha kötüye gideceğine ikna olduğu için. Tüm içgüdüleri başka bir saldırı olacağını söylüyordu.

Hatta bir sonraki kurbanın kim olabileceğine dair bir fikri bile vardı ve böylece... "Dedektif O'Brien'a da mesaj attım." Shay mesaja cevap vermemişti.

Şok edici. *Hayır, hayır. Benden nefret ediyor.*

Lane emniyet kemerini çözdü. "Dedektifin sizden bir daha haber almak istemediğini söylediğine eminim. Hani bize şehir dışına kadar eşlik ederken."

"Doğru. Bunu hatırlıyorum." Hatırladı. "Ama bir sonraki kurban gözü kulak olmak isteyebileceğini düşündüm."

Kaşları çatıldı. "Sıradaki kurbanı biliyor musun?"

"Bir şüphem var." Belki de yanıliyordu. *Ama ben yanıldığımı hissetmiyorum.* "İçeri tıktığımız ilk adam birkaç saat içinde öldüyse, iki numaralı şanslı zanlıya ne olacağını düşünüyorsun?"

Çenesi sertleşti.

"Katil Thomas'ı seçti çünkü onu ben getirdim." Buna kesinlikle inanıyordu. "Polisler suçu *senin* işlediğini düşündü."

"Bana tuzak kurmaya çalıştığını düşünüyorsun."

Bakışları tekrar sessiz eve kaydı. Sonra Lane'e. "Sanırım seni izliyordu."

"Ne?"

"Sen. Biz. Suç, sen gecenin karanlığında yürürken işlendi Lane. Bu bir tesadüf değil. Senin rutinini biliyordu." Aslında bu onu oldukça endişelendiren bir şeydi. *Rutinini bilmek için seni incelemesi gerekirdi.* "Yalnız olduğunuzu düşündüğü anda Thomas'a saldırdı. Ya da en azından ben bundan şüpheleniyorum." *Katil Lane'in otelini mi izliyordu?* Parmakları direksiyona vuruyordu. "Sen ve ben Royce Nicholson'ı indirdik. Royce haberlere çıkmadı, Thomas gibi değil, bu yüzden belki de failimiz onu hemen öğrenmedi. Ya da belki de sadece bekliyordu ama içimden bir ses sıradakinin Royce olabileceğini söylüyor."

"Eğer beni -seni- izliyorsa, sıradakinin bizden biri olmayacağını nereden biliyorsun? Bu adamın peşimizden gelmeyeceğini nereden biliyorsun?" Ona doğru eğildi.

Ağızındaki kuruluğu hafifletmek için yutkundu. "Bunu bilmiyorum. Bu yüzden, kesinlikle, senin ve benim tetikte olmamızın bir nedeni de bu." Bunun başka bir yolu var mıydı? Sanki hayatı boyunca hep tetikte yaşamış gibi hissediyordu. "Sen benim arkamı kolla, ben de seninkini kollayayım. Anlaştık mı?"

Bakışları daraldı. "biri gelirse, ölmüş olacak."

Bir anlaşma istemişti. Birinin *öleceği* sözünü değil. Ama alabileceğini almıştı. Ophelia nefesini tuttu. Söylenmesi gereken bir şey daha vardı. "Babam konusunda seni uyarmadığım için özür dilerim."

Dudakları inceldi.

"Ben şehir dışındayken bana bakıyor. Evimin anahtarı var. Döneceğimi söylemek için ona mesaj atmıştım ama yürüyüşe ne kadar erken çıkmayı sevdiğini unutmuşum." Parmakları tekrar birbirine vurdu. "Babam çok korumacıdır."

"Söylemiyorsun."

"On altı yaşımdayken olan her şey mi? Hepsi için kendini suçladı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü dışarı çıkmama izin verdi. Çünkü evde kalsaydım Yusuf da ben de güvende olurduk. Çünkü sokağa çıkma yasağını babam koydu. Eğer daha erken ya da daha geç olsaydı, Joseph ve ben..." Sözleri . "hangi sebep gelirse gelsin, babam onu kullandı ve suçu üzerine aldı. Açık konuşayım, bu onun hatası değildi." O asla

babasını suçladı. Asla. "Bunu ona söyledim ama bana inandığını sanmıyorum. Ve bunun bırakmadı." *Ben de öyle.* "Beni koruma işini çok ciddiye alıyor. Eğer seni üzecek bir şey söylediyse ya da yaptıysa, özür dilerim." İşte oldu. Tamamdır. "Şimdi, bu ev hakkında..."

"Özür dilemene gerek yok çünkü baban seni seviyor." Lane kapıyı iterek açtı ama çıkmadan önce durakladı. "Kendini şanslı saymalısın." Dışarı tırmandı.

Aceleyle onu takip etti. Ophelia kapısını çarptı ve onu cipinin önünde karşıladı.

"Babanın ilk fırsatta yüzümü yeniden düzenlemeyi planladığından emin olsam bile," diye ekledi kabaca. "Yine de şanslısın."

"Babam yüzünü yeniden düzenlemeyecek."

Tek kaşını çattı. "Onu dışarı çıkarırken bana planlarının bunlar olduğunu söylediğine eminim."

Ağzı açıldı. Ama ne diyeceğini bilemedi. Sonra... "Ben onunla konuş. Bunu düzeltebilirim." *Zihinsel not. Babamın Lane'in yüzünün yasak olduğunu bildiğinden emin ol.* Lane'in yüzünü seviyordu.

Ondan hoşlanıyordu.

"Babanın bir ya da iki yumruğu hak ettiğini düşünüyorum." Lane'in elinin tersi yanağında hafifçe gezindi. "Bir sürü yumruğu hak ediyorsun."

Bu gerçekten çok hoştu. Ama tamamen gereksiz. "O değil Sana vuruyor. Bak, bunu düzelteceğim. Sana söyledim, o korumacı biri. Ama bana saygı duyuyor ve eğer ben sana ortağımsın diyorsam, o zaman ortağımsındır."

"Bu senin partnerin olmakla ilgili değil, tatlım. Seni becermemle ilgili."

"Lane-"

"Neden buradayız?" Bakışları eve doğru kaydı. "Ve neden biz yaklaştıkça daha da gerginleştin?"

"Burası Marjorie'nin evi. Marjorie Mayweather." Rüzgar bir kilidi kaydırıldı

Ophelia'nın yanağına döküldü. Fırçalayarak uzaklaştırdı. "Kızı Patience'a ne olduğunu öğrenmem için beni tuttu."

Başını salladı. Onun gözlerinin anlayışla dolduğunu gördü.

"Ona ne olduğunu anlatmak istiyorum." Yüz yüze. "Ve Memphis'in bana kurban etkileşiminin berbat olduğunu söylediğine göre-"

Yüzünü buruşturdu.

"Bunun başka bir eğitim dersi olabileceğini düşünmüştüm." Ona daha da yaklaştı. Zaten çok yakın olmasına rağmen. "Ayrıca buraya yalnız gelmek istemedim. Moral desteği için seni kullanmayı umuyordum." Rüzgâr bir tutam saçını yanağına doğru savurdu.

Lane saçını tekrar fırçalayamadan, adam fırçaladı. Lane saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve eli yanağında oyalandı.

"İşte size sekizinci ders." Sekizinci derste olduklarından oldukça emindi. "Kurban etkileşimi *her zaman* bokedir. Onlar için üzülürsünüz. İşleri daha iyi hale getirebilmeyi dilersiniz. Öfkelenir ve üzülürsünüz ama her zaman profesyonel bir maske takmanız gerekir. Ve eğer yas tutan bir aileyle muhatap oluyorsanız, onlarla birlikte yas tutmak istersiniz. Sadece ağlamamak için kendinizi tutmalısınız. Cesur bir tavır takınmalı ve onlara adaleti sağlamak için elinizden geleni yapacağınızı söylemelisiniz. *Elinizden geleni yapın*. Tutamayacağın bir sözü asla veremezsin." Bu çok ama çok önemliydi. Kendi ana kuralı. "Ailelere ve sevdiklerine bir katil ya da suçlu bulacağınızı söylemeyin. Böyle bir söz vermeyin çünkü bunu ciddiye alacaklardır. Buna güveneceklerdir. Sana. Ve eğer yıllar geçerse ve siz

suçluyu durduramazsanız, bu sadece onları yiyip bitirmez. Sizi de yiyip bitirir."

"Kime yanlış söz ?"

"Joseph'in annesi." Lane'den başka hiç kimseye yapmadığı bir itiraf. "Cenazesinden sonra ona Joseph'i öldüren adamı bulacağımı söyledim. Yaptığı yanına kâr kalmayacaktı." Bakışları eve döndü. Ama evi *görmedi*. Evin içindeki kadını gördü.

Marjorie Mayweather. Yıllar boyunca polisin gelip kızına ne olduğunu söylemesini bekledi. Bunca zaman adalet için bekledi.

"Joseph'in katilini asla yakalayamadım. Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum." Omuzları dikleşti. "Onlarla konuştuğunuzda, ailelere elinizden geleni yapacağınızı söyleyin. Size ihtiyaç duyduklarında yanlarında olacağınızı söyleyin. Yanlış umut vermeyin. Sanırım en bu acı veriyor." Ondan uzaklaştı.

Ve onun dokunuşunu çok özlemişti.

Ayak sesleri arkasından geliyordu.

Emin olmak için ellerini yanaklarında gezdirdi.

sinir bozucu gözyaşları dışarı sızmıştı. Genelde duygularını daha iyi kontrol ederdi. Ama Lane'in etrafında olmak onu çok heyecanlandırıyor gibiydi.

Hayır, bütün dava geçmiş .

Unutma beni.

Ophelia verandaya çıkan üç basamağı tırmandı. Bir rüzgâr çanı, içinden esen rüzgârla usulca öttü ve Ophelia elini kapıya vurmak için kaldırdı.

Marjorie'yi arayabilirdi ama kadın haberleri yüz yüze duymayı hak ediyordu.

Kapıyı çaldıktan birkaç dakika sonra kapı yavaşça açıldı. Marjorie sağ eliyle bastonunu sıkıca tutarak ilerledi. "Ophelia." Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Tatlı Ophelia."

Ophelia kendini pek tatlı hissetmiyordu. Marjorie ona sarılmak için uzandığında, Ophelia da hemen ona sarıldı. Marjorie bebek pudrası ve tarçın gibi kokuyordu. Kemikleri çok kırılgan hissediyordu. Yumuşak elbisesi Ophelia'nın tenine değiyordu.

"Ğtiraı etti," diye fısıldadı Ophelia Marjorie'nin kulağına. Marjorie titredi.

"Bana Patience'ı incittiğini söyledi." Geri çekildi. Marjorie'nin ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oldu. "Polis onu tutukladı."

Marjorie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorum."

Öyle mi? Marjorie genellikle haberleri izlemezdi ve Ophelia haberin Savannah'daki yerel kanala bile ulaştığını sanmıyordu. "Bir şey oldu, Bayan Marjorie."

Korku. Marjorie'nin yüzüne gelip gitti.

"Thomas Bass öldü," demek için acele etti Ophelia. Marjorie'nin bir daha ondan korkmasını istemiyordu. "Hücresinde öldürüldü."

Marjorie sallandı. Ophelia onun omzunu tuttu. Yaşlı adamın Kadın iyiydi.

"Çiçekleri aldım," dedi Marjorie. "Bu sabah ilk iş verendamdaydılar. Teslimatçıyı duymadım bile."

Ophelia'nın içinden buz aktı. Lane'e baktı. Ophelia temizledi. Boğazını. "Bayan Marjorie, bu Lane. Benim ortağım."

Marjorie ona zayıf bir gülümseme gönderdi. "Haklıymışsın. Başka hiç kimseye zarar vermeyecek."

"Hanımefendi." Lane başını öne eğdi. "Sanırım daha önce hiç daha önce konuştuk ama-"

"Beni sen çağırdın." Gözlerini hızla kırıştırdı. "Hatırlamıyor musun? Dün gece konuşmuştuk. Bana onun yakalandığını söylemiştin. Adını hatırlıyorum. Bana Lane olduğunu söylemiştin. Bana çiçek göndereceğini . Çok . Düşüncelisin."

Lane'in bakışları Ophelia'ya kaydı. Onun yüzünü çok net okuyabiliyordu.

Onu aramadım.

"Buyurun. İçeri gel." Marjorie bir adım geri çekildi. "Biraz önce taze ekmek pişirdim. Biraz ekmek yiyebilir, konuşabilir ve..." Boğazını temizledi. "Bir dakikalığına mendilimi almam gerekiyor. Müsaade eder misiniz?"

Ophelia eve girerken, "Elbette," diye mırıldandı.

Marjorie'nin mutfağa doğru ilerleyişini izledi. Marjorie'nin yanaklarından süzülen gözyaşlarını görebiliyordu ama Ophelia bu konuda yorum yapmadı.

Baston ve Marjorie'nin ayak sesleri çalışma odasındaki şöminenin yanında durdu. Bir fotoğraf aldı. Gülümseyen bir Patience. Sonsuza dek genç ve güzel.

Marjorie'nin sol eli parmak eklemleri beyazlayana kadar fotoğrafı kavradı. Sağ eli bastonu kaldırdı. Birkaç dakika sonra mutfakta kayboldu.

Lane, Ophelia'yı eve kadar takip ederken sessizce, "Onu ben çağırmadım," dedi.

"Sana inanıyorum." Bu da büyük bir soruna yol açtı. Çok büyük bir soruna.

Çünkü artık Lane gibi davranan biri vardı.

Ancak, katil kameraya yakalandığında zaten bunu yapıyor olamaz mıydı? Eğer adam nezarethanedeki diğer tüm kameraların nerede olduğunu biliyorsa, kendisini görüntüleyenleri de biliyor olması akla yatıktı. Yani, en azından ona göre, bu görüntüler kasıtlıydı. Kameralara dünyanın görmesini istediği şeyi göstermişti.

Lane'e ait olabilecek bir görüntü. "Ah, kahretsin," diye mırıldandı Lane.

Başını ona doğru çevirdi.

Ona bakmıyordu. Bakışları sehpanın üzerindeydi. Kadın onun bakışlarını takip etti ve adamın mavi çiçeklerle dolu büyük vazoya baktığını fark etti.

"Mutfağa gel." Marjorie mutfak kapısında belirdiğinde bastonu hafifçe gümlledi. Gözyaşları dinmişti. "Ekmeği hazırladım."

"Bayan Mayweather?" Lane aradı. "Size gönderdiğimi söylediğiniz çiçekler bunlar mı?"

Başını salladı. "İlk iş olarak geldiler. Çok güzeller. Çok güzeller..." Arkasını döndü.

Ophelia mavi çiçeklerin arasında küçük, beyaz bir zarf görmüştü. Bir anda o zarfı çekip çıkarmıştı. *Çiçekçi adı yoktu.* Zarfın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Zarfı açtı. Küçük kartı çıkardı.

Kartın üzerinde özenle el yazısıyla yazılmış kelimeler vardı. *Sabır huzur içinde olabilir.*

"Ophelia."

"Bu da ne böyle?" Başını Lane'e doğru çevirdi. "Bunu ona göndererek ne yapıyor?"

"Forget-Me-Not."

"Evet, kesinlikle," diye tersledi. Alçak sesle, çünkü Marjorie'yi telaşlandırmak istemiyordu. "Sanırım onları da fail gönderdi. Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç."

"Hayır." Başını salladı ve çiçekleri işaret etti. "Şunları. Onlar Forget-Me-Nots."

Ophelia sanki çiçekler ona saldırabilecek bir yılanmıç gibi yavaşça vazoya baktı. Mavi yapraklara.

"Kız kardeşimin bir çiçekçi dükkanı var. Çiçeklerden *anlar*. Lark onları tanıdığı için -çünkü çocukluğumuzdan beri çiçeklere takıntılıdır- ben de onları tanıyorum. Bunlar Forget-Me-Nots."

Bakışlarını çiçeklerden alamıyordu.

Lane, "Sanırım bu noktada," diye devam etti, "kesinlikle haklı olduğunuzu varsaymak güvenli."

Uzandı ve mavi yapraklardan birine dokundu. "O olduğunu bilmemi istiyor. Ne yaptığını bilmemi istiyor." Yaprak parmaklarının altında kırıldı. "Tekrar öldürecek."

Ve onu durdurmak zorundayız.

"Telefon kayıtlarına erişmem gerekiyor." Ophelia özel dedektiflik ofisinin kapısını açtı. Dönüştürülmüş bir depoda ikinci katta bir ofis. Birinci kat bir bardı. Geceleri cehennem gibi kalabalık olan ama gündüzleri bir fare kadar sessiz olan bir bar. Bu yüzden burası onun için çok iyi çalışıyordu. Gündüzleri müşterileriyle görüşürdü. Geceleri ise

Beau ve LeBlanc'daki ekibinin ne kadar gürültü yaptığını umursamıyordu.

Kira bedeli bar nedeniyle ucuzdu ve sahibinin ona borcu vardı. Ayrıca, güzel bir nehir manzarası vardı. Normalde sevdiği bir manzara. Ama o anda duyguları bunu takdir edemeyeceği kadar karıştı. Küçük bekleme alanından aceleyle geçti ve görmek için ofisine koştu-

Durdu.

Donmuş.

Kesinlikle buz oldu.

"Ophelia?" Lane arkasından seslendi. Parmakları omzunun üzerinden geçti. "Bir sorun mu var?"

Milyonlarca şey var. Ama şu anki şey.

Ophelia dikkatini çeken Geyi görebilmesi için yana çekildi. "Sizi temin ederim ki," dedi sesi şaşırtıcı derecede kararlı çıkmıştı, "o çiçekler masamda olmamalıydı."

Ama işte . Su ve mavi çiçeklerle dolu şeffaf bir vazo. Artık Unutma Beni-Notları olduğunu bildiği çiçekler.

"Orospu çocuğu," diye hırladı Lane.

Onu yankılayabilirdi. Edebilirdi ama çoktan ofisine koşmuş ve yaprakların arasında duran küçük, beyaz zarfı kapmıştı. Zarfın dışında bir şey yazmıyordu, tıpkı Marjorie'nin evinde olduğu gibi. Ama zarfı açtığı anda.

Ophelia yutkundu. *Bu sefer işimi durduramayacaksın.* Ve o sonunda Lane'i yankıladı. "Orospu çocuğu."

BÖLÜM ON DÖRT

"Bu bir tehdit, Ophelia." Lane'in içinden öfke akıyordu ama duygularını sesinden uzak tutma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu.

Ama Ophelia ona hızlı ve araştıran bir bakış fırlattığında Lane -belki de- öfkesinin akıp gitmesine izin verdiğini fark etti. Çok yazık. Şu anda çok öfkeliydi. Lanet olası pislik.

Birisi Ophelia'nın ofisine girmiş.

Şüphelendiği biri Thomas Bass'ı öldürmekle kalmamış, Ophelia'yı eve kadar takip etmişti. *Bence Thomas'ı Ophelia yüzünden öldürdü. Bence o pisiğin yaptığı her şey onun yüzünden.*

Eğer bu bir saplantı değilse, Lane neyin saplantı olduğunu bilmiyordu. "Beni öldürmeyi planladığını söylemiyor." Zarfı koydu ve kartını masaya bıraktı.

"Onu durduramayacağını söylüyor. Bu, yoluna çıkmamanız için ne gerekiyorsa yapacağı anlamına geliyor." Gerginlik ensesinde düğümlendi. Lane, "Bu bir tehdit, Ophelia," diye tekrarladı. "Tıpkı haneye tecavüzün bir tehdit olması gibi. Tıpkı seni buraya kadar takip etmesinin bir tehdit olması gibi. Yaptığı her şey bir tehdit."

Karta baktı. "Parmak izi için tozunu alacağım. Vazoyu da." Başını kaldırdı. "Ofisimin kapısında zorla girildiğine dair bir işaret yoktu. Alarm tetiklenmedi."

"Çünkü güvenliğinizi nasıl aşacağını biliyordu." *Sorun var.*

"Bu da bize şimdiden onun hakkında bir şeyler söylüyor, değil mi?"

Bu bana onun çok tehlikeli olduğunu ve sana nasıl ulaşacağını bildiğini söylüyor.

Ya adam onun ofisine gelmeseydi? Ya doğruca

onun evine?

Orada bekliyor olacaktım. "Kesinlikle seninle kalacağım," diye yemin etti. "Şu andan itibaren. Otel yok."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim." Elini çiçeklerin üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ, Bay Çiçek Uzmanı. Bunların mevsimi mi? Bulması ne kadar zor?"

"Tam mevsimindeler ve hayır, onları bulmak zor değil. Şu anda herhangi bir çiçekçiden ya da marketten alabilirsiniz."

"Kahretsin."

"Doğru. Ve eğer sizi buraya kadar takip ettiyse, çiçekleri herhangi bir noktada almış olabilir." Yani konumu daraltmak kolay olmayacaktı. Lane kalp atışlarının yankısını kulaklarında duyabiliyordu. "O burada, Ophelia. *Buraya* geldi."

Mırıldandı. "Bu onu çok daha kolay yakalayabileceğimiz anlamına geliyor."

"Buraya gelmesinin bir nedeni var demek." Lane o nedene bakıyor olmaktan korkuyordu. Bir metre on santim boyundaki o kadına. Ve o muhteşem sebep çok soğukkanlı ve kendinden emin görünüyordu. Sanki ölü bir seri katil ortaya çıkmış ve onu sürekli tehdit ediyormuş gibiydi. "Korkmuyor musun?"

Ona doğru döndü. "Sam Hitchcock öldü. Beni korkuttu çünkü öldürmek için eğitilmişti. Avlanmak için. Görev odaklı bir katildi. Adaleti sağladığını ve hiçbir şeyin onun yoluna çıkamayacağını düşünüyordu. Özellikle de benim gibi küçük bir ihtiyarın." Çenesi biraz daha yukarı kalktı. "Çiçekleri kim bıraktıysa bilinmiyor. Bir taklitçi mi? Sam'le çalışmış olabilecek biri mi? Yapbozun tüm parçalarını bir araya getiren ve şimdi kendi

Görev mi? Henüz bilmiyorum. Ve ben-" Bir nefes. "Korkamam. Şu anda korkuyu kaldıramam."

Saçmalık.

"Aşağıda bir güvenlik kamerası var," dedi Ophelia aniden parmaklarını şıklatırken. "Burada yok çünkü müşterilerimin mahremiyete ihtiyacı var. Ama Beau'nun alt katta bir tane var. Aslında iki tane var. Biri barın önünde, diğeri de arkasında. Burada bir şeyler ters giderse onları kullanabilirim düşündüm hep."

Cehenneme mi gitti?

"Bu o cehennem durumlarından biri. Çiçekleri bırakın. Biz buraya bir suç teknisyeni getirene kadar dokunabildiğiniz kadar az dokunun. Haydi." Onun bileğinden tuttu ve kapıya doğru çekti.

Lane topuklarını sıktı. "Bence polisleri aramalısın." "Federalleri arayacağım. Dün gece onlara mesaj attım bile, Her neyse. Ama tekrar ulaşmadan önce, video görüntülerini kurtarabilir miyiz diye bakmak istiyorum. Haydi." Daha sert çekti.

Takip etti. Ama Lane bundan hiç hoşlanmamıştı. Dışarı çıkarken Ophelia durup kapının kilidine baktı. Lane üzerinde en ufak bir çizik bile göremiyordu. "Buranın anahtarı başka kimsede var mı?" diye sordu ona.

"Beau'nun var."

Yine Beau ile.

"Onda benim evimin yedek anahtarı var, bende de onunkinin yedek anahtarı var."

Lane'in gözleri bu bilgi kırıntısı karşısında kısıldı ama aşağıya inip barın önüne gelene kadar bir daha konuşmadı.

LeBlanc's. Girişin yanındaki cama zarif, kıvrımlı harfler kazınmıştı. Kapının sağındaki küçük güvenlik kamerasına baktı. "Orada genellikle a fedai üzerinde görev at Gece," Ophelia öne doğru eğilip camın arkasından bakarken açıkladı. "Beau gündüzleri ortaya çıkan tek kişi. Zaten burada *olmalıydı*." Cama vurdu. "Evet! İçeride bir hareket görüyorum. *Beau! Beau!*" Tekrar vurdu.

Lane de içeride hareket eden gölgeli bir şekil görmüştü. Kapı açılmadan hemen önce gerildi. Lane'in yaşlarına yakın görünen bir erkek kapı aralığını doldurmuştu. Beyaz tişört. Yıpranmış, yırtık kot pantolon. Sarı saçları alnına dökülüyordu. Muhtemelen iki ya da üç metre boyundaydı ve adamın kahverengi gözleri hemen Ophelia'ya kilitlendi. Ve hafiflemiş gibiydi.

"Ophelia." Sesinde belli belirsiz bir tizleşme vardı. "Şehre bu kadar çabuk döneceğini bilmiyordum." Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Bugün çok güzel görünüyorsun. Kırmızı rujun her zaman çok güzel."

"Sahte flörtünü kendine sakla, Beau. Video yayınlarını görmem gerek."

Beau kaşlarını çattı. "Yanlış mı? Bu çok incitici. Kalbimi yaralıyor." Bakışları Lane'e kayarken bile kalbine dokundu. Kahverengi gözleri hemen sertleşti. "Yeni arkadaş mı?"

"Yeni ortak," diye düzeltti Lane.

"Gerçekten mi? Bir ortak mı aldın?" Beau bakışlarını tekrar Ophelia'ya çevirdi. "Her zaman tek başına uçacağını sanıyordum. Senin işin, senin kuralların. Bana bir keresinde böyle dememiş miydin, yoksa on kere mi demiştin?" Islık çaldı. "Ne oldu Ophelia? Bay Uzun, Karanlık ve Moody'yle tanıştın ve bir yabancıyla birlikte olmaya mı karar verdin? Ne büyük hayal kırıklığı. İkimiz için çok umutlanmıştım."

"Hiç umudunuz yoktu. Sahip olduğunuz şey haftanın lezzetleri. Günün. Dakikalık. Benimle hiçbir zaman ciddi olarak , bu yüzden şimdi aksini iddia etme." Sağ ayağını yere vurdu. "Bu sohbet ne kadar eğlenceli olsa da, aşırı stres altında çalışıyorum. Video, Beau." Sesi yumuşayarak ekledi, "Lütfen. Bu çok önemli. Dün ve dün geceki video görüntülerini görmem gerekiyor."

Yüzündeki tüm espri anlayışı kayboldu. "Özür dilerim. Size yardım edemem." "Edemez misin, etmez misin?" Lane talep etti. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Adam Ophelia'yla flört etmeye başladığı anda hoşnutsuzluk başlamıştı.

"Yapamam," diye karşılık verdi Beau. "Bak Ophelia, olsa sana sağ böbreğimi verirdim. Bunu biliyorsun. Sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Ama sana görüntüleri veremem."

"Sana *ödeme* yapacağım!" Ophelia hemen teklif etti. "Bu son derece önemli."

"Yardım etmek isterim, gerçekten isterim. Yemin ederim. Ama kameralar dün gece açık değildi. Ya da dün gün boyunca. Ya da..." Elini yüzünde gezdirdi. "Geçen hafta için." Utangaç. "Onları tamir ettir, söz veriyorum, gündemimdeydi ama zamanım olmadı." Endişe gözlerini doldurdu. "Görüntülere neden ihtiyacın var? Ne oldu?"

"Oh, sadece küçük bir haneye tecavüz meselesi."

"Kahretsin," dedi Beau.

Evet, gerçekten boktan. Ama bu sadece *küçük* bir kırılma meselesi değildi.

ve içeri girmek. Bu küçük bir şey miydi? Ophelia'yı hedef alan bir katil söz konusuydu.

Ama orada duruyor ve bir omzunu silkiyordu. Lane'in elleri yumruk oldu.

Beau Ophelia'ya doğru eğildi. "Ortak biraz sıkı görünüyor yara." Sesi abartılı bir fısıltı gibiydi. "Sanırım hırsızlık olayını pek hoş karşılamadı?"

Lane boğazını temizledi. "Açık konuşayım." Diğer adamın Ophelia'ya bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Ses tonundaki ya da bakışlarındaki hoşlanmamıştı. Pisliğin Ophelia'nın rujuna iltifat etmesinden hoşlanmamıştı. Hıyarın ihtiyaç duydukları kamera görüntülerine sahip olmaması hoşuna gitmemişti. *Beau*'dan hiç hoşlanmıyordu. "Hiç kimsenin Ophelia'yı rahatsız edecek, incitecek, hatta kızdıracak *bir şey* yapmasını hoş karşılamam. İnsanlar onu kızdırır ya da herhangi bir şekilde üzerse, bunu hoş karşılamadığımı düşünün."

Beau alaycı bir tavırla, " ol boksör," dedi. Lane ona doğru atıldı.

Ophelia elini onun göğsüne koydu. "Sakin ol." Sakinliği sikeyim.

Beau ona sırıttı. Sırıttı.

"Beau olup bittiğini anlamıyor," dedi Ophelia sessizce. "Ve ben iyiyim."

Lane'in bakışları ona kaydı.

Onu doğrudan kendisine bakarken buldu. "Kimse bana zarar vermiyor.

Ben güvendeyim."

Sen değilsin. Katil ofisinize girdi. Seni Savannah'ya kadar takip etti.

"Güvendeyim," diye tekrarladı. "Çünkü sen benim arkamı kolluyorsun, değil mi?"

"Evet," diye . Yüzde yüz onun arkasındaydı.

"Yani sırf biraz hıyarlık yapıyor diye Beau'ya saldırmayacağız, öyle değil mi? Yine de cazibesini kesinlikle anlıyorum. Ama onun hıyar dış görünüşü sadece bir maske. Maske takmak hakkında her şeyi biliyorsun." Ona hızlı bir okşama yaptı.

Pat mı? Cidden mi?

Sonra hevesle onu izleyen Beau'ya baktı. "Onu düşman olarak istemezsin," diye Beau'ya güvence verdi.

"Biraz tanıdık geliyor." Beau çenesini kaşıdı. "Ben yeni ortağımdan korkmam mı gerekiyordu?"

Lane ona soğuk bir gülümseme gönderdi. *Evet, kork.*

Beau uzandı ve elini Ophelia'nın bileğine doladı. Lane gülümsemesini kaybetti.

"Ophelia, yardım etmek istiyorum." Beau'nun sesi daha ciddiydi. "Adamlarımla konuşmamı ve evinizin etrafında dolanan birini gören olup olmadığını öğrenmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Bunu kesinlikle istiyorum. Bakalım herhangi bir müşteri bir şey söyleyecek mi? Her gece tekrarlar aldığınızı biliyorum."

Parmakları onun bileğini okşamaya başladı.

Lane ona, "Bunu durdurabilirsin," dedi.

Hem Beau hem de Ophelia dönüp ona baktılar.

Beau durmadığı için Lane adama yardım etti. Ellerini tuttu ve onları ayırdı.

"Ophelia..." Yine Beau'dan abartılı bir fısıltı. "Bu yeni ortağından pek emin değilim."

" değil," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. "Ben ondan eminim."

"Bir ortağa göre çok sahiplenici
görünüyor." Evet, Lane gerçekten .

Ophelia Beau'ya, "Şu anki koşullar normal değil," dedi. "Biz
İkimiz de biraz stresliyiz."

Beau Lane'e baktı. "Stresli görünüyorsun."

Lane bir kaplan gülümsemesiyle dişlerini gösterdi. *Sana stresli
olduğunu göstereceğim.*

"Ah, Beau?" Ophelia bir kez daha dikkatini çekmek için el salladı.
"Benim için en kısa zamanda personelinle konuşmanı istiyorum. Bunu
yapar mısın? En kısa zamanda?" diye vurguladı.

Beau başını salladı.

"Harika." Telefonunu çıkardı. "Bil diye söylüyorum, yukarıda işler bir
süreliğine biraz yoğunlaşabilir. Biraz yardım etmesi için eski bir
ortağımı aramam gerekiyor. Benim için işleri hızlıca halledecektir."

Beau'nun dudaklarını bir kaş çatması çekti. "Bu hangi ortak olabilir?
Çünkü dürüst olmak gerekirse, sizi ziyaret eden bazı insanlar beni bile
korkutuyor."

Bu da ne demek oluyor?

"Oh, bu en korkuncu olacak," diye güvence verdi ona hiç vakit
kaybetmeden. "Bir federal çağırıyorum."

"Cehennem."

"Bağlantımla konuşmak için özel bir yere ihtiyacım var." Bakışları
barın etrafında uçuştı. "Ofisini kullanabilir miyim, Beau?"

Bir eliyle tembelce işaret etti. "Kendinizi evinizde hissedin."

"Teşekkürler." Bar tezgahının arkasına yöneldi. Sonra omzunun
üzerinden hızlıca bir bakış fırlattı. "Siz ikiniz kibar olun."

"Ne zaman kibarlıktan başka bir şey yaptım ki?" Beau sordu. "Bu
incitici
ve aşağılayıcı."

Ophelia bakışlarını Lane'den ayırmadı.

Hiçbir söz vermiyordu. İyî olmak hissettiğı son şeydi.
Ofise doğru yöneldi. Ama kapıda durakladı. Ve içeri girmeden
hemen önce.

Ophelia bir kez daha arkasına baktı ve ona göz kırptı. Ne.
Ne. Cehennem mi?

"Yani... Ophelia'yı beceriyor musun?"

Lane barda oturmuş, Ophelia'nın Fed'le görüşmesini bitirmesini bekliyordu. Beş dakikadır ofisteydi. Sohbet ne kadar sürecekti? Ama Beau'nun sorusuyla birlikte dikkati, canını sıkmaya kararlı görünen pislîğe kaydı. "Seni ilgilendirmez."

Beau onun yanındaki bar taburesine zıpladı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." "Nasıl istersen öyle kabul et." *Bu bir evet.*

"Bileğini tuttuğum için bana kızdığında, ya zaten onunla yattığını ya da onunla yatmak istediğini düşündüm. Anladım, istiyorum. Onunla yatmak *istiyorum.*"

Lane homurdandı.

Beau ona yarım bir gülümseme gönderdi. "İşte yine oldu. Dostum, kendine dikkat etmelisin. Sağa sola bir şeyler anlatıyorsun."

Kendisini izlemek umurunda bile değildi. "Sen o kişinin dikkatli olması gerekiyor."

"Ortağınla flört edersem beni parçalayacaksın diye mi?" Lane ona öylece baktı.

Beau daha yakına eğildi. "On beş yaşına geldiğimde Sayamayacağım kadar çok kavgaya karıştım. Nasıl korunacağımı biliyorum.

ve kimsenin beni parçalamasından asla ama asla korkmam. Görüyorsunuz, ben kirli dövüşürüm. Sert dövüşürüm."

"Senin için harika." Bu konuşma bir yere varacak mıydı?

Beau'dan kahkahalar yükseldi. "Yemin ederim, eğer bu kadar açık sözlü bir pislik olmasaydın, senden *neredeyse* hoşlanabilirdim. Ama sen bir . O yüzden sevmiyorum."

"Hislerimiz karşılıklı." Bakışları Beau'nun ofisine geri dönmek istedi. Ophelia'nın göz onu fena halde kuşkulandırmıştı. Peki *neden* Beau'nun ofisini kullanmak istemişti? Telefon etmesi için dışarı çıkabilirlerdi. Onun evine geri dönebilirlerdi.

Tabii...

Ophelia Beau'nun ofisini mi arıyordu?

Bunu ancak alt kattaki komşusundan şüphelenirse yapardı. Ve dürüst olmak gerekirse, kameraların kapalı olduğu ve adamın Ophelia'nın evinin anahtarına sahip olduğu hikayesinden sonra... *Ben de o pislikten şüpheleniyorum.*

Beau, "Onunla yatmadım," diye açıkladı.

Lane elini barın üzerinde düzleştirdi.

"Sadece bunun söylenmesi gerektiğini düşündüm. Elbette denedim, çünkü gördüğüm en inanılmaz gözlere sahip muhteşem bir kadın ve o kırmızı ruj, koyu renk saçlarıyla birleştiğinde çok seksi. Ama ne yazık ki beni geri çevirdi. Eğer sadece onunla istiyorsan, muhtemelen seni de reddedeceğini bilmelisin."

"Uyarı için teşekkürler."

"Minnettar

görünmüyorsun." *Minnettar*

değilim.

"Uh, huh. Ama... eğer onunla yattıysan... bana bir dost gibi davranıp nasıl yaptığını anlatır mısın?"

Lane bar taburesinden kalktı.

Beau aceleyle, "Mekanik değil," diye düzeltti. "Açıkkçası, bunu anlıyorum. Ama ne yaradı ki? Genelde herkesi ."

Lane ona baktı.

"Bu bakışlar onunla yatmadığınız anlamına mı geliyor?"

"Bu, Ophelia'yla ne yaptığımın seni ilgilendirmediği anlamına geliyor. Kiminle yatıp yatmadığı konusunda bırak. Çünkü *sen olmadığın* sürece, bu seni hiç ."

Beau'nun gözleri büyüdü. " anasını."

Ophelia ararken bu adamın dikkatini dağıtması mı gerekiyordu? Ortağı ona daha fazlasını anlatmalıydı. Sadece göz kırpmamalıydı.

Beau parmaklarını birbirine geçirirken, "Seni tanıyorum," diye ekledi. "Katil sensin."

Bu sözleri ilk kez duyuyormuş gibi değildi. Ama yine de içini acıtıyordu.

Yüzünüzün tüm haberlere ve sosyal medyaya yansması komik bir şey. İlk başta tonlarca insan onu tanımıştı. Gittiği her yerde fısıltılar ve dedikodular vardı. Ama zaman geçtikçe insanlar onu unutmaya başladı.

Onun hikayesi değil. Hatırlamamak için çok vahşiydi. Birden fazla cinayetten hapse giren adam. İkiz kız kardeşine benzeyen kadınlara saldıran şüpheli seri katil. Maksimum güvenli bir tesisten kaçıp ortadan kaybolan adam.

Sonunda masum olduğu kanıtlandı.

Evet, insanlar *bu* hikayeyi hatırladı.

Ama yüzünü unutmaya meyilliydiler. Lane Lawson'ın uzun boylu ve siyah saçlı olduğunu biliyorlardı. Hepsi bu kadar. Çoğu insan onu seçemezdi.

onu sıranın dışında bıraktı.

Zihinlerin nasıl çalıştığı komik. Zamanla görüntüler bulanıklaştı. Memphis ona bunun olacağını söylemişti. Görgü tanıklarının ifadelerinin bu kadar güvenilmez olmasının nedenlerinden birinin bu olduğunu söylemişti. İnsanlar unuttuyordu. Görüntüler değişti.

Er ya da geç çoğu insanın başına gelmiştir.

Görünüşe göre, Beau için henüz tam olarak gerçekleşmemişti. Ya da çoğu insan gibi değildi.

Ophelia'nın babası beni tanıdı. İkide iki. Kahretsın.

"O bir katil değil." Ophelia'nın sesi. Belirgin bir şekilde sinirli bir ses.

Omzunun üzerinden bir bakış, onun birkaç adım durmuş ters ters baktığını gösterdi. Kadın ilerledi, adımları yerde sessizdi ve adam onun ne kadarını duyduğunu merak etti.

Ophelia, Lane'in hemen yanında durduğunda, "Lane tüm suçlamalardan tamamen aklandı," diye ekledi. Omuzu Lane'in omzuna değdi. "Ve Beau, cidden, camdan evlerde yaşayan insanların taş atmaması gerektiğini biliyorsun."

"Beni temize *çıkardınız*," diye haykırdı Beau.

"Evet, yaptım. Küçük yaşlı ben. Seni, dünyanı başına yıkabilecek cinayet suçlamasından akladım."

"Ve teşekkür olarak üst kattaki ofisi ucuza kiralamana izin veriyorum. Sen!"

Lane baktı.

"Anahtarım nerede Beau?" diye sordu, sesi .

Ophelia tatlı konuştuğunda belanın yaklaştığını öğrenmişti.

Şu an hangi açıdan çalışıyor?

"Ofisimdeki kasada kilitli," diye yanıtladı Beau. "Her zaman aynı yerde öyle."

"Bana anahtarı göstermen gerekecek."

"Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiym. Üst katta hırsızlık izi yoktu. Görmek anahtar beni çok daha iyi hissettirirdi."

Bar taburesinden sıçrayan Beau'nun yüzünde acıya benzer bir ifade belirdi. "Evine zorla gireceğimi mi sandın?"

"Sanırım sadece anahtarımın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Mırıldanarak ofisine giden yolu açtı. Lane takip etmeye başladı-

"Siz ikiniz pek de iyi davranıyormuş gibi görünmüyordunuz."

Başını çevirdi. Eğildi ve ağzı kızın kulağının üzerinde gezindi. "*İyi* olduğumu söylediğimi hiç hatırlamıyorum."

"Doğru."

Dudakları kulağını sıyırdı.

Titredi ve Beau'yu takip etmek için acele etti. Lane geride kalmak istemiyordu. Ofise girdiğinde Beau'nun küçük bir dolabın içine gizlenmiş bir kasayı açtığını gördü. Beau şifreyi çevirirken Ophelia da içeri doluştu.

Sanırım kodu ezberliyor.

Lane onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsa, onun ne düşündüğünü ve ne planladığını o kadar iyi anlamaya başlıyordu.

Kilit yumuşak bir tıkırtıyla açıldı. Para yığınları kasanın içinde bekliyordu. Bir silah. Hayır, iki silah. Bir cep telefonu. Bazı mühürlü zarflar ve-

"Gördün mü?" Beau anahtarı çıkardı. "Ve bu acıtıyor, Ophelia. Benden şüphe etmen gerçekten acıtıyor." Beau anahtarı salladı. "Onu güvende tutuyorum. Seni satmam."

"O kasanın şifresini kaç kişi biliyor?" Lane sordu.

"Sadece ben. Başka kimse yok."

Hayır. Lane ve Ophelia da biliyordu.

"Şimdi mutlu musun?" Beau anahtarı kasaya geri attı.

"Pek sayılmaz," diye açıkladı Ophelia iç çekerek. "Ve sanırım burada bir seri katilin avlanıyor olabileceği konusunda sizi uyarmak adil olacaktır."

Beau Lane'e bir bakış attı. "Bir seri katil, ha? Söylemiyorsun." "O *değil*. Ama birileri... özellikle anlamayabilir geçmişin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani dostum," dedi ve sesi yumuşadı, "bir süreliğine şehir dışına çıkarsan gerçekten minnettar olurum. Çapraz ateşte kalmanı hiç istemem."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Şehirden ayrılmıyor." Lane ofisinin lobisinde volta atıyordu.

Ophelia saatine baktı, sonra tekrar ona döndü. "Hayır."

"Onu neden uyardın?"

"Çünkü Beau aslında iyi bir adam." Beau'nun geçmişini düşündü. "Şimdi öyle. İnsanlar değişir. Ve onun olmayan bir kavganın ortasında kalmasını hiç istemem." Lafı açılmışken... "Aynı şey senin için de geçerli."

Volta atmayı bıraktı. Ona doğru döndü. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Ben değilim." Olay yeri neredeydi? Federallerin de onlarla birlikte gelmesi gerekiyordu. Hiçbir şeyi kirletmemek için ana ofisinin dışında kalıyordu. Ve kabul etmek gerekir ki, bu kesinlikle acil bir durum değildi, yerde kanlar içinde ama gitmesi gereken yerler vardı. Yaratması gereken profiller.

Yakalanacak taklitçi katiller.

Bir taklitçi olmalı. Onun vardığı sonuç. Her şeyi kafasında tekrar tekrar gözden geçirdi. Sam ölmüştü. Mezarından sürünerek çıkabilecek gibi değildi. Ve Sam yalnız çalışıyordu. Duo katilleri son derece nadirdi ve Forget-Me-Not faili hakkında daha önce profilini oluştururken, onun başka biriyle çalıştığına dair hiçbir işaret yoktu.

Tabii bir şey kaçırmadıysa.

Bir şey mi kaçırdım? Şüphe zihnini kurcalıyordu.

Lane ona doğru yürüdü.

Kanepeye uzanmaya devam etti ama Ophelia başını geriye doğru eğerek ona baktı. Kızgın olduğunda, daha da ateşli oluyordu. Ophelia

neredeyse ona aynı şeyi söyleyecekti.

"Beni kovmaya mı çalışıyorsun?" Lane, sert çenesi boyunca bir kasının esnemesini istedi.

"Hayır. Sana gitme seçeneği sunmaya çalışıyorum." Yapılması gerektiğine karar verdiği başka bir şey daha vardı. "Ortağım olmak için imza attığında, seni nelerin beklediğini bilmiyordun. Ben de bilmiyordum."

"Seni tek başına bırakmayacağım, Ophelia."

"Ah. İşte yine." Başını salladı. "Bir saniyeliğine bile olsa kötü adam olduğunu nasıl düşünebildin? Tek yapmak istediğin korumak."

Ona doğru eğilirken elleri başının arkasındaki minderlere çarptı. Gerçekten yaklaştı. Onun o nefis, erkeksi kokusunu içine çekebilecek kadar yaklaştı. "Şu anda beni tanımlamak için kullanacağım kelimenin *koruyucu* olduğunu sanmıyorum."

Elleri göğsüne doğru kalktı. "Hayır mı? O zaman hangi kelimeyi kullanırdın?"

"Beau seni becermek istiyor."

Merhaba, konu değişti. "Beau hareket eden her şeyi becermek istiyor." Tam açıklama.

"*Seni* istiyor."

"Beau'yla o şekilde ilgilenmiyorum. Biz..." Bunu düşündü. Beau'nun daha önce onun damarına basmasına rağmen, onlar... "Arkadaştılar."

"*Arkadaşınızın* ofisini aradınız."

"Suçlu. Fark etmen çok iyi oldu. Memphis haklıydı. Harika içgüdülerin var." Adamın göğsü kadının dokunuşu altında kaya gibi sertleşmişti. Ne kadar sıklıkla spor yapıyordu?

"Neden?"

"Çünkü arkadaşlarıma karşı bile şüpheli olabilirim. Anahtarı vardı, erişimi vardı ve sihirli bir şekilde ulaşılamayan video kameraları vardı. Biraz araştırma yapmak istedim." Başını biraz daha geriye eğdi. "Ama bunu zaten biliyordun, değil mi? Ofisini kullanmam gerektiğini söylediğim anda ne yaptığımı -ya da ne yapmak istediğimi- anladın. Ve onu benim için meşgul ettin. Daha iyi bir ortak isteyemezdim." Gerçek.

"Onu yumruklamamak için kendimi zor tuttum." "Senden kibar olmanı istemiştin."

"Neden onu sikmedin?"

Bu sözlerde çok fazla gerilim vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu sözler onu çok kızdırmıştı. "Çünkü tanıştığım herkesle istemiyorum."

Başını salladı. Onu içine hapsetmeye devam etti. "*Beni* neden siktin?"

Ah. Sağ eli göğsünden kalktı. Yanağına dokunmak için sürüklendi. "Çünkü seni istiyorum. Tek yaptığım sana bu şekilde dokunmak olsa bile bana hissettirdiklerin hoşuma gidiyor." Yanağına değen eline baktı. "Birinin senin kadar farkında olduğumu hiç hissetmemiştim. Ve dokunduğumuzda bunu tüm vücudumda hissediyorum." Ama iki elini de kucağına koydu. Kanepede doğruldu.

Geri .

"Ben de tüm bunların keşfedilmeye değer bir şey olduğunu düşünmüştüm." Midesi bulandı. "Sen düşünmedin mi?"

Mümkünse çenesi daha da sertleşti.

Dışarıdan gelen ayak seslerini duydu. Ophelia ayağa kalktı. "Zil kurtardı," diye mırıldandı. "Ya da..." Kapıya gitti. Açtı ve baktı

Dışarıda. "The yerel FBI ajanlar kim vardır geliyor için al ifadelerimiz."

Kefaletle serbest bırakılmıştı. Lanet , evet, kefaletle serbest bırakılmıştı.

Royce Nicholson dairesinin kapısını tekmeleyerek kapattı. Bok gibi kokuyordu. Sidik ve bok ve hayatının en kötü zamanını geçirmişti. Sorgulandı. Arandı. Hücreye kilitlenmişti. Kapana kısılmıştı.

Ama kefaletle serbest bırakılmıştı.

Dışarı çıkmıştı. Geri dönmeyecekti.

Ama onu kandıran kaltak bunu ödeyecekti. Siyah saçlı ve şeytan gözlü kaltak. Ve onunla birlikte olan o hantal piç? *Ödeyecekti*. İkisini de yok edecekti.

Ama önce duşa giriyordu. Çişini ve bokunu yıkıyordu.

Hapse girmeyeceğim. Gitmeyeceğim. Kaçabilirdi. Parası vardı. Parası vardı.

gecenin içinde kaybolabilir ve bir daha asla görülmeyebilir.

Belki Meksika'ya gideriz. Tabii ki. Kumsalda margarita içer ve kalan günlerini yeni bir kimlikle yaşar.

Ya da...

Hayatını mahvetmeye çalışan kaltağın peşinden gidebilirdi.

"Ofisiniz temiz." FBI Özel Ajanı Pierce Wayne başını Ophelia'ya doğru eğdi. "Suç teknisyenlerimiz topladığımız tüm kanıtları poşetleyip etiketledi. İşe yarar bir şey bulursak size haber veririz."

Ortağı Özel Ajan Tameka Bryant boğazını temizledi. "Bütün gün bilmek için can atıyordum..." Önce bakışları Ophelia'yı taradı,

Sonra Lane'i ölçtü. Lane ona baktığında koyu renk gözlerinde bolca tanıma ifadesi vardı.

Haklısın. Tabii ki kim olduğumu biliyor. Her iki federalin de Öyle. Geldiklerinden beri ona şüpheyile bakıyorlardı.

"Neden böyle özel bir muamele görüyorsun?" Tameka sözlerini bitirirken bakışları Ophelia'ya döndü. "Sanki şehirdeki her haneye tecavüz olayına federaller gönderiliyor da."

Pierce homurdandı. "Özellikle de suçlu bir şey *bıraktığında* ve onu almadığında."

Ophelia sağ ayağını yere vurdu. Park yerinde, cipinin önünde duruyorlardı. Dakikalar ilerledikçe Ophelia cevap vermedi ve Lane onun ajanlara ne söylemek istediğine karar vermeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

Tameka sonunda, "Genel Müdür Yardımcısını oldukça iyi tanıyor olmalısınız," diye söze girdi. "Çünkü Ballard saha ofisimizi bizzat aradı ve size mümkün olan her türlü yardımı yapmamız gerektiğini söyledi."

Lane bu ismi biliyordu. Genel Müdür Yardımcısı Colby Ballard bir zamanlar Lane'in çok suçlu olduğunu düşünmüştü. Adam Büro'da sağa sola torpil yapıyordu ama Lane o ana kadar Ophelia'nın bu adamla sıkı fıkı olduğunu fark etmemişti.

Genel olarak Lane'in tanıdığı insanların çoğu Ballard'ı tam bir pislik olarak görüyordu.

Ophelia onunla gerçekten arkadaş mıydı?

Ophelia sonunda ipek gibi yumuşak bir ses tonuyla, "Genel Müdür Yardımcısı'nın işbirliğini takdir ediyorum," diye cevap verdi. "Yıllar boyunca Büro için bazı sözleşmeli işler yaptım ve Ballard

abalarımı takdir etti. Kurt gibi ağlamadığımı biliyor." Sıkı bir gülümseme. "Aslında tam tersi. Bu yüzden ofisimdeki bir buket çiçeğın FBI'a pek de layık görünmediğini görebiliyorum, Ballard bana güveniyor. İçgüdülerime güveniyor. Bu davanın ne kadar önemli olduğunu biliyor, yoksa burada olmazdınız."

"Bizi aydınlatmak ister misin?" Pierce öksürerek itti. "Çünkü bazı mavi çiçeklerin EAD'yi neden panik moduna soktuğunu bilmek isterim."

Ophelia, "Ballard'ın paniklediğini hiç görmedim," diye cevap verdi.

"Şey, aradı, kışımızı kaldırıp bu adrese gelmemizi ve size istediğiniz her türlü yardımı yapmamızı söyledi. Ve eğer yirmi dakika içinde gelemezsek, bizi rütbemizi indirmekle tehdit etti." Pierce yanağını kaşıdı. "Bunu onun panik modu olarak görüyorum."

"Ya da kızgın modu," diye Tameka. "Belki bir şey bu davanın patronu kızdırdığını mı düşünüyorsun?"

Ophelia Lane'e baktı. "İtiraf etmeliyim ki ben de çok kızgınım."

O da öyleydi. Kızgından da öte. *Katil bu kasabada mı? Katil Ophelia'yı mı izliyorsun?*

"Bana yardım etmenin en iyi yolu," dedi Ophelia dikkatini tekrar ajanlara odaklayarak, "teknisyenleriniz çiçek vazosunda ya da notta işe yarar bir şey bulursa bana haber vermenizdir." Çantasından anahtarlarını çıkardı. "Lane, gitmemiz gerek. Bu gece bizi bekleyen bir dava var." Başını ajanlara doğru eğdi. "Teşekkür ederim. Yardımlarınız için minnettarım." Teşekkür ettikten sonra ajarlardan uzaklaştı ve cipin sürücü tarafına yöneldi.

"Nottan bahsetmişken..." Pierce'ın sesi onu takip etti. "Suçlunun durmanızı istemediği 'iş' nedir?"

Kapısını açtı ama ajana hızlı bir bakış attı. "Ah, bilirsiniz işte. Her zamanki gibi. Cinayet." Ophelia cipe atladı. "Yardımanız için tekrar teşekkürler. Ballard'a selamlarımı ilet, olur mu?"

Lane çoktan yolcu koltuğuna oturmuştu. Ophelia birkaç dakika sonra geri döndü ve hızla yola koyuldular. Omzunun üzerinden bir bakış Lane'e FBI ajanlarının onları ayrılırken izlediğini gösterdi. "Yani..." Sormak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. "Bir seri katilin senin için o çiçekleri bıraktığını düşündüğünü neden iki Federal'e söylemediğini bana anlatmak ister misin?"

"Ballard'a söyledim. Ayrıca Büro'da güvendiğim bir ya da iki kişiye daha söyledim. Yıllar önce neler olduğunu bilen insanlara."

Bakışları onunkilere kaydı. Kızın profiline takıldı. "Yani Ballard'a güveniyorsun. Siz... arkadaşsınız." Evet, sonda biraz tiksinti vardı. Lane bunu engelleyemedi.

"Onunla aranızda bir husumet olduğunu anlıyorum."

Bu sadece bir husumetten çok daha fazlasıydı. "Adam ölmemi istedi, Ophelia. Hücreden çıkmamın tek yolu ceset torbasıydı."

Bir ışıktaki fren yaptı. Başını ona doğru eğdi. "Özür dilerim."

Kaşları havaya kalktı. Özrü çok içten görünüyordu. Düşünecek olursak, onunla konuşurken genellikle oldukça samimi görünüyordu. Ama ne zaman yem attığını ya da alaycı cazibesini başkaları üzerinde kullandığını kolayca anlayabiliyordu.

"Kilit altında olduğun için üzgünüm Lane. Hayatta kalmak için her gün bu kadar çok mücadele etmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Eli uzandı ve onun elinin etrafında kıvrıldı. "Ballard ve pek çok FBI ajanı senin hakkında yanıldıkları için de üzgünüm."

"Benim bir canavar olduğumu söylediler." Düz. Acı. "çıkardılar, sapkın ve rahatsız olduğumu söylediler. Asla durmayacak bir avcı. İşkence ve acıdan zevk aldığımı düşündüler. Dünyanın benim hakkımda inandığı şey buydu."

Az önce yumruk yaptığı elini sıkıca tuttu. "İnanmıyorum senin hakkında."

Ellerine baktı. Kızınki onunkinden çok daha küçüktü. Çok narindi. Kırılabilir.

"Ballard senin hakkında yanıldığını biliyor. Hatalı olduğunu biliyorum. İlk defa da yanılmış değil. Sam'i özledi. Eğer tüm gerçeği öğrenmek istiyorsan..." Bir nefes. "Sam'in davası Genel Müdür Yardımcısı için kişiseldi. Çok yakındılar. Aslında çok iyi arkadaşlardı. Ballard terfi edene kadar ortaklardı. Yıllarca Sam'le yan yana çalıştı ve Ballard adamın yüzünü hiç görmedi. Federalleri arayıp şüphelerimi söylediğimde

-Forget-Me-Not imzasını kullanan biri yine cinayet işledi,

Doğruca Ballard'a gittim. Geçmişin mümkün olduğunca gizli kalmasını istiyor. Bu yüzden Pierce ve Tameka'ya her şeyi anlatmadım. Çok gerekli olmadıkça onlara Sam'den bahsetmeyeceğim. Önce ne bulacaklarını görmek için bekliyorum."

"Çünkü sen FBI'ı koruyorsun." "Hayır."

"Evet."

"Lane."

"Ophelia."

Arkalarından biri korna çaldı. Kadın onu bıraktı. İleri doğru sürdü. "Burada ne haltlar döndüğünü görmek için bekliyorum. Yaptığım şey bu."

Bana FBI'ı korumak gibi geldi. "Gerçekten çalışman gereken başka bir dava mı var? Yoksa sadece Federallerden kurtulmak mı istiyordun?"

"Bir davam var. Ve bir smokine ihtiyacın olacak."

Ne?

"Her şey patlamadan önce işi planlamıştım. Ben söyledim Müşterime bu gece onun yanında olacağımı ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı söyledim."

Tam da onu bir daha şaşırtamayacağını düşündüğü anda. "Daha birkaç gün önce Thomas Bass'ın peşinde olmana rağmen, bu gece başka bir davayı *kabul mü ettin?*"

"Geri döneceğimi biliyordum. Isabelle'e söz verdim." Ona doğru hızlı bir bakış. "Sözüm önemlidir. Isabelle'e bu gece onun yanında olacağımı söyledim, olacağım da. Federaller kanıtları kontrol edecek. Ballard, katilin imzasına uyan kurbanlara işaret eden herhangi bir isabet olup olmadığını görmek için mevcut tüm istihbaratı araştıran birine sahip-"

"Yani FBI kaynaklarını kullanarak herhangi bir adli tabip ya da polisin cesetlerin parmaklarına ip bağlandığını rapor edip etmediğini kontrol ediyor."

Başını salladı. "Katilin profiline uyabilecek kurbanlara ait cesetler."

İşte yine oldu. "Bu kelimedenden nefret ediyorum."

"FBI'da ihtiyacım olan kaynaklar var. Benim tek başıma keşfedebileceğimden daha fazlasını keşfedebilirler."

Evet, ama anlamadığı şey... "Tek başına değilsin, Ophelia." Artık değilsin. "Ben varım."

Fren yaptı. Kırmızı ışıktaki gereğinden biraz daha sert. Onun Başını ona doğru çevirdi ve gözlerinde aniden parlayan duyguları okuyabilmeyi o kadar çok diledi ki.

"Bir ortak bunun için vardır, değil mi?" Lane dikkatle devam etti. "Desteginizin olduğundan emin olmak için. Ben varım. Bana güven. Puşt bir federal değil. Bana. *Bir daha asla yalnız kalmayacağından emin .*"

Alt dudağını yaladı. "Ben... Ben sadece bir ay boyunca seninle çalışacaktım."

Siktir et onu. Hayır. Bu sözleri söylemenin zamanı değil. "Ne oldu? Bu gece iş mi?"

"Isabelle Delgado'nun tehlikeli bir eski sevgilisi var. Bu gece bir nişan partisi var ve eski sevgilisinin ortaya çıkıp kendisine ya da damadına zarar vermesinden korkuyor." Kelimeler sanki Ophelia gerginmiş gibi hızla yuvarlandı.

Federallere karşı gergin değildi. Gergin görünüyordu. *Şimdi.*

Az önce ona söylediği şey yüzünden mi?

"Kalabalığın içinde ekstra güvenlik istiyor. Biz de burada devreye gireceğiz. Sadece karışmamız gerekiyor. Bir çift gibi davranmalıyız. Büyük bir sorun yaratabilecek eski sevgiliye karşı gözümüzü dört açacağız."

Bir çift gibi davran. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini düşündüm." Elleri direksiyonda sıkılaştı.

"Neden sen?" Lane ona sordu.

Hızlandı. "Neden ben-ne?"

"Bu Isabelle neden eski sevgiliye daha fazla göz kulak olman gerektiğine karar verdi?"

"Çünkü onları en ayıran bendim."

Bunu beklemiyordu. *İyi, bu kadın beni her zaman şaşırtacak.* "Ayrıntılara girmen gerekecek." Telefonu titredi. Cihazı çıkardı. Memphis'ten gelen mesajı okudu.

WTF? Thomas Bass öldü mü? İyi misin?

İyi doğru kelime değildi.

"Isabelle'in büyükbabası ona yüklü miktarda para bırakmış. Yaklaşık bir yıl önce ofisime geldi. Gerald Baldwin adında bir adamla çıkıyordu. Adam hayatına girmişti. Ayaklarını yerden kesmişti. İlk buluşmalarından üç hafta sonra evlenme teklif etti. Onu sevdiğine yemin etmişti. Onu mutlu etmekten başka bir şey yapmak istemiyordu."

"Ama şüpheleri vardı." Yoksa bu Isabelle özel dedektife gitmezdi.

"Onun mükemmel olduğunun söylenmesini istiyordu. Kalbinin sesini dinleyip onunla evlenebileceğini. Sonsuza kadar mutlu yaşayacağını."

"Buna inanıyor musun?" Lane sordu. "Herkesin sonsuza dek mutlu olacağına mı?" Sonra sözlerini geri alabilmeyi diledi. Tam o anda. Tam o anda.

"Uzun bir süre boyunca, sonsuza dek mutlu olacağım zamanın on altı bir ara sokakta kan kaybından öldüğüne inandım."

İyi misin?

Memphis'ten gelen metni tekrar okudu. Hayır, hayır, iyi değildi. *Sonra mesaj atarım.* Onun hızlı cevabı.

Ophelia düşünceli bir ses tonuyla, "Ama evet, aslında insanların mutlu sonlar elde edebileceğini düşünüyorum," dedi. "Sanırım bunu yapmak zorundayız."

kendimiz bulduk. Isabelle'e Gerald'dan şüphe etmekle hata ettiğini söyleyebilmek istedim ama araştırmaya başladığımda..." Sesi kesildi.

Lane bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordu. "Dur tahmin edeyim. O bir servet avcısıydı."

"Gerald Baldwin diye biri hiç var olmadı. Hakkında hiçbir belge yoktu. İş geçmişi yoktu. Ona söylediği her şey yalandı. Sonra benim onun hayatını araştırdığımı öğrendi."

mesaj at. Titreşimli yanıt Memphis'ten geldi.

"Gerald -ya da en azından kendisine Gerald diyen adam- bir gece beni eve kadar takip etti."

Telefonu düşürdü. Döşeme tahtasına çarptı. "Orospu çocuğu yapmadı."

"O yaptı." Bir duraklama. "Bu istenmeyen bir adamın evime girip bana zarar vermeye çalıştığı ikinci sefer. Sam'le ilk karşılaşmamdan dolayı evime son teknoloji bir güvenlik sistemi kurdurmuştum. Ben anında uyarılmadan kimse evime giremezdi."

"Ne oldu?" Gerald Baldwin'i parçalara ayırmak istiyordu.

"İçeri girmeye çalıştığında alarmları çalıştırdı. Alarmlar çalmaya başlayınca, kaçmaya başladı. Onu kovaladım-

"Tabii ki yaptın," diye mırıldandı.

"Yaptım. Artık on altı yaşında değilim. İnsanlar ölürken bir sokakta oturup kan akıtmıyorum. Kovalıyorum."

Kalbi göğsünde sıkışıyor gibiydi. Ve hayran kaldı
Onun *için* kesinlikle dehşete düşmüş olmasına rağmen.

En son ne zaman dehşete düşmüştü? Kız kardeşinin hayatının tehlikede olduğunu düşündüğünde?

İki farklı kadın. Korumak için ölebileceği iki kadın.

Ve bu farkındalık kemiklerime kadar işledi.

"Gerald'ın peşinden gittim ama caddenin aşağısında bekleyen bir motosikleti vardı."

"Sakın bana kaçtığını söyleme."

"Kaçtı."

Az önce ona bu sözleri söylememesini söylemişti. "Lanet olsun."

"Ve o zamandan beri rüzgârın içinde."

Sonofabitch.

"Başka bir hedefe yöneldiğinden şüpheleniyorum. Isabelle'in onunla evlenmeyeceğini biliyordu. Onunla birlikte yürüttüğü dolandırıcılık işe yaramayacaktı. Ama onun gibi adamların -aslında hiçbir zaman gerçek olmayan adamların- sorunu, kimliklerini çok kolay değiştirebilmeleridir. Yeni isim. Yeni saç. Yeni göz rengi. Tarzlarını, yürüyüşlerini, her şeylerini değiştirirler. Yani neye bakacağınızı bilmezseniz, onlarla tekrar karşılaşabilir ve aslında kiminle konuştuğunuza dair hiçbir fikriniz olmayabilir."

"İşte bu yüzden Isabelle seni nişan partisinde istiyor."

Başını salladı. "Onun ortaya çıkacağından endişeleniyor. Onu ortaya çıkaracak bir şey varsa o da nişan partisi olurdu. Gelip kalabalığı aramayı kabul ettim." Aracı sola doğru çevirdi. "Isabelle sadece mutlu olmak istiyor. Ona bu mutlu sonu yaşatmaya yardım etmek istiyorum." Dikkati önündeki yoldaydı. "Atlanta'dan ayrılmamın tek nedeni Isabelle'e verdiğim söz."

"Şehir dışına çıkarıldığıın zamanı mı kastediyorsun?" Eskortun onun gidişyle bir ilgisi olduğunu düşünmüştü.

"Isabelle'le ilgilenmek zorundaydım." Kararlı bir baş sallama daha. "Bu geceyi bitirdikten sonra Atlanta'ya geri dönmeyi planlıyorum. Sanırım anahtar orada."

Lane, "Bana öyle geliyor ki peşinde olduğumuz orospu çocuğu *burada,*" diye karşı çıktı. Ya da en azından çiçekler buradaydı. Lane'in bizzat teslim edildiğinden şüphelendiği çiçekler.

Ophelia, Federallerin ofisinde iğlerinin bitmesini beklerken birkaç çiçekçiyi aramıştı. Kimse Unutma Beni çiçekleri için övgü almadı.

Ophelia, "Thomas Bass'ın hayatını daha fazla görmek istiyorum," dedi. "Sen Thomas'ı avlıyordun. Ben de onu avlıyordum. İlk başta, zanlının Thomas'ı onu buraya getirdiğimiz için öldürdüğünden şüphelenmiştim ama ya... ya zanlı da Thomas'ın peşindeyse? Onun hayatında ihtiyacımız olan ipuçları olabilir." Narin çenesi sertleşti. "Thomas'ın evini aramak istiyorum."

"Polisler bunu zaten yaptı. Burası bir suç mahalli." Bu da içeri girip evi istedikleri gibi arayamayacakları anlamına geliyordu.

"Mücevherleri ve kurbanlarının fotoğraflarını bulmak çok kolaydı. Komodinin tam içindeydiler."

"Belki de herif suçlarını kolayca yeniden yaşamayı sevdiği içindir." Öyle değil miydi?

Katiller için hatıra eşyası saklamanın amacı bu mu?

"Ya da belki birileri kolayca bulunmalarını sağlamak istemiştir. Sadece geri dönmem gerek. Emin olmalıyım. Belki Benny cesedin üzerinde işe yarar bir şey bulmuştur."

Sert bir kahkaha. "Tatlım, dostun Benny sana hiçbir şey söylemeyecek." Ama iyimserliği hoşuna gitmişti.

Onunla ilgili hemen hemen her şeyi sevdi.

"Çok emin olmayın. Genelde insanları işbirliği yapmaya ikna etmekte oldukça iyiyimdir."

"Çünkü herkesin sana borçlu olduğunu düşünmeye başladım." Bir omuz silkme.

Lane ona, "Benny'ye borcunun ödendiğini söylemiştin," diye hatırlattı. Benny'nin borcunu çok merak ediyordu. Ve Beau'nunkini de.

"Doğru, yaptım. Belki Benny iyi niyetinden dolayı yardım eder."

"Buna güvenme," diye homurdandı. Lane eğildi ve telefonunu eline aldı. Parmakları hızlıca bir mesaj yazdı. *Buz Kırıcılar'ın yardımına ihtiyacım var. Ophelia ortalıkta yokken arayacağım.*

Mesajına yanıt olarak üç nokta belirdi ve Memphis'in yanıt verdiğini anladı.

"Herkesin karanlıkla dolu olduğunu düşünmeyi bırakmalısın Lane. Dünyada iyi insanlar da var. Aslında birçoğu."

Telefonu gelen mesajla titredi. *Neden Ophelia'dan sır saklıyorsun?* Memphis bilmek istedi.

Bu çok basitti. Gerçekten de dünyada iyi insanlar olduğunu düşünüyordu. Ophelia da o insanlardan biriydi. Ve onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. *Çünkü onu korumam gerekiyor.* Memphis'e cevabı.

Ophelia dünyadaki iyi insanlardan biriydi. *Onun* dünyasında. Ve ona bir şey olmasına izin vermeyecekti.

Kimse Ophelia'ya zarar veremez. Onun gözetiminde olmaz.

Lane misafir odasının kapısını kapattı. Telefonunu çıkardı ve balkona doğru yürürken Memphis'i aradı. Fransız kapılar kapalıydı ama bahçeyi rahatlıkla görebiliyordu. Rengârenk çiçeklerden oluşan parlak bir patlama onu karşıladı.

Kahretsin, eğer bu manzara onda gülümseme isteği uyandırmadıysa. Telefon kulağında çınladı.

Nefesini yavaşça dışarı verdi.

Ophelia hâlâ aşağıdaydı, bu yüzden biraz zamanı vardı. Onun evine giderken bir yerde mola vermişlerdi. Yeni smokini yatağın üzerinde bekliyordu.

Telefon ikinci kez çaldı.

"Ne haltlar dönüyor?" Memphis telefon üçüncü çalışına ulaşmadan patladı. "Seni neredeyse hiç yalnız bırakmıyorum ve şimdi de bir ceset haberi mi duyuyorum? Şimdiden mi? Ophelia'nın seni *eğitmesi* gerekiyordu. Seni başka bir cinayetle ilişkilendirmesi değil."

"Sakin ol. Ona bağlı değilim." En azından artık değil. "O benim tanığım."

"mi ihtiyacın vardı?"

Evet, tamam, diğer adamın odaklanmasını sağlaması gerekiyordu. "Beni Unutma katilini hiç duydun mu?"

Keskin bir nefes.

Lane, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi.

"O bir efsane." Yapmacık bir cevap. "Yırtıcıları korkutmak için kullandığınız biri. Canavarlar için öcü. O gerçek değil."

Gizlenmene gerek yok Memphis. Ben gerçeği biliyorum. "Buna göre Ophelia'ya göre öyle. Gerçek ve çok ölü."

"Eğer öldüyse, neden şu anda onun hakkında konuşuyoruz?"

Lane bahçeden uzaklaştı ve bakışlarının kapalı yatak odasının kapısına doğru kaymasına izin verdi. Memphis'le bu konuyu konuştuğu için neden kendini suçlu hissediyordu ki? "Thomas Bass'in sağ elinin yüzük parmağında bir ip vardı."

"Yani?"

"Yani, yine Ophelia'ya göre, bu Forget-Me-Not katilinin imzasıydı."

"Siktir."

"Kesinlikle. Peki bugün ofisine Unutma Beni çiçeklerinin bırakılmış olması? Neden biraz gergin hissettiğimi anlayabilirsiniz."

"Nereye bırakıldılar?"

"Kilitli ofisinin içinde. Bazıları da müşterilerinden birine teslim edildi. Kabul ediyorum, ben yeni Buz Kırıcı'yım. Sizin sahip olduğunuz suç çözme ve suçlu avlama deneyimine sahip değilim ama bana göre bunlar ciddi anlamda tehlike işaretleri."

"Sana geliyorum." Hemen. "Sana destek verebilirim. Neye ihtiyacınız varsa. Ben ."

"Hayır. Sabah ilk iş gidiyoruz." Çünkü Ophelia kararlıydı. "Bu gece işimiz var ama Atlanta'ya dönüş yolculuğu için erkenden yola çıkacağız. Thomas üzerinde çalışan adli tabiple konuşmak istiyoruz. Ayrıca adamın evini de aramak istiyoruz."

"Uh, yardım edemem ama fark ettim ki kesinlikle bir sürü şey duyuyorum 'biz' konuşuruz."

Lane omurgasını dikleştirdi. "Biz ortağız."

"Ophelia'yla çalışma fikrine kesinlikle karşı çıkan bir adama göre, iki ayağınızla birden atlamış görünüyorsunuz."

"Beni attı," diye karşılık verdi. "Yüzmeyi öğrenmek zorundaydım."

"Lane." Bu endişeydi. Kaçırmak yok.

Tıpkı az önce merdivenlerde duyduğu gıcırtıyı kaçırmadığı gibi. Yedi numaralı merdiven. Sesi daha da alçalırken, "Samuel Hitchcock," dedi.

"Kim? Yüksek sesle konuşabilir misin?"

Hayır, yapamazdı. "Samuel Hitchcock. Ölü bir FBI ajanı. Buz Kırıclar'ın onun hakkında bulabildiği her şeyi bana gönder, olur mu?"

"Yani, sana ve ortağına mı göndereyim?"

Hayır, söylediği bu değildi. "Bana gönder, ben de Ophelia'yla paylaşayım. Bak, gitmem gerek. Sadece onun arkasını kolladığımı bil. O da benim."

"Ve... siz ikiniz bir katili avlıyorsunuz."

"Bizi avlamasından iyidir." *Yine de tam olarak yaptığı şeyin bu olmasından endişeleniyorum.*

"Samuel Hitchcock'un dosyasını neden istiyorsunuz?"

Ophelia merdivenlerin başında olmalıydı. Kaybedecek daha fazla zamanı yoktu.

"Biliyorsun..." Memphis dikkatle devam etti. "Aslında bu isim bana tanıdık geliyor. Ophelia ve ben çok eskiden tanışırız. Ajan Hitchcock ona takıntılıydı. Evine zorla girmişti. Onu öldürmeye çalıştı."

"Ama onun yerine onu öldürdü. Evet, biliyorum. Bu hikayeyi duymuştum." Memphis onu test mi ediyordu? Adam Ophelia'yla iddia ettiği yakınsa Memphis gerçeği bilirdi. Kötü bir gününde bile Memphis bir tazı gibiydi. Ophelia'nın hayatını didik didik etmemesine imkân . "Onunla ilgili farklı bir hikâye ilgimi çekiyor."

"Biliyorsun." Şaşırdım. "Sana o mu söyledi?"

"Biliyorum. Ne de olsa onun ortağıyım. Yedinci ders. Ortaklar arasında sır olmaz."

"Vay anasını." Şimdi şaşırmıştı. Hayretti. "Sana numaralandırılmış dersler mi veriyor? Ve sen de onları bana mı aktarıyorsun? Şu anda hayatımda neler oluyor?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, aslında yedinci dersi ben buldum. Ama o da beğendi. Şimdi, konuya geri dönelim. Samuel hakkındaki dosyaları görmek istiyorum. FBI'nın elinde olduğunu bildiğim ama Yönetici Asistanı Ballard'ın bir milyon yıl geçse de bana vermeyeceği dosyaları."

"Çünkü izniniz yok."

"Çünkü adam benden nefret ediyor." "Yeterince adil."

"Dinle..." Lane daha fazla saçmalık istemiyordu. "Bana karşı kendini tutmana gerek yok. Oyun oynama. Forget-Me-Not katilinin bir efsane olmadığını biliyorum. Ne yaptığını biliyorum ve Ophelia'nın onu durdurduğunu da biliyorum."

"Özür dilerim." Huysuz. "Sırasını sırlarını paylaşmak istemedim."

Zaman dolmuştu. Ophelia'nın kafasını kapıya dayadığını ve söylediği her kelimeyi duyduğunu hayal etti. "Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ne yapabileceğime bakacağım. Sadece gidip kendini öldürtme, anladın mı? Böyle aptalca bir şey yaparsan kız kardeşinin beni asla affetmeyeceğinden eminim. Kız kardeşin ya da kocası. Ve ben ikisinden de hoşlanıyorum." Memphis kapattı.

Lane telefonu yatağın üzerine fırlattı. Yeni smokininin yanına düştü. Aceleyle yatak odasının kapısına gitti. Kapı kolunu tuttu ve çevirdi.

Ophelia bu konuŖmanın herhangi bir bölümünü duymuŖ mıydı?
"Açıklayabilirim-" diye başladı.

Ophelia orada değildi.

Ama bir tıslama duydu. Lane aŖağı baktı. Ophelia'nın kara kedisi kapısının önünde oturuyordu. Sarı gözleri doğruca ona bakıyordu.

Büyürken hiç kedisi olmamıŖtı. Babasıyla yaşadığı kâbustan önce hiç olmamıŖtı. Ve kesinlikle babası gömüldükten sonra onunla birlikte evlatlık evinden evlatlık evine bir evcil hayvan taşıyabileceğı gibi değildi.

Lane bir kediyle ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Ve

Ophelia'nın kedisi açıkça ondan nefret ediyordu.

Ama Lane kendini kedinin önünde çömelmiş buldu. Gözlerini dikmiş O sarı gözlere. "Seni sevmeye çalışırsam beni parçalara mı ayıracaksın?"

Kuyruğı sallandı.

"Bu hayır olsa iyi olur." Hayatını kendi ellerine alarak uzandı ve kediyi biraz sevdi.

Onun dokunuşu altında gerildi. Pençe yok. Tıslama yok.

Bu yüzden onu kulaklarının arkasından kaşdı. Vücudu bir mırıltıyla titreşti.

"Hayvanlar karakter konusunda gerçekten çok iyiler." Ophelia'nın düşünceli sesi.

Yukarı baktı. Son birkaç merdiveni çıkıyordu. Yedinci merdivenin gıcirtısını duymamıŖtı. Ve bunun kasıtlı olduğundan oldukça emindi. Ses çıkarmadan yaklaŖmaya dikkat etmiŖti.

"En azından bana söylenen bu." Ophelia sahanlıkta durdu. "Velma belli ki sana ısınıyor."

Sen de mi bana ısınıyorsun? Kediye bir kez daha tırmaladı, sonra ayağa kalktı. Velma öne doğru yürüdü ve başını onun bacağına sürttü. Kuyruğu onun etrafında kıvrıldı.

"Sana sahip çıkıyor." Ophelia'nın sesi belli belirsiz bir şaşkınlıkla doldu.

Seni sahiplenmem için ne gerekiyor? Lane bu sözleri söylemeyecek kadar akıllıydı.

"Huh." Ophelia kedisine biraz hüznle baktı. "Şey... işte bu." Bakışları bir kez daha onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Bu arada, benim ve Sam'in geçmişi hakkında bilgi almak için Memphis'i aramana gerek yok."

Kahretsin. Duymuştu.

"Onun dosyalarına erişmenin başka bir yolu daha var. Çok daha hızlı bir yol."

Bir elini çenesine götürdü. Oradaki kirli sakal avucuna battı. "Bu ne şekilde olabilir?" Memphis'i aradığını inkâr etmedi. Ne anlamı olabilirdi ki?

"Alt kattaki çalışma odamı açık bıraktım. Hatta gizli geçidimi de sizin için açık bıraktım."

"Gizli bir geçidiniz mi var?"

"Yargılayıcı

konusuyorsun."

Suçluyum.

"Sam'le ilgili dosyam aşağıda. Yarattığım profili okuyabilirsin. Onunla ilişkilendirdiğim tüm suçları. Ayrıca FBI'a sunduğum raporun tamamını da görebilirsiniz." Başını salladı. "O zamandan beri gizli tuttukları rapor. Memphis'in bile sizin için erişim sağlayabileceğinden emin değilim. Hatırı sayılır bağlantılarına rağmen."

"Bunu neden benimle paylaşıyorsun?"

"Çünkü biz ortağız. Yaptığımız şey bu, değil mi? Sır yok. Yedinci ders." Arkasını döndü. "Akşam altıda yola çıkacağız. Smokinin içinde çok şık görüneceğinden eminim." Merdivenlerden inmeye başladı.

"Ophelia." Onun peşinden aceleyle koştu.

Durakladı. Eli tırabzandan aşağıya indi.

"Hâlâ benim profilimi mi çıkarıyorsun?" Ne de olsa Memphis'in istediği buydu. Ve belki... belki Lane onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü görmek istiyordu.

Omzunun üzerinden baktı. "Hayır."

Kadının cevabı onu bir adım geri attırdı. "Neden?"

"Çünkü arkadaş profili oluşturmuyorum."

Arkadaşlar. Ondan duymayı beklemediği bir F sözcüğü. "Biz böyle miyiz?"

"Evet. Anlaşılan senden hoşlanan tek kişi benim kedim değilmiş."

"Biz... arkadaşız." Kelimenin tadı yanılttı. Yeterince güçlü değildi.

Onları tanımlamadı. "Arkadaşlar genelde sevişmez."

"Her şeyi ortaya döküyorsun, değil mi?" Ophelia merdivenlerden inmeye devam etti. "Yapıyoruz." Durdu. Yedinci merdiven. Gıcırdadı.

"Benimle arkadaş olmak istemiyorsan başka tabii."

Ve orada bir şey vardı neredeyse üzücü onun sözleri hakkında .

Savunmasız.

"Sizinle arkadaş olmayı çok isterim." Ondan alçak sesle bir yanıt.

Arkasına baktı ve ona geniş bir gülümseme gönderdi. Sonra da gitti.

Onun ardından bakakaldı. Bekleyen olasılıkları düşündü.

Ama sadece arkadaş olmayacağız, Ophelia. Çok daha fazlası olacağız.

Hayır, onunla asla ama asla sadece arkadaş olamazdı.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Çok şık görünüyorsun." Gerçekten de öyle. Ya da daha doğrusu Lane çok seksi görünüyordu.

Nişan partisinde dans , Lane'in üzerinde sanki sadece onun vücudu için yapılmış duran bir smokin vardı ve Ophelia balo salonundaki kadınların çoğunun Lane'in vücudunun smokin *olmadan* nasıl görüneceğini hayal ettiğinden emindi.

Neyse ki hayal etmesine gerek yoktu.

Elleri kızın belinde sıkılaştı. "Çok güzel görünüyorsun." Başını eğdi. Dudakları kızın kulağına yaklaştı. "Gördüğüm en seksi kadınsın."

Nefesi kesildi. Çünkü az önce kulağının ucunu şehvetli bir şekilde yalamıştı. "Kırmızıyı beğendin mi? Elbette, siyah onun en sevdiği renkti, ama o şeyleri değiştirmişti. Cesur bir kırmızıya bürünmüştü. Kıvrımlarını saran ve uyluğunun ortasında biten spagetti askılı bir elbise. Çılgılık atan bir elbise...

Gel ve beni al.

Dikkat çekmek istiyordu, Gerald'ın dikkatini. Eğer oradaysa, onu görmesini istiyordu. Peşinden gelmesini.

Ve Isabelle'i rahat bırakmasını. Kadın mutluydu. Damadı August Wade'le birlikte dururken yüzü gülüyordu. Sevgi dolu bir çiftin resmiydiler.

Ve pislik eski kocası bunu mahvedemeyecekti.

Grup yavaÇ, romantik bir melodi çaldı ve Lane onu dans pistinde dolaÇtırırken, Ophelia odadaki herkesi incelediğinden emin oldu. Gelir gelmez güvenlik görevlilerine emir vermişti. Gerald'ın fotoğraflarını çoktan almışlardı ama söylediği gibi

Lane, Gerald gibi adamlar kendilerini yeniden keşfetme konusunda son derece iyiydiler. Personel, şüpheli bir şey derhal onu uyarmaları gerektiğini biliyordu.

"Öğleden sonra kitap okuman nasıl geçti?" Ophelia başını geriye yaslayıp Lane'e bakarken sesinin rahat çıkmasını umarak sordu.

"Bana onu kurtarmaya çalıştığını söylemedin."

Adımları tökezledi. Ama o hareket etmeye devam etti, onu zahmetsizce süzdü. "Dans etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu. "Ayaklarının üzerinde gerçekten çok hafıfsın."

"Koruyucu ailelerde değildim. Oradaki insanların çoğu benden nefret ediyordu."

Kalbi sıkışmıştı. "değil elbette."

"Benden nefret ediyorlardı," dedi tekrar. "Benim saatli bir bomba olduğumu düşünüyorlardı. Gitmemi istediler." Dudaklarında çarpık bir kıvrım. "Farklı aileler Lark'ı ellerinde tutmaya çalıştı. Ona bir yuva yapmak istediler."

"Ama kimse senin için bir ev yapmak istemedi mi?" Dikkatli bir fısıltı. Kalbi sıkışmıyordu. Kırılıyordu. Onun için.

"Tam tersi." Alaycı bir kahkaha. "Beni evlerinden *çıkarmak* istediler."

Lanet olsun onlara. "İstediğin zaman evimde kalabilirsin. Her zaman." Lanet olsun.

Bu konuda geri adım atmalı. Ama... Çok geç.

Ona gülümsedi. "Zaten senin evindeyim, Ophelia."

Evet, öyleydi.

"Ben de *senin* içindeydim," dedi hınzırca şehvetli bir tonda.

Bakışları hemen etrafa savruldu. Ya biri bu sözleri duyduysa?

"Ve tekrar olmak için sabırsızlanıyorum. İlk fırsatta."

Parti neredeyse bitmek üzereydi. Geceyi olaysız atlatmışlardı. Biraz daha kalsalar nişanlı çift ayrılacaktı. Isabelle daha iyi göz kulak olabilmesi için Ophelia'ya daha önce tam bir zaman çizelgesi vermişti. Otuz dakika sonra Ophelia Lane'le birlikte yola çıkabilirdi. Sonra yol için otuz dakika daha ve sonra evde olacaklardı. *Merhaba, en erken fırsat.* O zamana kadar yapması gereken bir iş vardı.

"Samuel'i vurduktan sonra onu kurtarmaya çalıştın. Neden?"

Kesinlikle hemen o konuya geri dönmüştü. "Ders üç," hatırlattı ona.

"Ölü adamlar aileleri ."

bir sıcaklık yayıldı. Derslerini hatırlama şekli ona gerçekten sevimli gelmişti. "Ama bundan daha fazlasıydı," diye itiraf etti çünkü kendini tutmasına gerek yoktu. Onunlayken olmazdı. "Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim." Bir daha asla öldürmemeyi umuyordu. "Ve onun ne olduğunu bilmeme rağmen, oraya beni öldürmeye geldiğini bilmeme rağmen, onu hala beni eğiten adam olarak görmeye devam ettim. Kahve ve çörek getiren ve yeğenlerinden bahsederken gülen adam." Mesele de buydu... "Katillerin bile aileleri vardır. Hayatları vardır. Onlar sadece şeytani bir boşlukta var olmazlar." Bakışları ona döndü. "Onları seven insanlar var." Elleri adamın omuzlarını kavradı ve parmakları smokininin kumaşına bastırdı. "Sam beni öldürmeye çalışmadan bir hafta önce Sam'in karısıyla yemek yedim." Kadın... "Benim evime geldi.

Cenazesinden sonra FBI'daki ofisinde," diye fısıldadı Ophelia. "Ağlıyordum ve ona gerçek ylenmişti. Ama o buna inanmadı. Ve çok öfkeliydi. Bana tokat attı ve ben de ona zgn olduğumu yledim. Çünkü çok acı çektiği için zgndm."

"Ophelia..."

Başını salladı. Kalabalığı taramaya geri döndü. "Gidip Isabelle'i kontrol etmem gerek." Dans etmeyi bıraktı. "Mutfak alanını bir kez daha tarayabilir misin? Yemek servisi yapan tüm personel ve sürekli orayı kontrol etmenin aşırıda kaçmak gibi göründüğünü biliyorum ama o odada son bir arama yaparsanız kendimi daha iyi hissederim."

"Hallediyorum."

Ona minnettar bir gülümseme gönderdi ve kollarından kaydı. Kalabalığın arasından sıyrılıp Isabelle'in yanına ulaşmak kolay oldu. Kadın kesinlikle parlıyordu. Ophelia aceleyle yaklaştı.

Telefonu titredi. Sol elinden zarif bir gece çantası sarkıyordu. Narin zincir bileğine dolanmıştı, böylece eli serbest kalmıştı. Telefon tekrar titredi ve Ophelia el çantasından telefonunu çıkardı. Ekrana kaşlarını çatarak baktı. Cihazı çalmak yerine titremeye ayarlamıştı ve arama birkaç gün önce programladığı bir numaradan geliyordu.

Dedektif Shay O'Brien.

Telefonu o açtı. "Alo?" Ophelia dedektifi duyabilmek için bir elini diğer kulağına götürdü.

"O kayıp."

Grup daha yüksek sesle, daha hızlı bir melodi çalmaya başladı.

"Seni tam olarak duyamıyorum," dedi Ophelia ona. "Tekrar yler misin?"

"O kayıp. Bilmeniz gerektiğini düşündüm." "Kim kayıp?"

"Royce Nicholson."

Lane neredeyse mutfak kapısına varmıştı ki telefonu smokin cebinde titreşti. an duraklayarak telefonu çıkardı ve parmağını ekranın üzerinde kaydırıldı. Az önce ona bir mesaj gelmişti.

Sen de benim gibisin.

Numarayı tanıımıyordu. Mesajı gönderenin ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve o-

Ophelia'ya söyleme. İkinci bir mesaj.

Vücudu dikkat kesildi. Anında döndü ve balo salonuna baktı. Bakışları Ophelia'ya takıldı. Isabelle'den birkaç adım ötede durmuş telefonuyla konuşuyordu.

Başka bir mesaj. *Seni izliyorum.*

Bakışları odanın içinde dolaştı. Dans eden çiftler gördü. İnsanlar konuşuyordu. Beyaz üniformalı ikram personeli yiyecek ve içecek dağıtıyordu. Kimse ona doğru bakmıyor gibiydi.

Lane'in telefonu tekrar titredi.

Gerald burada.

Mesajı gönderen Gerald'ı nereden biliyordu? Lane bir cevap verdi.
Kimsin sen?

Ekranda dans eden noktaları gördü. Sonra...

Ophelia'nın resimleri. Ophelia koşu yaparken. Ophelia telefonunda. Ophelia yemek yiyor.

Ve gizemli göndericisi ona resimlerle birlikte bir mesaj daha gönderdi. *Ophelia'nın fotoğraflarını çekmiş. Gerald buraya Isabelle için gelmedi. Ophelia'yı öldürmek için burada.*

Ne sikim oluyordu böyle?

Arka tarafta. Bir yemek kamyonunun arkasında saklanıyor. Başka bir mesaj.

Lane'in kalp atışları hızlandı.

Onu durduracak mısın... Metin ekranında belirdi. Yoksa ben mi?

Lane başını kaldırdı. Ophelia'yı en son gördüğü yere baktı ama orada değildi. Bakışları kalabalığı taradı. Bir kez, iki kez. Hiçbir yerde kırmızı elbiseli güzel bir kadın göremedi. Sağına soluna bakarak dansçıların arasından hızla geçti. Ophelia yoktu.

Telefonu tekrar titredi. Lane

yere baktı.

Senin şansın vardı. Sanırım sıra bende.

"Nasıl kayıp olabilir? Onu kilit altına almıştın!" Ophelia dedektifi daha iyi duyabilmek için lobiye doğru eğildi çünkü kesinlikle yanılıyordu. Shay ona Royce'un kayıp olduğunu söylememişti.

"Kefalet," dedi Shay ona kesin bir dille. "Adam paradan geliyor ve Etrafa saçacak çok şeyi vardı. Dışarı çıktı ve peşine bir polis taktım çünkü -bakın, söylediklerinizi ciddiye alıyordum, tamam mı? Ayrıca Royce'un bir daha kurbanlarının yanına yaklaşmadığından emin olmak istedim, bu yüzden onu izlemesi için bir üniformalı görevlendirdim. Ama suçlu ortadan kayboldu. Çekildi.

Tam bir Houdini. Dairesine gittik ve saatlerce ortalıkta görünmeyince - hatta avukatı Royce'un kapıyı açmasını sağlayamayınca- sağlık kontrolü yaptık. *Gitmişti*. Evi darmadağın ıktı, sanki bir şey aramak için darmadağın etmiş gibiydi ve rüzgâra kapılmıştı." Bir duraklama. "Ama bilgisayarının hâlâ açık olduğunu bilmeniz gerekiyor. Son arama ekrandaydı, seni arıyordu. Ekranda senin PI ofisinin adresi vardı."

"Harika." *Benim için gel, seni piç*. "Sylvia Stuart'ın korunduğundan emin ol, olur mu?" Royce'un tutuklanmasından sonra Sylvia ve yeni erkek arkadaşı Derek karakola gitmişlerdi. Sylvia polislerle ifade vermişti. Royce'un hapse atılmasını istemişti.

Şimdi de ava çıktı.

"Hallediyorum," diye güvence verdi Shay ona. "Ama kıcına dikkat etmen gerek Ophelia."

Dedektifin bunu önemsemesi çok hoştu. "Ve ben de senin benden hoşlanmadı."

"Bilmiyorum, ama... ama, *kahretsin*, başka bir tane hatırlıyorum." "Başka bir ne?"

"Başka bir ip."

Ophelia'nın kanı buz tuttu. "?"

"Bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim. Çok küçüktü. Ve bir cinayet değildi. Büyük bir soruşturma yoktu. Aşırı dozdu."

"Ne zaman. Nerede." Balo salonuna açılan çift kapıya doğru geri çekildi. Bakışları kalabalığı taradı. Güvenlik görevlilerinden biri gözüne takıldı ve başını salladı.

Mutlu çift dans etmeye devam etti.

"Yaklaşık iki ay önce. Peki cesedin bulunduğu yer? Pyro'nun arkasındaydı."

Pyro. Bu isim Ophelia'ya kesinlikle tanıdık geliyordu. Royce'un Pyro'yu avladı. Onu Pyro'nun arkasındaki sokakta indirmişti.

"Aşırı dozda uyuşturucu," diye tekrarladı Shay. "Fentanil. Bunlardan kaç tane gördüğümüzü biliyor musun? Ben olsam onu unuturdum. Bunu söylemenin saçma olduğunu biliyorum ama doğru. O kadar çok aşırı doz vakası var ki..." Bir iç çekiş. "Bu ipi parmağına dolamıştı ve düşündüm ki... zavallı orospu çocuğu. Hatırlamayı o kadar çok istediğin şeyi asla hatırlamayacaksın." Bir iç çekiş daha. "*Asla hatırlamayacaksın.*"

"Aşırı doz olduğuna *emin* misin?"

"Evet, Benedict laboratuvarları araştırdı. Cinayet belirtisi yok. Sadece arka sokakta standart aşırı doz. Bu saçmalık bazı günler bozuk plak gibi oluyor."

"Sabıkası var mıydı?"

"Ne?"

"Ara ölü adam. Sabıkası var mıydı?" "Şey, evet."

"Ne için?"

"O bir uyuşturucu satıcısıydı. Geçen yıl bir okulun yakınlarında üç kez yakalanmış. Küçük çaplı hırsızlık. Araç hırsızlığı. Ama uyuşturucu onun ana oyunuydu. Onu ortadan kaldıran şeyin uyuşturucu olması şaşırtıcı değil."

"Adamın aşırı doz aldığına hâlâ inanıyor olsaydın bana bu hikâyeyi anlatmazdın." Herkes Isabelle ve August'u izlerken gülümsüyordu. Güvenlik görevlileri tam da olmaları gerektiği gibi konumlanmışlardı.

Lane'i görmedi. Hâlâ mutfakta mıydı?

"Aşırı doz aldığıını düşünüyorum," diye itiraz etti Shay. "Bunu kanıtlayacak toksin testleri var."

"Ama aynı zamanda OD konusunda yardım almış olabileceğini de düşünüyorsunuz?"

"Sanırım parmağında bir ip vardı." Acele etti. "Sanırım bilmen gerektiğini hissettim. Miles Dodge. Adı buydu. Ve şimdi çalışmam gereken yüzlerce dava daha var. Royce için tetikte ol, mu? Gözlerini açık tut ve gardını al. Bütün kırıntılar onun size geldiğini söylüyor."

"Uyarı için teşekkürler." Onun da üzerinde çalışması gereken bir dava vardı. "Ve kendinize dikkat edin, Dedektif." Ophelia telefonu kapattı ve küçük çantasına geri koydu.

Kıçımın ekmek kırıntıları. Royce ekmek kırıntıları bırakmamıştı. Tam onu işaret eden dev bir neon tabela bırakmıştı. Ve belki *de... Sorun da bu.*

Dans sona erdi. Kalabalık çifti alkışladı. Ophelia onlara doğru adım attı.

Telefonu titredi.

Aşağı baktı. Lane'den bir mesaj gelmişti.

Gerald burada.

Cehennem.

Mutlu çift aceleyle dışarı çıkıyor, lobiye doğru geliyordu. Fotoğraf çektireceklerini ve kadeh kaldıracaklarını biliyordu ama *gitme* vakti gelmişti.

Arka tarafta. Yemek kamyonu. Onu almaya gidiyorum. Lane'den bir mesaj daha.

Lane tek başına yola çıkmayacaktı. *Beni bekle.* Hemen cevap verdi. Ortak olmalarının bir nedeni vardı,

Lanet
olsun.

Ama...

Lane cevap verdi. *Sen Isabelle'i koru. Ben onu yakalarım.*

İkisini de yapsalar nasıl olur? Isabelle'i koruyacak ve Lane için destek alacaktı. En yakındaki güvenlik görevlisini yakaladı. "Arka tarafa git," emretti. "Gerald'ın burada olduğuna dair bir ihbar aldım. Ortağımın yardıma ihtiyacı var."

Muhafızın kaşları çatıldı. Hemen harekete geçmedi.

"Dışarı," diye tersledi onu. "*Şimdi.*"

Koşarak uzaklaştı. Sonunda yarı harekete geçti. Ophelia, Isabelle ve August'un yeni bir fotoğrafını çekmiş olan fotoğrafçıyı iterek geçti. Adam fotoğrafını mahvettiği için ona bağırdı ama Ophelia Isabelle'in yanına gelene kadar durmadı. Müşterisinin elini tuttu. "Gitme zamanı."

"Ama yirmi dakika daha gitmiyoruz!"

Ophelia başını salladı. "Artık gitmen gerekiyor, Isabelle."

Isabelle'in kara gözleri büyüdü. "Gitmemiz gerekiyor." Ophelia'dan ayrıldı ve nişanlısının kolunu yakaladı. "August, gidelim. Lütfen."

Mekânın arkasında dört yemek kamyonu vardı. Hepsi de kendilerine özgü beyaz üniformalarını giymiş olan yemek şirketinin birkaç çalışanı parti için daha fazla malzeme getirirken Lane'in yanından geçip gittiler. Gerginlik Lane'i sıkıca kavradı. Evet, bu bir tuzak gibi hissettiriyordu.

Smokininin altından silahını çıkardı.

Lane tam olarak hazırlıksız değildi. Bütün gece toplanmıştı. Ve Lane çok iyi bir . Sürünürken kalbi hızla çarpıyordu.

Yemek kamyonlarına doğru. En yakın olanın arka kapısı kısmen açıktı. Kapıyı tamamen açtı-

Ve iki yemek personelinin öpüştüğünü gördü. Kadın adamı kamyonun uzak duvarına sıkıştırmıştı ve ağızları birbirine sıkıca kilitlenmişti. Ama kapının açılma sesiyle -sert metal ızgarasıyla- birbirlerinden ayrıldılar.

Gerald değil.

"O bir silah mı?" diye kadın.

"Personel güvenliği." Lane Ophelia'yla birlikte çalışıyordu, yani evet, o da güvenlikten sayılırdı. Lane çiftten uzaklaştı. Bir sonraki kamyona yöneldi. Araçtan gelen bir uğultu duyabiliyordu. Yan tarafa geçti, kamyonun üzerindeki büyük catering logosunu gördü ve arka kapıya yaklaştı. Kapı kapalıydı ama bir çekişle kolayca açıldı.

Kapı açıldığında, arka tarafta devasa bir derin dondurucu gördü. Bu sefer öpüşen çift yok. Ama...

Dondurucu açıktı. Kısmen. Kumaşın dışarı sarktığını görebiliyordu. Yan tarafa.

Hay sikeyim. Lane kamyonun arkasına tırmandı. Arka taraftaki tepe lambasından gelen bir aydınlatma vardı.

Dondurucudan sarkan bir masa örtüsü mü? Siyah kumaş, içerideki tüm masaları kaplayan ağır örtülere benziyordu. Yaklaştı. Sağ eli hâlâ silahı tutuyordu ve sol eli dondurucunun üstünü kaldırdı.

Masa örtüsü değildi. Bir gömleğin parçasıydı. Dondurucudaki zavallı piçin hala giydiği gömlek. Her tarafı kan içinde olan bir piç.

göğsüne. "Siktir-"

Kamyonun arka kapısı çarparak kapandı. Lane kilidin anahtar sesini duydu.

Ve telefonu titredi.

Ophelia yine mesaj atıyor olmalıydı. Telefona sarıldı. Mesaj

Ophelia'dan değildi.

Şansını kaçırdın.

Lane dondurucudaki adama baktı. Her yerde kan vardı. Göğsünü kaplıyordu. Altındaki paketlenmiş yiyecek torbalarına sıçramıştı.

Ve derisi kül rengiydi. Adam nefes almıyordu. Göğsü yükselmüyordu ve Lane ona dokunduğunda adam buz gibiydi.

Lane'in telefonu tekrar titredi.

Ben de sıramı aldım.

Isabelle'in tek istediği şey *lütfe*n demektir. August onu . Kalabalık da iyi dileklerini sunarak ve alkışlayarak çiftin ardından gitti. Ophelia, August Isabelle'i bekleyen limuzine bindirene kadar çiftin yanında kaldı. Birkaç dakika sonra Isabelle ve August limuzinin arka lambalarının parlamasıyla oradan ayrıldılar.

Sağ salim.

Ophelia geri döndü ve süslü binaya baktı. Pek çok insan oyalanıyordu. Birçoğu hâlâ gece boyunca dans edecek ve açık barın tadını çıkaracaktı. Ama müşterisi güvendeydi. İş bitmişti.

Gerald burada. Bu sözler zihninde tekrarlanıp duruyordu.

Telefonunu çıkardı ve binanın arkasına doğru aceleyle ilerlerken bile Lane'i aradı. Yüksek topuklu ayakkabıları her

adım.

Telefon çaldı, çaldı ama Lane açmadı.

Ayakkabılarını tekmeledi ve ona doğru koşmaya başladı. İçinden korku fışkırıyordu. Çok uzun zamandır hissettiğini hatırlayamadığı kadar büyük bir korku. Lane onsuz dışarı çıkmamalıydı. Onlar ortaklardı. Bunun bir anlamı vardı.

Telesekreteri neredeyse telefonu kıracaktı.

Binanın arka tarafına ulaştı ve sert betonun ayaklarına battığını zar zor hissetti. Dört yemek kamyonu bekliyordu. Daha önce yakaladığı koruma, ona en yakın kamyonun arkasından tırmanıyordu

"Bunda kimse yok!" diye bağırdı.

Onu geçip ikinci kamyonu doğru koştu. Kapıya vurdu.

Kilitli.

"Bir sonrakini kontrol edeceğim," dedi güvenlik görevlisi ona doğru koşarken.

Öndeki kamyonun arkasına bağlı büyük bir tutamak vardı. onun. İçeriden gelen uğultuları duyabiliyordu. Bazı kamyonlarda soğutma sistemi olduğunu biliyordu çünkü teyzesinin bir yemek şirketi vardı. Bu sistemler bu büyüklükteki bir operasyonda standarttı.

Ophelia büyük kolu yakaladı ve yana doğru çekti. Kapıyı çekerek açtı. Muhafız hâlâ yakındaydı ve o-

"*Ohmygod!*" A sersemlemiş ünlem itibaren ve Gardiyan. Sendeleyerek yakınlarda bir yerde durdu.

Ophelia gözlerini kamyonun içine dikti. Lane bir adamın üzerine çömelmişti ve kamyonun arkasındaki küçük tepe lambası

yere yığılmış olan adamın kanlar içinde olduğunu gördü. Göğsünde çaprazlama derin kesik yaraları vardı. Kan gömleğini ıslatmıştı ve kan Lane'in kollarına ve ellerine bulaşmıştı.

"Onu öldürdü," diye nefes nefese kaldı muhafız.

"Lane onu *kurtarıyor*," diye tersledi Ophelia. "Şu saçmalığı düzelt. Ve hemen bir ambulans çağır! Yardım çağır!" Yemek kamyonunun arkasına atlamadan önce donup kalan korumayı iterek harekete geçirdi.

Muhafız bağırdı, "*Yardım edin! Yardıma ihtiyacımız var!*"

Ophelia Lane'e doğru koştu ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kanlı adama bir kez baktığında onun Gerald olduğunu anlamıştı. Saçları farklıydı. Daha ince. Ama Gerald'dı.

Göğsünde çok fazla bıçak yarası var.

Lane'in başı ona doğru döndü.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye ısrar etti. Ancak bu sözleri söylerken bile bakışları Gerald'ın sağ eline kaydı.

Ve yüzük parmağının etrafına bağlanmış ipi gördü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kanlı bir karmaşa. Yemek kamyonunun arkasında kalan şey buydu. Bıçak da oradaydı, yemek şirketine ait bıçaklardan biriydi. Kan Lane'in yeni smokinini lekelemişti ve Ophelia onun çenesinin acımasız duruşundan nefret ediyordu.

"Nereden biliyorsun?" Lane sessizce sordu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Bana mesaj attın." Polisler hâlâ etrafı sarıyordu. Partideki insanlar olay yerine şaşkınlıkla bakıyordu. Bu nişan kutlaması yakın zamanda unutulmayacaktı. "Isabelle'i güvenli bir yere götürdüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde sana koştum." Kadın ona ters ters baktı. "Ortağını bekle. Bu dokuzuncu ders. Ortağını terk edemezsin."

"O buradaydı."

"Evet, şey..." *Bunu kanıtlamak için üzerinde hâlâ Gerald'ın kanı var.* "Onun peşinden birlikte gidebilirdik." *Ve sen de tek başına giderken öldürülebilirdin. Bir yemek kamyonunun arkasında her yerinde bıçak yaraları olan sen .* Kendini tutamadı -çünkü kendini tuttuğunda neler olduğunu çok iyi biliyordu- Ophelia ileri atıldı ve kollarını Lane'e doladı. Ona sıkıca sarıldı.

"Uh, Ophelia?"

"Uzun bu kadar korkmamıştım." "Bebeğim, her kan oldu."

Doğru. "Ben de öyle." Çünkü Gerald Baldwin'i *kurtarmasına* yardım etmişti. Ambulans onu hızla götürdüğünde adam hâlâ nefes alıyordu -güçlkle de olsa yaşıyordu. "Polisler

Bizimle işiniz bitti, eve gidiyoruz ve dünyanın en uzun alıyoruz."

"Ophelia."

Başı geriye doğru eğildi.

"Ona saldıranın ben nereden biliyorsun?" Başını salladı. "Kapıyı açar açmaz *nasıl anladın?*"

Oh, bu kolaydı. "Bilmiyordum."

Lane'in kaşları çatıldı. "Ama-ama dediniz ki-"

"Onu kurtarıyordun." Ophelia tam olarak ne söylediğini hatırladı. "O yeşil muhafızın ortağımın az önce birini öldürmeye çalıştığını tüm dünyaya haykırmasına izin vereceğimi mi sanıyordun?"

Lane'in yüzüne bir maske yerleşirken kaşları yumuşadı. "Yani denemediğimden emin değildin."

Ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Senden eminim. Eğer sen birini öldürecek olsaydınız, en azından göğsünden vurmazdınız..." Gördüğü yaraları düşündü. "Yedi kez."

"Ben olsam ne yapardım?" Yeşil bakışları daha da yoğun görünüyordu. "Muhtemelen onu kalbinden bıçaklardım. Tek seferde.

Ya da boğazını kesip açardım. Bir keresinde bana kendine cehennem gibi görünecek ama seni öldürmeyecek bir yara vermeyi bildiğini söylemiştin." Gülümsemesi kaybolmuştu. "Bu bilgiyle, tersinin

doğru olduğuna inanmak zorundayım. Bence kolayca, hızlıca öldürebilirsin ve yarayı oymak zorunda kalmazsın.

"Bunu yapmak için bir adamın göğsüne kadar."

"Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirmesi gerektiğini bilmiyorum."

Sağ tarafa baktı. "Polisler bize yaklaşıyor. Neler olduğu hakkında bana ipucu vermek ister misin?"

"Onu bu şekilde buldum." Alçak. "Kamyonda duvara yaslanmış göğüs dondurucunun içindeydi. Önce öldüğünü sandım, sonra zayıf bir nabız hissettim. Onu kurtarmaya çalışıyordum."

"Sanırım onun kığını
kurtardın." "O Gerald
Baldwin'di."

Başını salladı.

"Onu öldürmeye çalışan SOB'dan mesajlar aldım," diye ekledi.
"Bana Gerald'ın burada olduğu söylendi."

diken diken oldu. "Göster bana."

Lane telefonu ona uzattı. Ancak mesajlar arasında gezinirken ve midesini ağır bir kurşun düğümü doldururken bile, onun için *başka bir* mesaj belirdi.

Aynı numaradan.

Telefon elinde titredi.

Beni hayal kırıklığına uğrattın.

Kurşun daha da ağırlaştı.

Ve başka bir mesaj ...

Sen de en az kadar kötüsün.

"Ne be?" Ophelia nefes aldı. Telefon

bir kez daha titredi.

Böylece siz de onlarla aynı sonu .

Lane metinleri okurken, "Sanırım bir düşman edindim,"

dedi. Başını iki yana salladı. "Lane..."

"FBI!" Bir ses patladı. Belli belirsiz tanıdık bir ses. Kafasını kaldırdığında FBI Özel Ajanı Tameka Bryant ve ortağı Pierce Wayne'in kalabalığı yarararak ilerlediğini gördü. Tameka'nın koyu renk gözleri Ophelia'yı yakınlaştırdı. Federaller aceleyle ilerledi.

Yaklaştıklarında Pierce, "Lanet olası bir gün," diye homurdandı. "Ve siz ikiniz şimdiden kana mı bulandınız? Bu gece burada ne oldu böyle?"

Ophelia yakındaki yemek kamyonuna bir göz attı. Kalbi çok hızlı atıyordu ve telefonu tutuşu terletmişti. "Cinayete teşebbüs."

Pierce Lane'e, "Smokinin üzerinde çok fazla kan var, dostum," dedi. "Farkındayım." Lane'in düz cevabı.

"Lane kurbanın hayatını kurtardı." Ama Ophelia mesajları gönderen failin istediğinin bu olmadığını biliyordu. Adam Lane'in Gerald'ın işini bitirmesini *istemişti*. İşini bitirmesini ya da orada öylece Gerald'ölmesine izin vermesini.

Ama Lane yapmamıştı.

Ve şimdi katil öfkesini Lane'e yöneltiliyor gibiydi.

Telefonu Federallere doğru itti. "Bu mesajları kimin gönderdiğini bir an önce bulmanız gerekiyor." Federaller bunu yapabilmeli.

"Neden?" Pierce sordu.

Ama Tameka çoktan mesajlara göz atmaya başlamıştı. "Kahretsin," dedi.

Lane ona, "Çünkü mesajları gönderen kişi Gerald Baldwin'in saldırganı," dedi. "Ve görünüşe göre bir sonraki hedefi ben olabilirim." Omuz silkti.

Omuz silkti mi?

Lane duygusuz sesiyle, "Böylece onu durdurabilirsin," diye devam etti. İfadesiz yüzüne mükemmel bir şekilde uyan bir ses. "Ya da ben durdurabilirim."

"Hayır." Ophelia ön kapıyı çarparak kapattı. "Böyle bir şey ."
Elindeki el çantasını yakındaki masanın üzerine bıraktı ve topuklu ayakkabılarını kapının yanına fırlattı.

Lane kaşlarını çattı ve ona baktı. Smokini delil olarak alınmıştı, çünkü çok fazla kan lekesi vardı. Polisler ve Federaller tarafından sorgulanmıştı ve saat gece ikiye yaklaşıyordu.

O ve Ophelia muhtemelen bitkin düşmüş olmalıydı.

Onun yerine, enerjiyle yanıyor gibiydi.

Federallerin ona verdiği eşofman ve tişörtü giymişti. Ödünç spor ayakkabılar çünkü Federaller Lane'in ayakkabılarını da almışlardı. Federaller tarafından soyulmak bu geceki bingo kartında yoktu.

Dondurucuda neredeyse ölü bir adam bulmaya gelince? Kartta da yok.

"Katillerle alay eden benim." Velma'yı için eğildi. Kedi hemen karanlıktan çıkıp Ophelia'ya sürtünmeye . Ophelia kedisini okşadı ve Velma başını Ophelia'nın yanağına yasladı. "Onlara meydan okuyamazsın. Bu benim işim." Ona ters ters bakmak için döndü.
"Benim işim."

Sadece ona baktı. Kızın söyledikleri zor anlaşılıyordu çünkü kız ona çok güzel görünüyordu. Aslında, son kısmı hariç, söylediği her şeyi neredeyse kaçırmıştı.

Benimkini.

Lane başını salladı.

"Güzel." Parmaklarını Velma'nın sırtında gezdirdi. "Bunu sevindim."
Nazik bir özenle kedisini tekrar yere bıraktı. "Ben

katile meydan okumak. Etmeyeceksin." Ophelia keskin bir hareketle döndü ve odasına doğru yürümeye başladı.

Kolunu yakaladı ve onu kendisine doğru döndürdü.

"Lane-"

"Benim," diye hırladı ağız onunkine çarpmadan bir saniye önce. Çünkü konuşmasının önemli olan kısmı buydu. Ve bunu kemik kırıcı, ruh kırıcı bir kesinlikle biliyordu.

Benimkini.

Ophelia onundu.

Arkadaşı.

Sevgilisi.

Onun ortağı.

Onun her şeyi.

Dudakları onunkilerin altından ayrıldı. Dili onunkiyle buluştu. Umutsuz, açgözlü bir inilti çıkarıp adama sıkıca yapışırken vücudu onunkine yapıştı.

İstedığı şey buydu. Ophelia onun içine batıyor. Ophelia'nın ona yaklaşabildiğı kadar yaklaştı. Akıl sağlığı ve güvenliğı. Hepsi tek bir güzel pakette.

Ziyafet çekti, aldı ve ona asla ama asla doymayacağını biliyordu. Bir ömür boyu değil. Çok imkansız.

Elleri elbisesinin askılarına gitti. Kadın biraz geriye çekildi ve adam askıları omuzlarından itti. Elbise düştü. Yumuşak bir sesle.

Ağızını bıraktı ve aşağı baktı. Straplez

sütyen. Bir parça dantel külot.

Çok seksi. Ve.. "Benim," dedi yine. Yemin etti.

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Neden söylediğimi duyduğun tek kelime olabilirmiş gibi hissediyorum?"

Straplez sütyeninin kancasını çıkardı. İpeksi tenini hissetmeye bayılıyordu.

parmakları kadının arkasına kaydı. Sütyen düşerek elbiseyle birleşti. "Lane, sana söylediklerimde ciddi dim."

Parmakları meme uçlarına gitti. Sıkı, güzel meme uçları. Onları okşadı. Alay etti.

"Lane."

Elleri kızın beline indi. Onu yukarı kaldırdı. Bir meme ucunu ağzına alırken onu kolayca tuttu.

"Bu çok ateşli. Bu kadar güçlü olman. Tanrım, Bu iyi hissettiriyor." Sözleri bir iniltiyle sona erdi. "Ama biz... biz _."

"Siktir." Tek kelimeyi söyleyecek kadar uzun süre meme ucunu bıraktı. Çünkü ihtiyacı olan şey buydu. Onun içinde gidebildiği kadar derin olmak.

"Konuş ve *duş al* diyecektim!" Adam meme ucunu hafifçe ısırdığında sesi hararetle bir tona yükseldi. "Lane."

Onu koridora kadar taşıdı. Duş alırlardı. Sevişeceklerdi. Sonra ders zamanı gelecekti.

Birinci ders. *Hiçbir katil Ophelia'nın peşine düşmeyecek.* Artık faillerin onu evine kadar takip ettiği saçmalıklar yok.

Bacakları ona sarıldı. "Korkmuştum." Yumuşak bir itiraf.

Yatak odasının kapısı açıldı. Onu yatağın yanından geçirdi. Şifonyerin yanından. Banyoya. Eşiği geçtiklerinde eli banyonun ışığını yakmak için uzandı. Işığın parlaması onu duraksatmadı bile. Dikkatli bir şekilde onu aşağı indirdi.

Ayakları duşun yanındaki pelüş halıya değdi. Elleri adamın kollarına yapıştı. "Neden korktun?" Lane sordu. Sesi sertti. Kenarları pürüzlüydü.

Sadece adil çünkü o da kenarları yırtık pırtık hissediyordu.

"Aradığımda bana cevap vermedin." Uzun kirpiklerini kaldırdı. "Sana yardım etmesi için bir muhafız göndermiştim ama adam çıktı. Ben oraya varamadan sana bir şey olacak diye çok korktum." Tırnakları adama battı. "On altı beri hiç bu kadar korkmamıştım."

Bu kelimeler.

"Sam bana silah doğrulttuğunda ve o bana ateş etmeden önce atışımlı yapamayacağımdan emin olduğumda bile."

Elleri vücudundan aşağı kaydı. Beline sarıldı. "Ben iyiydim."

"Seni uçurumun kenarına itmek istedi. Gerald'ı öldürmeni istedi."

"Herkes benim bir canavar olduğumu düşünüyor..."

"Olmadığını *biliyorum*." Sağ eli havaya kalktı. Adamın kirli sakallı çenesine bastırdı. "Senin ne ve kim olduğunu çok iyi biliyorum. Seninle ilgili kötü bir şey yok."

"Sen hariç herkes," diye bitirdi kabaca. Ağzı tekrar onunkini aldı. Derin, uyuşturucu bir öpücüktü bu ve adam bunun doğru olduğunu biliyordu. Ayrıca onun için önemli olan tek fikrin ne olduğunu da biliyordu.

Ophelia'nın. Memphis onun lanet profilini istediği için değil. Lane'in ona çok ihtiyacı olduğu için.

Onun iniltisini yuttu ve onu tamamen yutmak istedi.

Ve yapacaktı da. Ama önce.

Onu bıraktı. Soyundu. Düşün kapısını açtı, suyu açtı ve ikisini de spreyn altına çekti. Ophelia güldü çünkü külotu hâlâ üzerindeydi. Elleriyle külotu aşağı itmeye çalıştı, o da yardım etmeye çalıştı.

Külotu yırtmışlar. Parçaladılar.

Yine güldü. Ne kadar güzel, özgür bir sesti. Ophelia için mükemmel.

Sıcak spreyn altında öpüştüler. Sabunu onun vücudunda gezdirdi. Her mükemmel santimini. Sabunlu parmaklarını bacaklarının arasına daldırdı. Onu çok iyi ovduğundan emin oldu.

"Lane!" Elini destek için karo kaplı duş duvarına çarptı.

Dizlerinin neredeyse bükülebileceğini düşündü. Ona karşı hiçbir şey saklamamasına bayılıyordu. Adil olan da buydu çünkü oteldeki ilk geceden beri ona karşı hiçbir şey saklayamamıştı. Onu çok fazla istemişti. Hâlâ da istiyordu.

Ona yaptığı şehvetli temizliğin karşılığını sabunu üzerinde gezdirerek ödedi. Meme uçlarını okşayarak. Aklını kaçıracığını düşünene kadar aletini pompaladı. Suyu çekmeyi zar zor başardı. Lane onu kucağına aldı ve siktir et, omzuna koyup yatağa taşıdı.

Yine güldü. Kalbine müzik gibi geldi.

Sırılsıklam bir halde yatağa yığıldılar. Adam kadının üstüne çıktı. Kızın bacakları ayrıldı. İstekli aleti ona doğru itti. "Prezervatif," diye homurdandı.

"Daha önce senden birkaç tane ödünç almıştım. Onları misafir odasında bırakmıştın, ben de birazını komodinime koyma cüretini gösterdim. Umarım sakıncası yoktur..." Nefes nefese.

Sakıncası var mı? Prezervatifleri almasına ne kadar aldırmadığını göstermek için onu daha sert öptü. Sonra eğildi ve komodinden bir prezervatif alırken neredeyse bağıucu çekmecesini kırıyordu. Ama prezervatifi takamadan Ophelia ondan çaldı. Paketi açtı. Prezervatifi yerleştirdi, sonra yavaşça sikinin üzerinde yuvarladı.

İşkence.

"Bebeği

m..."

Başını kaldırdı. Ona gülümsedi.

İşte o an kontrolünün dağıldığı andı.

Onu yatağa geri yuvarladı. Kalçalarını ayırdı ve içine girebildiği kadar girdi. Kadın inledi ve adam hırladı ve biliyordu... *"Benim."* Adamın hamleleri vahşiydi, çok vahşiydi ve kadın kalçalarının istekli kavisleriyle ona karşılık verdi.

Kendini tutmalı. Acele etmemeli.

Ama sıkı ve sıcaktı ve hayatında hiçbir Gey Ophelia kadar iyi hissettirmemişti. Elini aralarına soktu. Sadece klitorisini okşamadı. Ona sahip oldu. Onun neyi sevdiğini biliyordu. Ne istediğini. Onun altında patlaması için ne gerekiyordu.

Adam kızın içine girdi ve onu ilk noktasına doğru itti. A Ophelia'dan hızlı bir çığlık koptu.

Nazik. Nazik. Kafasında bir mantra vardı ama vücudu onu dinlemiyordu. Ona doğru daha hızlı ve daha sert bir şekilde itti ve doruk noktası onu kayganlaştırdı ve onun altında çok sıcaktı. Bacakları açgözlülükle onun etrafında kenetlenirken bile ona vuruyordu.

Ağız kadının boğazına gitti. Yaladı. Derisini emdi. Isırdı.

Kadın adamın altında kasıldı ve tırnakları adamın sırtını tırmaladı. Tekrar boşalması gerekiyordu. Adam bırakmadan önce bir kez daha.

Parmaklarıyla meme uçlarını yakaladı. Gergin tepelerini çekti.
Koparılmış.

Sıkıştırılmış.

"Lane!"

Yine boşalıyordu. İç kaslarının belirgin bir şekilde sıkılması onu doğrudan hayatının en sıcak, en uzun salınımına gönderdi. Vücudundaki her hücreden zevk akıyordu. Dünyası tek bir odak noktasına daraldı.

Ophelia.

Benimkini.

"Royce Nicholson ortadan kayboldu."

Ophelia'yı kucağına almış, yatağına yayılmıştı ve kendini cennete oldukça yakın hissediyordu. Onun sözleriyle, cehennem onu çağırmaya başladı.

Başını ona doğru çevirdi.

"Bu gece balo salonundayken Dedektif O'Brien beni aradı.

Kaybolduğunu bana bildirmek istedi." Bekledi. Daha fazlası vardı. Lane bundan emindi.

"Evindeki bilgisayarda benim Pl ofisimin adresini bulmuş."

Sonofabitch.

"Ve Shay -Dedektif O'Brien- birkaç ay önce yüzük parmağına ip bağlanmış bir kurbanla karşılaştığını hatırladı."

Vücudu gerildi. "Öylece hatırladı mı?" Ne kadar da uygun.

"Aşırı dozda uyuşturucudan öldüğü belirlendi. Cinayet şüphesi yok. İpi görmüş ve ipin üzerindeki yazıdan dolayı aklına takılmış.

Bass ile keşif."

"Forget-Me-Not," diye mırıldandı.

"Aşırı doz kurbanı Pyro'nun arkasında bulundu." "Siktir."

"Katılıyorum. Benim için de çok fazla tesadüf." Bakışları onun. Açık banyo kapısından odaya ışık süzölüyordu. "Adamın kesin ölüm tarihini öğrenmek istiyorum. Toksikoloji raporunun sonuçlarını kendim görmek istiyorum."

"Dedektif bunu size mi verecek?"

"Belki. Olmazsa, yine de onları yakalarız. EAD Ballard'ın patronuna baskı yapmasını sağlayabilirim. Doğrudan Benny'ye de gidebilirim."

Lane, yaşlı Benny'nin herhangi bir konuda yardımcı olacağından pek emin değildi. Bunu ona söyleyemedi, evin içinde yankılanan kapı zilinin sesini duydu.

Lane daha önce de gergindi. Şimdi vücudu savaşa hazır moduna geçmişti. Ophelia'nın bu saatte misafir beklemesine imkân yoktu. Üstelik evine gelip ona zarar vermek isteyen suçlular konusundaki sicili de ... "Bu iş bitti," diye yemin etti Lane. Yataktan fırladı. Banyoya koştu ve ödünç aldığı eşofmanlarını aldı.

Geri döndüğünde Ophelia bir bornoz giymişti. Komodininden bir de silah almıştı. Yatak odasının kapısına yönelmeden önce Lane yoluna çıktı. "Ben kabul ettim."

"Affedersiniz?"

"Seninle ilgili konularda hemen hemen her şeyi akışına bıraktım. Çok kızgın olduğumda ya da planın boktan olduğunu düşündüğümde bile." Onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Ona izin vermedi.

"Yeni dersler, tatlım."

"Lane, kapımda biri var. Ve saat neredeyse sabahın üçü. Sizce de araştırmamız gerekmiyor mu?"

"Kapınızı çalan katiller var."

Başını eğdi. "Genelde kapıyı çalmazlar ya da zile basmazlar. Onlar için fazla kibar."

Komik olmaya mı çalışıyordu? Bu sefer işe yaramadı. "Kendini çok fazla riske atıyorsun. Sanki kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş ve sana ne olduğunun hiçbir önemi yokmuş gibi." Kadının ellerine uzandı. Silahı ondan aldı. "Önemli. Benim için çok önemli. Biri sana zarar vermeye çalıştığında, bunu yapmak için beni geçmeleri gerektiğini söylemeye ne dersin?"

Kapı zili tekrar çaldı.

"Koruyucu olman hoşuma gidiyor," diye güvence verdi ona. "Çok seksi. Gerçekten, ama özel dedektiflik dünyasında tonlarca deneyimim var-"

"Tecrübeni sikeyim."

"Lane!"

"Sana zarar vermek için insanların beni geçmesi gerekecek." Hayatın basit bir gerçeği. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyiydi.

"Yine doğuştan gelen korumacı tavrın yüzünden." Alt dudağını yaladı. "Her zaman herkesi korumaya çalışıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Herkes değil. Sadece sen." "Gerald Baldwin'e neden yardım ettin?"

Kapı zili tekrar çaldı. Kadının sorusuna cevap vermeden döndü ve silahını elinde tutarak koridorda hışımla ilerledi.

"Lane!"

Durmadı.

Onu antrede yakaladı. Onu kendisine doğru döndürdü. "Bekle, lanet olsun! Dışarıda kimin olduğunu görmek için uygulamayı kontrol edeyim." Sonra daha önce giriş masasının üzerine bıraktığı küçük gece çantasını aldı. Telefonunu çıkardı ve parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdi. Kaşları çatıldı. "Neden buradalar?"

Ekrana baktı. Federaller. Kapısının eşiğinde. Neredeyse sabahın üçünde.

Silahını bırakmadı. Ophelia silahı çıkarırken Kapıya yakın bir yerde alarm çalınca kapıya sıkıca tutundu ve sonunda ön kapıyı açtıklarında-

"Vay canına!" Pierce Wayne ellerini havaya kaldırdı. "Ziyaretçileri hep silahla mı karşıyorsun?"

Silahını kaldırmamış ya da Fed'e doğrultmamıştı. "Hep gecenin bir yarısı mı ziyarete gelirsin?" Lane hemen karşılık verdi.

Ophelia Lane'in yanına doğru eğildi. "Neden buradasın?"

"Davaya bir ara verdim. Size şahsen söylemek istedim."

Lane ajanlara, "Telefon görüşmeleri daha iyi sonuç veriyor," diye güvence verdi. "Gayet iyi çalışıyorlar."

Tameka boğazını temizledi. "Bize mola verdiren bir telefon. Ya da daha doğrusu, telefonunuza gönderilen mesajlar." Bakışları Lane ve Ophelia arasında gidip geldi. Ve giysilerini not etti. Ya da soyunmalarını.

Her neyse. Lane yarı giyinik olmasını umursamadı. Yine de Pierce'ın bakışlarının Ophelia'nın vücudunda gezinmesi hoşuna gitmemişti. Ajanın görüşünü kısmen engellemek için biraz hareket etti. "Ne keşfettiniz?"

"Mesajların izini sürdük," dedi Tameka ona. "Onları gönderen adamı bulduk. Ballard'ın üzerimizde kurduğu baskıyı düşününce bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Bu nedenle, kişisel ziyaret."

Lane bekledi.

Tameka yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim,

Ophelia." Neden özür diliyordu ki?

"Sanırım şüpheliyle arkadaşsınız."

Lane Ophelia'ya baktı.

"Mesajlar Beau LeBlanc'a ait olduğunu tespit ettiğimiz bir telefonda geldi."

Ophelia başını salladı. "Bu doğru olamaz."

"Sizi temin ederim," dedi Tameka, sesi sempatik ama kesindi, "istihbaratımız doğru. Kısa bir süre önce Bay LeBlanc'ın yerini tespit ettiğimizde, kendisi özel dedektiflik ofisinize girmek üzereydi."

"Ne?" Ophelia'nın sesindeki şok kırıldı.

"Şu anda yerel karakolda."

"Onunla konuşmak istiyorum!" Ophelia çabucak söyledi. "Şimdi!"

Ama Pierce başını salladı. "Bir cinayet suçlaması söz konusuysen, soruşturmanın geri kalanının gerçek FBI ajanlarına ve polis memurlarına bırakılması gerektiğini düşünüyorum."

Lane'in midesi sıkıştı. "Gerald Baldwin hayatta kalamadı."

"Ameliyat masasında öldü," diye doğruladı Tameka.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ophelia, "Müvekkilimi görmem gerekiyor," diye açıkladı.

Lane ona hızlı bir bakış attı. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını belli belirsiz merak ediyordu. Saat sekizi biraz geçiyordu, Savannah Polis Merkezi'ndeydiler ve Ophelia, Beau LeBlanc'la görüşmeye kararlıydı.

Bu arada, Lane de bire bir sohbet etmeye kararlıydı.

Piç kurusu. Ophelia'nın aksine, adama komplo kurulduğuna ikna olmamıştı. Sadece adamın bir pislik olduğunu düşünüyordu.

"Müşteriniz mi?" Tameka'nın kaşları kalktı. "Ne zamandan beri?"

"Her zamandan beri. Beau ve benim uzun süredir devam eden bir anlaşmamız var. Ofisimin kirasında indirim yapmam karşılığında ona avukatlık hizmeti veriyorum."

Lane onun indirim karşılığında Beau için bir özel dedektiflik davasında çalıştığından emindi ama Ophelia'yı düzeltecek değildi. Federaller kapılarının önünden ayrıldıktan sonra Ophelia şaşkına dönmüştü.

O da bir hata olduğuna ikna olmuştu.

"Sen onun kurbanısın, Ophelia," diye düzeltti Tameka. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve takım elbisesinin ceketini kılıfının üzerine doğru çekti. "Hem kurban hem de avukat olamazsın."

"Neden olmasın?" Ophelia sordu.

Lane, "Çoklu görev yapmayı seviyor," diye ekledi.

Tameka ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Dün gece kapısının önündeyken bu çoklu görevden bahsetmemişti."

Doğru. Ophelia'nın bu ele almasını bekledi.

"Uykum vardı," dedi pişmanlık dolu bir iç çekişle. "Ve çok . Ama bugün müvekkilime yardım etmeye hazırım."

Ophelia, Beau ile görüşmenin bir yolunu bulmuştu.

Tameka'nın bakışları sertleşti. "Ne kadar şanslı."

Lane omuz silkti. "Bir yere yok. Bana güvenin. Onunla böyle bir durumda kişisel deneyimim var. Ophelia'nın müvekkiliyle konuşmasına izin verin."

"Eğer yapmazsanız," dedi Ophelia tatlı bir sesle ajana, "Yönetici Asistanı Ballard'la temasa geçeceğim ve onun, ah, siz ve ortağınız onu daha önce nasıl tanımlamıştınız? Kızgın, sanırım? Sana çok kızgın olduğundan emin olacağım. Bana tam olarak yardımcı olmazsanız rütbenizin düşürüleceğine dair bir tehditten bahsettiğinize eminim - tabii ki benden değil, sizden ve ortağınızdan?" Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Sanırım bu yönde bir şeyler hatırlıyorum."

"EAD'yi kontrol edebileceğini mi düşünüyorsun?" Tameka'nın şüphesi açıkça ortadaydı.

"Sanırım benim mutlu olmamı istiyor."

Lane, Ballard'ın onun sessiz kalmasını istediğini düşündü. Ve Lane, Ballard'la temasa geçerse, Beau'yu görmesine izin vermesi için ona şantaj yapmış olacağından şüpheleniyordu.

"Beş dakika. Tek ihtiyacım olan bu."

Ophelia ve onun beş dakikalık istekleri. Kısa bir süre önce Dedektif Shay O'Brien'dan da aynı süreyi istemişti. Shay kabul etmişti. Tameka verir miydi?

"İyi." Tameka'nın burun delikleri alevlendi. "Beş dakika. Hepsi bu kadar. Yine de her şeyi izliyorum, çünkü senin

aslında onun avukatı. Henüz bir avukat bile istemedi." Dönerek uzaklaştı.

Ophelia ısıltılı gülümsemesini Lane'e gönderdi. Lane başını salladı.

Sorgulamaya alınmadılar. Doğruca nezarethaneye götürüldüler. Tameka önde, Ophelia sıranın ortasında ve Lane de sonundaydı.

Hücrelerde bir avuç insan vardı. Birkaçı dar yataklarına yığılmıştı. Bazı hücreler bomboştu. Bir de Beau'nun kaldığı hücre vardı.

Onların grubunu görür görmez. Beau parmaklıklara doğru sıçradı ve onları yumruklarıyla sıkıca kavradı. "Ophelia!"

Onun önünde durdu.

"Ben değildim!" etrafında parmak eklemleri beyazlaştı. "Yemin ederim, dün gece kimseye saldırmadım!"

Lane yaklaştı, bu hiç düşünmediği bir şeydi. hiç isteyerek yapmazdı. "O mesajları bana sen gönderdin."

"Polisler dün gece beni bu saçmalıkla suçladılar ve şimdi verdiğim cevap da onlara verdiğimle aynı." Tameka'ya öfkeli bir bakış fırlattı. "Hayır." Beau'nun sarışın kafası sert ve olumsuz bir şekilde sallandı. Çılgın bakışları tekrar Ophelia'ya döndü. "Telefon benimdi, evet, lanet olsun, yedeği bendeydi ama kasamda kilitli olmalıydı! Biri onu dışarı çıkarmış! Biri bana tuzak kuruyor!"

"Oh, lütfen." Tameka gözlerini devirdi. "Ophelia'nın ofisinde de başka biri mi vardı? Yoksa polisler içeri girdiğinde hırsızlık yapan sen miydin?"

Beau aceleyle, "Yukarıda birinin sesini duyduğumu sandım," dedi. "Seni arıyordum Ophelia. Araştırmak için yukarı çıktım ve tam o sırada polisler geldi. Sana zarar vermedim. Bunu ben yapmadım! Yemin ederim ben yapmadım."

Tameka bir omzunu yakındaki bir beton sütuna dayadı.
"Hâlâ o melodiyi söylüyorum."

Ama Lane başlangıçta nefret ettiği adama dikkatle baktı. Beau'nun ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgiler daha da derinleşmiş ve adama çaresizlik havası sinmişti.

"Bunu tekrar yapamam," dedi Beau Ophelia'ya. "Hücreye geri dönmek istemediğimi biliyorsun. *Biri bana tuzak kuruyor. Bana inanmak zorundasın.*"

"Evet, yok," diye cevap verdi Tameka. Ophelia'ya el salladı. "İşin bitti mi?"

Ama Ophelia Tameka'ya bakmıyordu. Başını çevirdi ve Lane'e bakıyordu.

Yutkundu. Bu sahneden hoşlanmamıştı. Bir zamanlar, masumiyetine inanmaları için insanlara yalvaran kendisiydi. Kimse inanmamıştı. Lane kendi kendine, "Daha işimiz bitmedi," diye cevap verdi. "Daha yeni başlıyoruz."

"Bu da ne demek oluyor?" Tameka, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

iki elini de havaya kaldırdı. "İkinizin dramatik ihtiyacım yok. Size beş dakika demiştim. Daha başlamıyorsunuz. İstasyonda yürümeye başladığımızdan beri zamanınız geçiyor."

Ama Ophelia Lane'in elini tuttu. "Lane yapacak daha çok işimiz olduğunu söylüyor." Bakışları Beau'ya kaydı. "Seni bir kez temize çıkardım. Yine yapabilirim."

"," diye düzeltti Lane.

Beau, başını Lane'e doğru eğerken, "Gerçekten de o kadar pislik değilsin," diye homurdandı. "Teşekkür . Bunu asla unutmuyacağım. Asla."

Adam henüz hiçbir şey için ona teşekkür etmemeliydi. Hâlâ parmaklıklar arkasındayken olmaz.

Tameka onları nezaretten çıkardı. Karakola geri döndüler. Tam giriş kapısının önüne geldiklerinde başını salladı ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi. "İkinizin daha anlayışlı olacağını düşünmüştüm. Ne zaman oyuna geldiğinizi anlamıyor musunuz? Bu adam senin kalbini çalıyor." Lane'i işaret etti. "Ve geçmişinizi size karşı kullanıyor." Başını bir kez daha salladı. Bu sefer açıkça iğrenmiş bir sallama. "Seni etkilemelerine izin veremezsin. Herkesin acıklı bir hikâyesi vardır ve suçlular genellikle masumiyetlerini en yüksek sesle söyleyenlerdir." Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve ortağıyla buluşmaya gitti.

Pierce arka ofislerden birinden yeni çıkmıştı.

Lane, Ophelia için kapıyı iterek açtı. Başka bir şey konuşmadan dışarı çıktılar. Kara bulutlar güneşi saklıyordu. Ve yaklaşan yağmurun kokusu rüzgârda uçuşuyordu. Ophelia istasyondan uzaklaştı ve Lane de onu takip etti.

Cipinin önüne geldiklerinde durakladı. "Ne zaman Beau çocukken koruyucu aileden koruyucu aileye sıçradı."

Lane konuşmadı. Ama bir yerden bir yere itilmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Asla ait olamamak. Gittiğiniz hiçbir yerde asla güvende olmamak ya da yerleşmemek. Sizi kapıda karşılayan insanlara asla güvenememek.

"Hiç kimse onu tutmak istemedi. Sorunlu çocuklardan biri olarak görülüyordu. Sinirliydi. Başı hep beladaydı. Sosyal hizmet görevlileri bağlanma sorunları olduğunu söylediler." Bakışları ona doğru kaydı. "Tanıdığın birine benziyor mu?"

Cevap vermedi.

"On altı yaşındayken Beau, New Orleans'ta bir çeteye karıştı. Adam beş saniyede bir arabaya kablo bağlayabiliyordu. Ve süslü arabalara bayılırdı. Birkaç kez yakalanmış. İslahevine girip çıkmış. Hapis onun geleceği gibi görünüyordu, ama sonra bir gün, Beau özel bir şey yaptı. Tehlikeli ve ölümcül bir şey."

Lane bekledi.

"Bir arabaya destek veriyordu ve duman kokusu aldı. Köşeyi döndüğünde bir evin alevler içinde kaldığını fark etmiş. İkinci kattan birinin çığlıklarını duyabiliyordu. O da içeri koşmuş. Doğruca yangının içine girmiş." Dudağını ısırды. "Gömleğini nadiren çıkarır ama çıkardığında sağ omzundaki yara izlerini hâlâ görebilirsiniz. Yangın onda bir iz bırakmış."

Lanet olsun.

"On dört yaşında bir kız evde yalnızdı. Beau onun için yangınla mücadele etmeseydi o gece ölebilirdi. Kız ona kahramanım diyordu. Hastanede olduğu her gün onu ziyaret etti. Onun dünyadaki en harika insan olduğunu düşünüyordu." Yavaşça nefes verdi. "Bazen tek gereken bir kişinin size inanmasıdır ve bu inanç her şeyi değiştirebilir. Hastaneden çıktığında Beau'nun çete hayatıyla işi bitmişti. Çalmaktan ve hırsızlıktan bıkmıştı. Farklı biri olmak istiyordu."

Tamam, adamı cidden hafife almıştı.

"Beau yıllarca doğru yoldan ayrılmadı. Ve sonra, tam geçmişinin öldüğünü ve gömüldüğünü düşündüğü anda, bir cinayetle ilişkilendirildi. Barındaki bir müşteri, Beau'nun garsonlarından birine çok sert davranmıştı. Beau onunla kavga etti. Tehditler savurdu. Ertesi gün, o müşteri dövülerek öldürülmüş olarak bulundu. Baş şüphelinin kim olduğunu tahmin etmek ister misiniz?"

"Beau," diye cevap verdi Lane. Tahmin etmesine gerek yoktu.

"Beau bana masum olduğunu söyledi. Bunu kanıtlamam için beni tuttu. Ben de kanıtladım." "Ve şimdi onun masumiyetini tekrar kanıtlayacaksın."

"Öyleyiz," diye düzeltti ayaklarının ucuna basarak. "İçeride de öyle dememiş miydin?"

Tam olarak söylediği şey buydu. "Artık bir paket anlaşması gibiyiz."

Gülümsemesi dudaklarını eğdi ve gözlerini aydınlattı. "Fark ettiğine sevindim." Kaçırmak zor. *Sen nereye ben oraya bebeğim.*

"Sence nereden başlamalıyız, ortak?" Ophelia ona sordu.

İkisi de nereye gittiklerini biliyordu. Adam bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Thomas Bass." Daha önce de haklı çıkmıştı. Bass'ın hayatı onlara katili bulmaları için gereken ipuçlarını sağlayabilirdi.

"Küçük bir haneye sakıncası yok değil mi?" Alt dudağını . "Seni kötü etkileyebileceğimden endişeleniyorum."

En ufak bir endişe bile duymuyordu. "Onun öldüğünü düşünürsek Thomas'ın şikayet edeceğini düşünüyorum." Thomas'ın ne yapacağı umurunda değildi. Ama endişelendiği biri *vardı*? Royce Nicholson. O hala dışarıdaydı. Bir başka düşmanı.

unutamazdı. Bu yüzden Ophelia'ya bir gölge gibi yapışacaktı. Daha önce onunla dalga geçmemişti. Kimse ona zarar veremezdi.

O çok önemliydi.

Erzak almak için eve döndüler. Çantaları. Silahlar. Bir şok tabancası. Lane çantasını omzuna asmış merdivenlerden iniyordu ki ön kapı açıldı.

Kahretsin, yine mi? İleri atıldı-

Ve Ophelia'nın babasının kapıyı doldurduğunu görünce sahanlıkta durdu.

Harika. Ama, Ophelia bakıcısını getireceğini .

Velma. Ona ters ters bakan adam söz konusu bakıcıydı.

Babasının bakışları onun üzerinde gezindi. Omzuna asılı çantayı fark etti. Lane'in kalçasındaki kılıfın şişkinliğini. Babası başını salladı. "Kızım ile birlikte ava gidiyorsun."

Ophelia yağlı adama ne kadarını anlatmıştı? "Evet." Yeterince güvenli bir cevap gibi görünüyordu.

Sonra hatırladı...*kahretsin. Ophelia'nın elbisesi.* Dün gece koridorda düşürmüşlerdi. Ama yatak odasına doğru hızlı ve çılgınca bir bakış attığında elbise yerinde yoktu.

"Oğlum, seni rahatsız eden bir şey mi var?" Babasının sesi şaşırtıcı derecede kibardı. Fırtına öncesi sessizlik miydi bu?

Ama adam soruyu sorduğu için Lane ona bir cevap. Lane yutkundu ve "Oldukça az şey var," diye itiraf etti.

"Bu şeyler neler olabilir?"

"Ophelia ve ben bir katilin peşindeyiz. Atlanta'da polislerle teslim ettiğimiz bir pislik ortadan kayboldu, ama seni bulmadan önce değil

ev bilgisayarında kızının iş adresi var. Yani bu pisliğin kıza zarar vereceğini düşündüğünden eminim." Lane çenesini kaldırdı. " bir şey olmayacak. Önce ben onun canını yakacağım."

"Dün gece bir adamı *kurtarmaya* çalıştığını duydum." Babası Lane'i tekrar ölçmek ister gibi başını eğdi. "Yine de işe yaramadı."

Hayır, değildi.

"Bir suçlu. Ophelia'mın evine girmeye çalışan bir pislik. Onun ve müvekkilinin başına bela açmak isteyen bir adam. Yine de onu kurtarmaya çalıştın."

"Bir dürtüydü." Anlık bir karar. Çok fazla kan vardı. Lane'in dokunuşunun altındaki o zayıf nabızı hissetmek, daha ne yaptığını düşünmeden onu harekete geçirmişti.

Babası ilerledi.

Velma çalışma odasından koşarak çıktı. Doğruca Lane'e yöneldi. Kuyruğu kot pantolonuna dolanırken bile başı Lane'in bacağına çarptı. Otomatik olarak uzandı ve kulağının arkasını okşadı.

"Buna ne dersin?" Soru yok. Sadece Ophelia'nın babasından genel bir açıklama.

Lane kaşlarını kaldırdı. "Neye ne dersin?" *Yüzümü yeniden düzenlemeye çalışmanın zamanı mı? Çünkü Ophelia ve benim programımızda zaten çok şey var.*

"Velma çoğu insanı sevmez."

Velma, Ophelia'nın babasına doğru yöneldi. Kuyruğunu bacağına doladı.

Onu . Onu dikkatlice kucakladı.

Görünüşe göre babası yüzünü yeniden düzenleme havasında değildi. "Sana bir yumruk atmama izin , değil mi?" sordu.

Lane omuz silkti. "Ophelia birkaç vuruşa değer."

" de hayatında bir sürü darbe aldın, değil mi oğlum?" "Ben senin oğlun değilim." Ve Lane'in gözünün önüne kendi babası geldi. "Ben senin oğlun değilim.

Gözlerindeki öfke. Ve... tüm bu öfke gelmeden önce olduğu gibi.

Babasının futbol maçlarında onun için tezahürat yapması. Arka bahçede yakalamaca oynarlardı. Yol-

"Biliyorum." Daha yumuşak. Daha hüzünlü. Gözlerinde Ophelia'nınkilere benzeyen bir sempati parıltısı vardı. "Kızım bana çok şey anlatıyor."

Lane sertleşti.

"Mesela... bana senin iyi bir adam olduğunu söyledi. Sana yumruk atmama izin vereceğini ve karşılık vermeyeceğini söyledi."

Cevap vermedi. Ne anlamı vardı ki?

"Yine de kulağa pek *iyi* gelmiyor," diye devam etti babası. "Daha çok bir adamın sana vurmasına izin vermek gibi aptalca bir hareket."

"Sen herhangi bir adam değilsin. Sen onun babasısın. Ophelia seni seviyor." Lane bir omzunu devirdi. Ophelia hangi cehennemdeydi? "Onun sevdiklerine zarar vermem."

"Tam olarak neden?"

Basit. "Çünkü Ophelia'yı mutsuz etmeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü-" Lane durdu.

Çalışma odasının kapısı açıldı. Ophelia dışarı çıktı ve kaşlarını çatarak onlara baktı. Sonra bakışları sertleşti. "Baba, onu yine sorguya , değil mi? Bunu konuşmuştuk." Babasına doğru yürüdü.

İşaret parmağıyla onu göğsünden dürttü. "Lane önemli. O benim ortağım. Kalmak için burada."

Kalmak için. Bu sözler onun içinde yuvarlandı. Bir yıllığına anlaşılmışlardı.

ay. Anlaşma buydu. Ama aniden.

Kalmak istiyorum. Bunu kesin olarak biliyordu. Kendini gerçekten ait hissettiği bir yer bulmuştu. Kapıdan sürüklenmiyordu. Ophelia'nın evi en başından beri ona açıktı. Hiç tereddüt etmeden. Onu evine çekmişti.

Ve burası -çılgınca görünse de- *onların* evi gibiydi. O bile Merdivenlerden inerken bu şekilde düşünmüştü.

"Sadece adamla sohbet ediyordum," diye mırıldandı babası. "Çok fazla sonuca atlıyorsun."

"Bunu aldığımı merak ediyor musun?" Geri geri giderek Lane'in yanına. "Hazır mısın?" Lane başını salladı.

"Döndüğünde," dedi babası, "ortağını akşam yemeğine getir. Annen onunla tanışmak istiyordu."

Ophelia'nın dudakları aralandı. "Yapacağım." Küçük bir kekeleme. Hiç Ophelia'ya yakışmayan bir şey. Babası Lane'e uyarıcı bir bakış fırlattı. "Onu güvende tut."

Sadece açık olmalılar. "Birinin Ophelia'ya zarar vermesine izin vermektense ölürüm."

"O zaman birbirimizi anlıyoruz." Babası döndü ve hâlâ kediye taşıyarak dışarı çıktı.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

"Hayır." Ophelia'nın sesi. Kızgın sesi. "Hayır, bu saçmalık hemen şimdi burada sona erebilir, beni anlıyor musun?" Onun kolunu tuttu.

Onun gözlerinin içine baktı ve öfkesinin kendisine baktığını gördü.

"Bunu benim için asla ama *asla* yapmayacaksın, anlıyor musun?"

"Ophelia-"

"Zaten benim için ölen biri vardı. Hayatımın her günü bu suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Bunu bir daha yapmayacağım. Seninle yapmayacağımdan emin olabilirsin." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Öyleyse geri al. Tamam. Bu. İkinci."

"Uh, Ophelia-"

"Sözünü *geri* al! Bazı insanların büyük, kötü ve dramatik görünmek için bu ifadeyi kullandığını anlıyorum ama sen öyle değilsin. Ne demek istiyorsan onu söylüyorsun. Ve hayatını benimkine değişmeyeceksin, asla değişmeyeceksin. Bunu yapmayacağım. Bunu bir daha yapmayacağım. Bir yabancıyla değil, hele hele benimle-" Durdu. Gözleri büyüdü. Ve gözleri açıldığında yanağından tek bir damla yaş süzüldü. "Kahretsin." Onu bıraktı. Sanki elektrik çarpmış gibi geriye sıçradı.

"Ophelia?" Endişe onun adını doldurdu. Ama o hiçbir şey almıyordu. Geri. Böyle bir şeyi kastetmediği kesindi. Cidden onun için kurşun yemeyeceğini mi düşünüyordu? Alırdı. Ophelia'nın güvenliği onun için her şey demekti.

"Kendime her zaman hissettiklerimi söyleyeceğimi söyledim. Bu hayatta bir şansınız olup olmayacağını bilemezsiniz. Ne söylemek zorundasınız. Daha önce şansımı kaybettim." Elleri yumruk oldu. "Bu nasıl oluyor? *Neden*?" Gözleri sıkıca kapandı.

"Ophelia, ölmeyi planlamıyorum."

"Kimse bunu planlamaz. Bir anda oluverir." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biz arkadaş değiliz."

Nefesini içine çekti. Onlar... öyleydi. Onu sahip olduğu birkaç arkadaştan biri olarak görüyordu. Kahretsin, muhtemelen en iyi arkadaşı olsa bile

Memphis açıkça iş için yarışıyordu. Ve bu ani reddedilme onu derinden yaraladı. "Beni kızdırmayacaksın ki seni koruma isteğimden vazgeçeyim. Beni incitmek için ne istersen söyleyebilirsin Ophelia, ama ben yine de seni koruyacağım-"

"Seni seviyorum."

Ağzı açık kaldı.

"Biz *sadece* arkadaş değiliz. Ve o zamandan beri kimseye karşı böyle hissetmemiştim..." Başını iki yana salladı. Saçları omuzlarının üzerinden uçtu. "Geldiğini biliyordum. Hissedebiliyordum. Seni çok fazla istedim. Sana çok erken inandım. Geçmişin için üzüldüm. Ve daha iyi bir geleceğin olsun istedim. Her şey çok hızlı oldu. Çok hızlıydık, ama o orada ve beni kesinlikle dehşete düşürüyor."

Lane konuşması gerektiğini biliyordu. Ama bunu bilmek ve yapmak iki farklı şeydi.

"Bir daha asla aynı hatayı yapmayacağıma yemin ettim. Yapmayacaktım.

geri çekilin. Ben insanlara tutmamalarını söylüyorum." Yanaklarını şişirdi ve nefes verdi. "Sana söylemek için boktan bir zaman."

Ophelia onu seviyor muydu? "Neden?"

"Boktan bir zaman çünkü bir katilin peşinden gidiyoruz. Çünkü yola çıkmam gerekiyor. Çünkü önümüzdeki yirmi dört saat çok tehlikeli . Ve sen bana tamamen delirmişim gibi baktığın için."

Ona bu şekilde bakmak istemiyordu.

Ona bir gülümseme gönderdi. Aynı anda hem tatlı hem de hüzünlüydü. "Senden hiçbir şey istemiyorum Lane." Nazikçe. "Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum."

Başını iki yana salladı.

Ophelia ona doğru yaklaştı.

"Hayır," dedi.

"Evet." Kadın adamın koluna dokundu ve adam irkildi. "Lane."

Başının hemen üzerinden bakıyordu ama şefkatli bir fısıltıyla bakışları kaydı.

"Sen sevmeye değersin."

Yutkunmak zorunda kaldı. Aptal boğazı tıkanmıştı.

Ayak parmaklarının üzerine kalktı. Onu kendine doğru çekti. Ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Sen sevmeye değersin.

"Şimdi nasıl hakkında Biz git yakalamak Biz a
Katil, hmm?" Ophelia mırıldandı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Onu çok korkutmuştu.

Adamı neredeyse katatonik hale getirmişti. Elbette, yolculuk sırasında onunla konuştuğunda cevap vermişti. Çoğunlukla tek kelimelik yanıtlar. Gözleri çok fazla yoğunlukla yanıyordu. Vücudu çok sert duruyordu. Ve Lane ona baktı.

Sanki dünyasını yıkmış gibi.

Büyük açıklama için daha iyi bir zaman seçebilir miydi? Kesinlikle. Muhtemelen dünyanın en kötü zamanını seçmişti. Ama gerçek yüzüne çarpmıştı. Onun için öleceğine o sinir bozucu yemini etmişti -bu arada gerçekleşmemişti- ve gerçek orada duruyordu.

Ama belki de bir süredir yüzeyin altında gizleniyordu. Görmekten korktuğu bir farkındalıktı çünkü aşk canınızı yakabilirdi. Sizi bin parçaya bölebilir ve yere saçabilirdi.

Ya da önemli olan her şeyi kaybederken bir sokakta ağlamak.

Yani, hayır, Lane'e gerçeği söylediği için pişman değildi.

Ve gerçekten de karşılığında hiçbir şey beklemiyordu.

Thomas'ın evini gece basmak istiyordu. Tecrübelerine göre, iyi bir soygun karanlıkta her zaman daha kolay olurdu. Kasabaya vardıklarında, öldürmek için biraz zamanı olacaktı.

Ophelia adli tabibin ofisine doğru yola çıktı. Umarım Benny işbirliği yapacak bir ruh hali içinde olur ve onu kapı dışarı etmezdi.

Otoparka park ettiler. Lane'e baktı. Düşünceli bakışlarını çoktan onun üzerinde bulmuştu.

Ophelia ona göz kırptı.

Kaşları çatıldı. "Sen... şaka yapıyordun."

Oh, o oldu üç kelimeler. Değil sadece Bir.

İlerleme. "Hayır." Hoppala. Tek kelimeye inmişti. Lane ona sürtünüyordu.

Başını salladı. Bunu çok yapıyor gibiydi. "Sen sevmiyorsun Ben."

Emniyet kemerini çözdü ve koltuğun üzerine eğildi. Dudakları usulca onunkilere yapıştı. "Seni seviyorum, Lane Lawson."

"Benim profilimi çıkarıyorsun."

Ophelia güldü. "Sevimli olmayı bırak. Yakalamamız gereken bir katil var." Geri çekildi.

Eli havalandı ve çenesinin altında kıvrıldı. "Benimle oynama." Ragged.

Kadının içini sızlattı. "Sabırlı olabilirim."

Parmakları onu okşadı.

"Sadece arkadaşın olabilirim." Bu doğru muydu? Bu onu incitebilirdi. Onu içten içe mahvederdi ama birini sevdiğinde onun için en iyisini yapmak . "Senin ortağın olabilirim. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok." Ses tonunu hafif kalmaya zorladı. "Joseph'e nasıl hissettiğimi söyleyemedim. Tekrar sevecek kadar şanslı olursam asla kendimi tutmayacağıma yemin ettim." Ve bu duyguyu tanıyordu çünkü çok genç rağmen daha önce sevecek kadar şanslıydı. Ama Lane...

Lane'in hayatı zor geçmişti. Acı ve belirsizlikle doluydu. Sevebilir miydi? Sevebilirdi. Onun kız kardeşini sevdiğine inanıyordu. Ve zamanla.

Eğer Ophelia yeterince sabırlı olsaydı.

Beni sevebilir.

Ya da olmayabilir. Yani sadece arkadaşı olabilir. Ortağı. Onun

-

"Her şey," diye homurdandı Lane. Öne eğildi ve onu öptü. Fakat Bu öpücük onlar için farklıydı. Onun için. Şefkatli ve yumuşak. O kadar nazikti ki onun içine gömülmek istiyordu. Çok şey vaat eden bir öpücük.

Onun nefesini aldı. Ona kendi nefesini verdi.

Adam geri çekildiğinde, kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Lane?" "Sen benimsin, Ophelia. Sana bunu zaten söylemiştim."

Ama ateşler içinde yanan bir *maden* arasında fark vardı.

o an ve-ve-

"Benim dünyam. Benim her şeyim. Benim Ophelia'm."

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Lane ona onu sevdiğini söylüyordu. Adli tabibin ofisinin otoparkında. "Zamanlamam kötüydü." Dudaklarını yalayıp tekrar onun tadına bakmak zorunda kaldı. Ayrıca derin, güçlendirici bir nefes almak zorunda kaldı. "Ama seninki daha kötü." Bu haberi yolculuk sırasında söyleyemez miydi? Cesetlere yaklaşıp kadar beklemesi mi gerekiyordu?

Lane ona gülümsedi.

Gözlerini aydınlatan ve onu o kadar yakışıklı ve seksi yapan gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst bir gülümseme ki, o anda bir su birikintisine dönüşebilirdi. " orada," diye fark etti. Lane'di. Karanlığın ardına saklanan adam.

Her Lane.

"Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum," dedi. Sonra onu tekrar öptü.

Yavaş. Dikkatli. Derin.

"Bebeğim." Bir hırıltı. "Daha sonra seninle bir yatak kıracağım." Oh, ne eğlenceli bir söz.

"Ama Şimdi durmazsan, otoparkta seviŐiyor olacağız."

Güldü. "Edepsiz konuŐmana bayılıyorum." Ama Ophelia çekti ondan uzaklaştı. Bekleyen binaya doğru bakarken kahkahası kesildi. Korku içinde fokurdayıp kaynamak istiyordu. Kaybedecek önemli bir Őeyiniz olduğunda, daha çok korkardınız.

Ama Lane'i kaybetmeyecekti. Lane de onu kaybetmeyecekti.

Katili bulacaklardı. Kazanacaklardı.

önce, bazı cesetler için bir adamla görüşmenin zamanı geldi.

"Hayır." Benny ofis kapısını onun ayağına kapatmaya çalıştı. "Hayır, buraya giremezsin. Yakınımda olmaman gerekiyor!" Kadının çizmeli ayağına ters ters baktı. "Şu Şeyi çeker misin?"

Lane, Ophelia'nın etrafından dolanıp kapıyı iterek açtı.

Benny bir çığlık atarak geri döndü. Sonra, "Oh, Tanrı aşkına! Yine kaslarını da yanında getirmiŐsin." Lane'e ters ters baktı. "Hâlâ yeni ortağın mı? Seni daha kaçırmadı mı?"

"Asla olmayacak," diye yemin etti Lane.

Ophelia ona hızlı bir gülümseme gönderdikten sonra Benny'nin ofisine girdi. Evrak İşleri oldu Dağınık Her yerde, ve bir antik kahve makinesi köşede damlaya damlaya damlıyordu. "Benny, yardımına ihtiyacımız var." "Hayır."

Başını kesin bir Şekilde salladı. "Dedektif O'Brien çok öfkeliydi. Thomas Bass'ın cesedini görmene izin vereceğimi sanmıyordum!"

"Benny, bir seri katilin imzasını keŐfettik. Bunu yapmamıza sen yardım ettin." Masasına doğru yöneldi. Masanın üzerinde büyük bir manilla dosya açık bir Şekilde duruyordu.

Benny, kız bakamadan dosyayı kaptı. Dosyayı çarparak kapattı.
"Dedektif O'Brien daha dün benimle konuştu," diye ekledi Ophelia.
Lane kapıya yakın bir yere yerleşmişti. Bacaklarını iki yana açmıştı.
Gözleri yoğun.

Seksi.

Boğazını temizledi. "Royce Nicholson'ın kaybolduğunu bilmemi istedi."

Benny'nin adem elması sallandı. "Bunu duymuştum," diye itiraf etti.
Dudaklarını yaladı. "Kısa bir süre önce ceset bırakmaya gelen yeni üniformalılardan biri bana söyledi. Adresinizin Royce'un bilgisayarında olduğunu söyledi." İrkildi. "Korkmuyor musun?"

Lane, Ophelia cevap vermeden önce, "Korkmasına gerek yok," dedi. "Ben varım."

Benny göz kırptı. İki kez. "Ne yapacaksın?"

"Ne yapılması
gerekiyorsa." Benny'nin
dudakları aralandı.

"Benny." Ophelia onun dikkatini tekrar kendisine çekti. "Sana birkaç ay önce çalıştığın bir dava hakkında soru sormak istiyorum."

"Seninle konuşmamam gerekiyor." Ellerini beyaz önlüğünün ceplerine soktu.

Ona gülümsedi. "O'Brien bu davayı biliyor. Bana kurbandan bahseden oydu. Aşırı dozda fentanil."

Kahverengi gözlerinde bir öfke belirip kayboldu. "Her hafta bunlardan kaç tane görüyorum biliyor musun? Hayatlar sönüp gidiyor ve kimsenin umurunda değil."

"Önemsiyorsun, Benny. Kurbanları her zaman önemsedin." Ophelia bunu kesinlikle biliyordu. "Onların ölümünden nefret ettin. Her zaman kurbanlar için savaştın. Bu yüzden bu işi yapıyorsun. Ölülere adalet sağlamak istiyorsun."

Bir eli cebinden çıktı ve saçlarını karıştırdı.

"Beni manipüle ediyorsun."

"Hayır, ben sadece gördüğümü söylüyorum."

Bir an için saçlarını daha sert çekti ve... "İsim," diye ısırdı.

"Miles Dodge. Pyro'nun arkasında bulundu."

Benny'nin gözleri büyüdü. "Onu hatırlıyorum." Ama yine de bilgisayarının başına geçti ve hızlı hızlı yazmaya başladı.

Ophelia onun yanına sokuldu.

"Kesinlikle aşırı doz." Benny raporu ekrana getirdi. "Bunu yaptığımı kimseye söylemeyin."

Ekranı daha iyi görebilmek için eğildi. "Kesinlikle. Ve eğer tekrar hizmetime ihtiyacınız olursa, davanızı ücretsiz olarak alırım." Neredeyse Benny'ye sarılacaktı. Ophelia bunun yerine istihbaratı taradı. Adamın vücudunda ne kadar fentanil olduğunu fark ettiğinde ısıklık çaldı. "Hiç şansın yoktu, seni piç kurusu."

Lane'in telefonu çaldı.

Başını ona doğru çevirdi.

Tekrar vızıldadı. Lane onu çıkardı. "Memphis." Dudaklarını büktü. "Arabayla gelirken mesaj attı. Adam yolda. Bize yardım etmek istiyor."

Haklısın. Memphis Camden gibi bir desteği geri çevirecek değil ya.

"Koridordan alırım." Telefonunu kulağına götüren Lane odadan çıktı.

Benny kaşlarını çatarak onu takip etti ve Lane'in sesi duyulur duyulmaz

ayak sesleri kaybolunca, aceleyle kapıya yöneldi. Dışarı baktı, sonra hızla kapattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasını dönüp onunla yüzleşmek için.

Onun sandalyesine oturdu. Parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirdi. "Neden ipten bahsedilmiyor?"

"Ne ipi?"

"Shay O'Brien'in Dodge'un parmağında gördüğünü hatırladığı."

Adımları hızla ona doğru geri döndü. "Toksikoloji raporuna bakıyorsunuz. Herhangi bir bilgi göremeyeceksiniz."

"Toksikoloji ekranına bakıyordum. Şimdi cesedi bırakmadan önce hazırladığınız raporun tamamına bakıyorum ve parmağında ip olduğuna dair bir not yok."

"Bir ip hatırlamıyorum." Hoşnutsuz görünüyordu. Gücenmiş.

Kadın ona baktı.

"Neden hala o adamla çalışıyorsun?"

Neden Lane'in üzerine gidiyordu? Ama Benny onunla yarı nazikçe oynadığına göre ona cevap verecekti. "Çünkü Lane harika bir ortak ve ona hayatımı emanet edebilirim." Tekrar ekrana baktı. "O bir katil değil. Hangi dedikoduyu okuduğun umurumda değil. O iyi bir adam ve-"

Boynuna bir Çey saplandı. Sert ve hızlı bir Çekilde... Ophelia ilk anda kendisini bir arının soktuğunu düşünerek sersemledi.

Eli boynuna vurmak için havalandı. Ve parmakları bir şırınganın etrafına dolandı. "Benny..."

"O iyi olabilir, Ophelia. Ama *sen* değilsin."

Sandalyeyi geriye itip ayağa kalkmaya çalıştı. Silahına uzandı ama sonra cipte olduğunu hatırladı. Sivillerin bu binaya silah sokmasına izin verilmiyordu ve o...

Sandalye altından yuvarlandı ve Ophelia yere yığılırken bacakları tutmaz oldu.

Lane kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Memphis'le koridorda konuşmaya niyetlenmişti ama resepsiyon çok kötüydü, o yüzden arka tarafa yöneldi. "Şimdi beni duyuyor musun?"

"Evet." Memphis'in sesi yüksek ve net çıktı. "Hangi cehennemdesin? Şimdiye kadar şehirde olursun sanıyordum."

"Öyleyiz. Adli tabibin ofisindeyiz." Ophelia sihrini konuşturmuştu. Tekrar. Aslında Benedict'i işbirliğine ikna etti. "Ophelia katilin profiline uyan başka bir kurbanı kontrol ediyor."

"Savannah'da bir tutuklama olduğunu duydum."

Lane'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Memphis'le Atlanta'ya giderken mesajlaştıklarında Lane Beau hakkında tek bir kelime bile etmemişti. "Onun masum olduğunu düşünüyoruz."

"Daha fazla 'biz' konuşması, ha?"

"Evet." Sadece bu. Çünkü onlar bir takımdı. Şu andan itibaren Ophelia'yla birlikte çalışacaklardı. "Planımız ME'den bilgi almak, karanlık çökene kadar beklemek ve sonra..." Sesi kesildi çünkü üniformalı bir polis memuru az önce binanın arkasından çıkmıştı. Hırsızlık planlarını bir polise öylece açıklayamazdı.

"Sonra ne olacak?" Memphis sordu. "Beni merakta bırakmanın zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lane binadan ve üniformadan uzaklaştı. "Biz Thomas'ın evine bir kez daha bakmayı planlıyorum." Sanki o cehennem çukuruna geri dönmeyi gerçekten istiyormuş gibi. Ama bunu yapacaktı.

"Seninle orada buluşuruz. çıktığında bana mesaj at."

Vay be. Bir katili yakalamak için yasaları çiğnemekten çekinmeyen arkadaşlara sahip olmak güzeldi. "Hiç özür diledim mi?" Lane aniden ona sordu.

"Hiyarlık yaptığın için mi? Dostum, bunu her gün yapıyorsun."

Lane gülümsedi. Cehennem. Günün ikinci gerçek içkisi. ama iyi hissettirdi. Kendini iyi hissetti. Sanki sonunda onu tutan bir zincir çözülmüştü. *Ya da bir hücrenin kapısı nihayet açıldı ve ben de dışarı çıktım.* "Dondurucu durumu için özür dilemek istemiştim."

"O zaman beni derin dondurucuya kilitlediğin için özür mü diliyorsun? Cidden mi?" Şaşkınlık kelimeleri kapladı. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır. Ama aşığım."

"Ne?"

"Bana karşı çok iyiydin. Teşekkür . ." Tamamen samimiyet.

Sessizlik. "Arkanı kolladığımı biliyorsun."

Evet. Artık arkadaşları vardı. Memphis. *Ophelia. Bir arkadaştan çok fazlası.* Bir hayatı vardı. Hatta içine adım attığı anda doğru olduğunu hissettiği ürkütücü görünümlü bir evi bile vardı. Tıpkı Ophelia'nın bir şekilde ona *doğru* geldiğini hissettiği gibi. "Sağ ol, dostum."

"Bunu biliyorsun." Memphis boğazını temizledi. "Samuel Hitchcock hakkında size verebileceğim daha fazla bilgi var. Mükemmel bir arkadaş ve

Ben suç çözücüyüm, senin için kazdım. Aslında hala kazıyorum ama bilmeniz gereken birkaç şey olduğunu düşündüm."

Şimdi kim gerilim oyunu oynuyordu?

"Adamın hiç çocuğu yoktu. Bazı yeğenleri vardı. Birkaç da vaftiz çocuğu. Dağılmış durumdalar ve ben hala hepsiyle ilgileniyorum. Karısı Sam'in ölümü onu çok kötü etkiledi. İçmeye başladı. Derin bir depresyona girdi ve bunu söylediğim için üzgünüm ama yaklaşık altı ay önce canına kıydı."

Lanet olsun. Ophelia biliyor muydu?

"Kadın ölmeden önce bir terapistle kocasına ait eski bir günlük bulduğunu söylemiş."

"Bir terapistle ne söylediğini nasıl öğrendin?" Bu bokun gizli olması gerekiyordu.

Memphis'in tek söylediği "Benim de kendi yöntemlerim var" oldu. "Terapist, kadının bu keşiften dolayı son derece perişan olduğunu belirtti. İki gün sonra karısı ölmüştü. Bileklerini kesmiş ve Sam'le paylaştığı yatak odasında kan kaybından ölmüştü."

Lane burun kemiğini sıktı. "O günlük Sam'in cinayetlerini anlatıyor olabilir."

"Ve kadın sonunda o kadar çok yas tuttuğu kocasının bir katil olduğunu anladı. Böyle bir haberle yaşamak zor."

Memphis'in ona bu bilgiyi şimdi vermek istemesine şaşmamalı. "Günlüğe ne oldu?"

"Eşyalarının çoğu satıldı ya da hayır kurumlarına bağışlandı. Günlüğünden başka hiç bahsedilmedi. Ama araştırmaya daha yeni başladım. Buz Kırıcılara zaman verin. Biz iyiyiz ama

mucize işçiler." Arka planda bir korna sesi duyuldu. "Bass'ın evine gittiğinizde bana mesaj atın."

". Ve gerçekten teşekkürler." Telefonu kapattı. Nefes verdi.

Ve morga doğru geri döndü.

Ophelia'nın gözleri çırpınarak açıldı. Bacakları yerde sürükleniyordu. Ve-

"Kendinden geçip duracaksın. Sana fazla ilaç vermedim. Ofisime baskın yapacağını ve harekete geçmek zorunda kalacağımı değil. Elimde olanı kullanmak zorundaydım." Benny'nin sesi. Onu laboratuvar zemininde *sürüklerken* sesi sinirli geliyordu. Elleri kollarının altındaydı ve vücudu tam bir ölü ağırlık gibi hissediyordu.

Korkutucu olan kelime *ölümdü*. Bağırmak için ağzını açtı. ama dili kalın ve ağır geldi ve tek yapabildiği bir inilti oldu.

Sonra elleri onu serbest bıraktı. Vücudunun üst kısmı yere çarptı. Başı mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı.

Gözleri kapalıydı.

Sert bir tıkırtı vardı. Bir gıcırtı. Bir çığlık.

Benny onu kucağına alıp bir masanın üzerine yatırdığında gözlerini zorla açtı.

Başını onunkinin üzerine eğdi. "Senin o yaptı." Bir kez daha konuşmaya çalıştı. Konuşamadı.

"Tüm hayatını Joseph'in katilini arayarak geçirdin, değil mi? Sen on altı yaşındayken ölen çocuk kahramanı. Ama Joseph'in hayatına son veren adamı bir türlü bulamadın. Ama o onu buldu."

Kim? Neydi-

"Sam. Sam onu buldu. Unutma Beni davalarında seni korkutan cinayeti hatırlıyor musun? Ölü olan ama parmağında ip bağlı olan pisliği? Onu takip ediyordun çünkü üç ölümle sonuçlanan bir dizi soygunla bağlantılı olduğunu düşünüyordun. Oh, Ophelia, çok daha fazlası vardı. Bulduğun adam mı? Yıllardır öldürüyordu. Joseph'ini öldürdü. Evet, onun hakkında her şeyi biliyorum." Eli kızın yanağını okşadı. "Tüm sırlarını biliyorum."

Muayene masasında mıydı? Hayır, *hayır*. Bakışları aşağı indiğinde, vücut saklama dolaplarından dışarı kayan uzun, metal levhalardan birinin üzerinde olduğunu fark etti.

Ve o...

Altındaki siyah bir ceset torbası mıydı?

Hareket etmeye çalıştı ama kolları iki yanında gevşek duruyordu.

"Sam senin hayatını mahveden adamı öldürdü. Peki sen ona nasıl teşekkür ettin? *Onu* avlamaya başladın. Eğitimcisi. *Onu* sen öldürdün."

Bu hiç mantıklı değildi. Benny Sam'i nereden tanıyordu ki?

"Sam yıllar boyunca pek çok insana akıl hocalığı yaptı. Her türlü sosyal yardım ve motivasyon konuşması yaptı. Adaleti severdi. Hukuku severdi."

Öldürmeyi severdi. Parmakları çırpındı. Sert kenarına dokundu ceset torbası. Tek yapabildiği aptalca bir çırpınıştı. Ona ne vermişti? Ne tür bir ilaç?

"Ben de o insanlardan biriydim. Üniversitede onun ceza adaleti derslerinden bazılarını girdim ve bağımlısı oldum. Adam bana ilham verdi. Beni başkalarına yardım etmeye itti."

Bu hiç yardımcı olmuyor. Şaşkın bir düşünce.

"Eskiden onun evinde akşam yemeği yerdim. Kendimi ailesinin bir parçası gibi hissederdim."

Sam'in evinde de yemek yemişti. O kadar iyiydi ki Herkesi hoş karşılar. Ve gerçekte kim olduğunu saklamakta iyiydi.

Benny tıpkı onun gibi.

"Karısı bana günlüğünü verdi."

Ne günlüğü?

"Sonra eve gitti ve bileklerini kesti. Bunu biliyor muydun? Ophelia?" Ve uzaklaştı.

Vücudunu kaldırmaya çalıştı. Aptal levhadan yuvarlanmaya çalıştı ama kasları ona itaat etmedi.

Geri döndü. Bileğine soğuk ve keskin bir şey bastırdı.

"Bu bir neşter," dedi ona. "Bununla senin bileğini kesebilirim, tıpkı Pamela'nın onunkini kestiği gibi."

Ve keskin kenar bileğini ısırđı. Kurtulmaya çalıştı. Eli zar zor kıpırdadı.

Neşter daha derine bastırdı. Kan çektiğini hissetti.

Lane!

"Pamela neşter kullanmadı. Sadece mutfağından bir bıçak aldı. Endişelenmeyin, sanırım benim neşterim onun kullandığı bıçaktan daha keskindir. Ama... bu çok dağınık olurdu." Neşteri kaldırdı. Gözleri açılıp tekrar kapanırken ona gülümsedi.

Açıldı.

"Dağınık cinayetlerden hoşlanmam," diye itiraf etti Benny. "Bunu Gerald ile keşfettim. Deneme yapıyordum. Bıçak işime yaramadı ama Thomas'ın yüzüne yastık koymak hoşuma gitti."

Gözleri kapandı.

"Diğer kurbanlar üzerinde kullandığım ilaçlarla onların öldüğünü hissetmedim. Thomas'ı hissettim. Hoşuma gitti."

Çünkü sen bir ucubesin. Gözleri çırpınarak açıldı. Nefesi kesildi.

"Gerald seni öldürmeye geliyordu. Ve müvekkilini. Bunu biliyor muydun? Onu durdurdum. Senin işini senin için yaptım."

Gerald'ı öldürmeyi planlamamıştı. Gözleri bir kez kapandı. "Çok dağınık. Beni yanlış anlamayın, ben burada her zaman ölüleri keserim.

Laboratuvarımda. Ama kan hala pompalanırken farklıdır. Üzerinize püskürüyor. Her yere bulaşır. Hayır, seni kesmeyeceğim. Sadece ortadan kaybolacaksın," dedi Benny ona. "Buz Kırıcı arkadaşlarının bile çözemeyeceği bir gizem olacaksın. Davan gittikçe soğuyacak ve sonunda kimse seni hatırlamayacak."

Aşağı uzandı ve ceset torbasının fermuarını çekmeye başladı. Biliyordu, çünkü bu sesin yanlış anlaşılması mümkün değildi. Ayağını ona doğru tekmeleyemedi bile.

"İlacın etkisi yakında geçecek ama o zamana kadar içeride kilitli kalacaksın. Bir süre sonra tekrar bayılacaksın. İçeride çok fazla hava yok. Sadece bekleyeceğim. Karanlığa gireceksin ve orada kalacaksın."

İçeride. Hayır, , hayır!

Başını hafifçe sallamayı başardı.

"Katiller cezalandırılır, Ophelia. Sam'i sen öldürdün."

Thomas ve Gerald'ı öldürdüğünü itiraf etmişti. Bunu anlamadı mı? Yoksa çarpık zihninde, bu cinayetleri sadece adaleti yerine getirmek olarak mı görüyordu?

"Sam'e yaptıkların yüzünden şimdi cezalandırılıyorsun."

Nefesi kesildi. Gözlerini zorla açtı - en azından bunu yapabiliirdi.

Işık. Onun yüzü. Soğuk gülümsemesi.

Ve ceset torbasının fermuarını yüzünü kapatacak şekilde çekti.

Başını. Tüm vücudunu.

Karanlık.

Hayır, ince bir ışık akımı vardı. Çantanın üstünden. Fermuar tam olarak kapanmamıştı. Başını birkaç santim geriye eğdiğinde görebileceği küçük bir boşluk vardı.

Değerli ışık.

Altındaki döşeme, adam onu ileri iterken gıcırdadı. Vücudu levhanın üzerinde yalpaladı.

Klik. Güm.

Ceset saklama dolabının kapısı kapandı. Bu sesi biliyordu. O gümbürtü, kulpun yerine kaymasıydı.

Dudaklarının titremeye

başladığını hissetti. Karanlık.

Ölüm.

Lane. Lane!

YIRMINCI BÖLÜM

"Ophelia hangi cehennemde?" Lane sordu.

Benedict sıçradı ve etrafında döndü. Lane muayene laboratuvarına girdiğinde sağ taraftaki duvarda bulunan ceset saklama dolaplarından birine bakıyordu.

Lane önce Benedict'in ofisine gitmişti ama orada kimse yoktu. O da Thomas'ın cesedine tekrar bakıyor olabileceklerini düşünerek doğruca laboratuvara gitmişti. Ama Benedict oradayken, Ophelia orada değildi.

Ve gerginlik Lane'in omuzlarını düğümledi.

Benedict derin bir nefes alırken elini göğsüne götürdü. "Beni korkuttun."

Lane öne doğru yürüdü. "Hangi cehennemde o?"

Benedict yüzünü buruşturdu. "Sana söylemedi mi?"

Eğer ona söyleseydi, onu arıyor olur muydu? Lane ters ters baktı.

"Bir mesaj almış." Benedict eliyle belli belirsiz bir hareket yaparak havaya doğru salladı. "Dedektif O'Brien'dan. Shay, Royce Nicholson'ın Pyro kulübünde görüldüğüne dair bir ihbar almış. Ophelia aceleyle dışarı çıktı." Kaşları çatıldı. "Yollarınızın kesişeceğinden emindim."

"Arka taraftaydım." Onu görmemişti.

Omuz silkti. "Ön taraftan çıkmış olmalı. Onu kaçırdınız." Kapıya doğru kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Şimdi, izin verirseniz, yapmam gereken işler var. Beni bekleyen bir kimliği belirsiz var ve bu kişi kendini tanıtmayacak." Bir koklama. "Meşgul olmalıyım. Başka dedektifleri kızdırmayı göze alamam."

Lane . "Bana mesaj atardı."

"O'Brien mı? Neden sana mesaj
atsın ki?" "*Ophelia*."

"Belki de dışarıda seni bekliyordur?" Çaresiz bir omuz silkme.
"Hiçbir fikrim yok. Git bak ve gör. Sürekli tekrarladığım gibi, yapacak
işlerim var." Elindeki neşteri kavradı ve aleti bekleyen ameliyat
tepsisine geri bırakmak için odanın içinde ilerledi.

Lane döndü ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı iterek açarken eli dışarı
fırladı ve kapıya çarptı. Birkaç dakika sonra park yerindeydi. Kırmızı
cipi yerinde bekliyordu.

Ophelia yok.

Onu aramak için telefonunu çıkardı-

Telefonu onun mesajıyla çınladı ve çaldı.

O'Brien benimle temasa geçti. Pyro'ya gidiyorum.

Aracı oradayken Pyro'ya nasıl gidecekti ki?

Başka bir vızıltı. *Üniformayla gidiyorum. Yardımına ihtiyacım yok.*

Ne? *Saçmalık*, diye cevap yazdı. *Ders dokuz.*

Kendi derslerini unutamazdı. Ve dokuzuncu ders, lanet ortağını terk
etmemesi gerektiğini açıkça belirtiyordu.

Telefon tekrar titredi. *İşimiz bitti. Ortaklık bitti.*

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Sonra yavaşça nefes verdi. Arkasını döndü ve az önce çıktığı
binaya doğru yürüdü. Telefonu cebine soktu. Yanında silahı yoktu
çünkü Ophelia'nın cipinin torpido gözünde kilitliydi.

Cipin anahtarı ondaydı.

Koridora girdi. Antiseptik kokuların ve tepeden gelen parlak ışıkların fazlasıyla farkındaydı. Benedict'in ofisine gitmedi. Lane doğrudan laboratuvara döndü. Kapıyı açarken eli kapıya çarptı.

Benedict ısıklık çalıyordu. Lane'in yaklaşmasıyla döndü ve kocaman gözlerle baktı.

"Nerede o?" Lane sordu. Ama o zaten biliyordu. Oh, kahretsin, biliyordu.

Bakışları ceset saklama dolaplarına doğru kaydı. Benedict'in Lane ilk geldiğinde soğuk hava depolarının önündeydi. Ve o piç kurusu elinde bir neşter tutuyordu.

Lane ceset saklama dolaplarının bulunduğu duvarın yanındaki yere baktı. Neşterden bir damla kan düşmüştü. Bu damla neden daha önce fark edilmemişti?

"Hâlâ Ophelia'yı mı arıyorsun?" Benedict ona sordu.

Benedict'e odaklanan Lanein başı, bir yılanın avını ölçüp biçmesi gibi yavaşça döndü.

"Sana , gitti. Aceleyle çıktı. Çözmesi gereken bir dava vardı." Bir nefes. "Eminim sizinle irtibata geçecektir."

Lane telefonunu çıkardı ve Benedict'e doğru ilerlerken bile havada tuttu. "Benimle çoktan iletişime geçti."

Benedict ekranı okumaya çalışırken gözleri kısıldı. "Bu ne-oh, oh, özür dilerim. Ortaklığı bitiriyor mu?"

İlerlemeye devam etti.

"Bu çok kötü," dedi Benedict ona sempatiyle, "ama eminim başka bir tane bulabilirsin-"

Lane telefonu ve telefonu kavrayan yumruğunu savurdu ve her ikisini de Benedict'in suratına indirdi. Benedict tökezleyerek geri çekilirken bağırdı ve yakındaki ameliyat tepsisine çarptı. Aletler yerde uçuşmaya başladı. Benedict de öyle.

"Ne be?" Yuvarlanırken Benedict'in gözleri iki kat büyümüştü. Lane'e bakmak için. "Deli misin sen?" Elini kanayan dudağına götürdü. Kanı temizledi ama ayağa kalkmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Eğer ona zarar verdiysen, öldün demektir." Soğuk, sert bir gerçek. "Sen delisin, sen-"

"O söyledi. Tam . Her şeyi söyledi ve ben parçaları bir araya getiremedim. *Kahretsin*, sana güvendiği için parçaları birleştiremedi. Seninle ilgili profili tam oradaydı."

"Profil yok." Benedict yavaşça sendeleyerek ayağa kalktı. Yumruğunda bir neşter de tutuyordu. Üzerinde korkunç bir *kan* vardı. "Kendini kaybetmişsin. Ophelia'nın seni terk etmesine şaşmamalı."

"Her zaman kurbanları önemseydiğini söyledi. Onların ölümünden nefret ediyormuşsun. Ölümler için adalet sağlamak istiyormuşsun." Laboratuvarın etrafına bir göz attı. "Ne oldu peki? Sürekli kurbanları görmekten bıktın ve onlar için kendi adaletini sağlamaya mı karar verdin?"

"Sen neden bilmiyorsun!"

Benedict'ten uzaklaştı ve ceset dolaplarına doğru koştu. Bütün içgüdüleri Ophelia'nın o lanet şeylerden birinde kilitli olduğunu haykırıyordu. Onu oradan çıkaracaktı.

"Dur!"

O .

Benedict'in birkaç dakika önce önünde durduğu dolap kapısını tuttu. Lane laboratuvara ilk girdiğinde. Parmakları kapıyı açmak için ağır kulpun etrafında kıvrıldı.

Ayak sesleri hızla geliyordu.

Lane tam Benedict neşteri ona doğru indirirken döndü.

Karanlık.

Gözleri açıldı. Ophelia bundan oldukça emindi. Ama etrafı zifiri karanlıktı. Hiçbir yerde ışık yoktu.

Her zaman en az bir ışığı açık bırakırım. Bu şekilde, onu görebiliyordu

düşmanlar geliyor. Babası ona bu dersi uzun zaman önce vermişti. Karanlıkta uyanmak zorunda değildin. Gözlerin alışırken zaman kaybetmene gerek yoktu. Doğrudan saldırı moduna geçebilirdiniz.

Sadece gözleri alışamadı çünkü etrafındaki karanlık o kadar büyüktü ki.

Ama parmaklarını oynatabiliyordu. Ve...

"Yardım edin," diye soludu Ophelia. Sonunda konuşmayı başarmıştı. Ya da mırıldanmayı. Dudaklarını ıslattı ve tekrar denedi. "İmdat!" Parmakları yavaşça kalktı. Kalın, ağır bir kumaşa dokundular.

İçinde olduğu ceset torbası.

"Yardım edin!" diye tekrar bağırdı. Ve zayıf parmakları çantayı pençelemeye başladı.

Neşter Lane'in yanağını kesti. Acıyı hissetmedi bile. O dilimi aldı ve eli Benedict'in kaburgalarına saplandı. Benedict'in

olabildiğince sert vurdu. Lane yumruğunun altında bir çıtırtı hissettiğini sandı.

Benedict uludu. O da geri çekildi. Parmakları kaldı neşterin etrafında kenetlenmiş.

Lane acımasızca, "Yardım için koşmuyorsun," dedi.

Benedict'in dudaklarından kan damlıyordu.

"Kaçabilirdin. Eğer masum olsaydın, kaçırdın.

sana sırtımı döndüğümde. Arkamı döndüğümde senin için bir tehdit değildim. Onun yerine neşterinle bana saldırdın." Kanın yüzünden aşağı kaydığını hissetti. "Ophelia'mı o lanet soğuk hava birinde saklıyorsun." Ölümler için olan çekmeceler.

Benedict gülümsedi.

Seni hasta orospu çocuğu.

Benedict ona, "Ona ihtiyacın yok," dedi.

Lanet olsun, bilmiyorum. Ona dünyadaki şeyden daha çok ihtiyacı vardı.

"Biz bir takım olabiliriz. Hikayeni duyduğum ilk andan beri bunu biliyordum. Uzun zamandır seni izliyordum. Seni inceliyordum." Benedict'in elindeki neşteri döndürdü. "Dışarıdaki canavarlardan sen de en az benim kadar nefret ediyor olmalısın. Sen masumdun ve suçlular serbest kaldı."

Evet, bu ME'den gelen bir itiraftan ibaretti. "Sam bir keresinde ikili katiller hakkında bir konuşma yapmıştı. Tanrım, eskiden onun dersler. Üniversitedeyken yakalayabildiğim kadarını yakalardım."

"Samuel Hitchcock," diye ekledi Lane. Ve işte oradaydı. Lanet olası Bağlantı.

Benedict hevesle başını salladı. ". "

Ya da deli. "Ne yaptığını *biliyor* muydun? Bunca yıldır?" Kimin umurundaydı ki? O anda önemli olan, Ophelia'nın *bir ceset saklama çekmecesinde kilitli olmasıydı*. Lane onu bir saniye daha içeride bırakamazdı. Döndü ve Benedict arkasından bağıırırken bile kolu çekti.

Lane kapıyı açtı. İçeride bir ceset torbası gördü. Hareket eden bir ceset. "Ophelia!"

"*Ondan uzak dur!*" Neşter Lane'in sırtına saplandı. Omzunun hemen altına.

Lane rafı tuttu ve çekmecedен levhayı çıkardı. Neşter tekrar ona saplandı.

Ceset torbasının fermuarını yakaladı. Aşağı çekti. Ophelia'nın derin bir alırkenki dehşete düşmüş yüzünü gördü. Neşter onu kesti-

Lane dönüp Benedict'i yakaladı. Kemikleri sarsan bir gümbürtüyle yere çarptılar. Peki ya o neşter? Lane onu Benedict'in elinden çekip aldı.

Ve tam Benedict'in şahdamarına dayadı. "Seni öldüreceğim."

Benedict o kanlı gülümsemesini takındı. "Yapmayacaksın," diye reddetti. "Çünkü ben kötü değilim. Yanlış bir şey yapmadım. Aldığım her can, cezalandırılan suçluydu. Bunu Sam'den öğrendim. Suçlu öder."

"Onunla mı çalışıyordun?"

"O zamanlar ne yaptığını bilmiyordu ama ben bilirdim. Memnuniyetle." Neşteri fark etmemiş gibi görünüyordu. "Karısı günlüğünü bana postaladı. Bir de not eklemiş ve ne bildiğimi söylemiş.

Ve yaptım da. Ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Ophelia onu öldürdü. Ben de onu avlamaya başladım."

"Onu sen *tuttun*. O da sana yardım etti."

"Bu davayı ona yaklaşabilmek için kurdum. Beni önce bir kurban olarak görürse, bir katil olarak görmesinin daha zor olacağını biliyordum."

Piç herif başından beri Ophelia'yı ortadan kaldırmayı planlamıştı. "Beau LeBlanc'a tuzak kurdun."

"Onun da ölmesi gerekiyor. En az onlar kadar suçlu."

Lane başını salladı.

"Avladığım çok kişi oldu. Miles Dodge gibi uyuşturucu satıcıları. Onları öldürdüm ve kimse umursamadı. Öldükten sonra masama geldiler. Kimsenin soru sormadığından emin oldum. Suçlular cezalandırıldı."

"Lane?" Ophelia'nın sesi. Normalden çok daha zayıf.

Çok yavaşça neşteri Benedict'in boynundan kaldırdı. Lane ayağa .

Ophelia levhadan tırmandı. Dizleri büküldü ve yere çarpacaktı ama adam onu sol koluyla yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Flaş haber," diye fısıldadı Ophelia. "Benedict...

katil." "Evet, tatlım. Anladım."

Benedict elini boğazına götürdü. Kanı boğazına bulaştırdı.

Lane'in piçi neşterle keserken geride bıraktığı. "Birlikte avlanabiliriz," diye teklif etti Benedict. Ayağa kalktı. "Sam'le ortak olabilirdim. Eğer bana gerçeği söyleseydi."

"Sam... masum bir kadını öldürdü," diye haykırdı Ophelia. "Seni... ucube. O... kahraman değil."

Benedict gözlerinde parlayan öfkeyle ona baktı. "Sen ona yaptıkların için ölmek." Öyle bir şey olmayacak.

"Ama Ophelia öldükten sonra birlikte çalışabiliriz." Benedict başını salladı ve başını Lane'e doğru eğdi. "Sana söyledim, Sam ikili katillerden bahsetti. Nadir ama güçlü. İşte biz buyuz." Solundaki masadan bir şırınga aldı. "Nadiriz ama-" Elindeki şırıngayla Ophelia'ya doğru hamle yaptı.

Lane onun yoluna çıktı. Benedict'in kolu yukarıdaydı ve Lane aşağıya nişan aldı. Deriyi ve kasları tam ortasından kesti ve neşteri bir sağa bir sola salladı. Bir zamanlar tıp fakültesindeyken mükemmel bir simetriyle kesebiliyordu.

Simetri umurunda bile değildi. O için gidiyordu maksimum hasar ve ani etki. Ve Benedict uzun, kıvrımlı bir bıçağı olan neşteri seçmişti. Derin kesikler için mükemmeldi.

Lane derine indi.

Kan Benedict'in beyaz önlüğünü ıslattı. Vücudu titremeye başladı.

Lane neşteri çıkarırken, "Benim zaten bir ortağım var," dedi.

Benedict dizlerinin üzerine çöktü.

Laboratuvarın kapıları açıldı. "Çıglıklar duydum," diye seslendi Dedektif Shay O'Brien. "*Silahi bırak, hemen!*"

Lane neşterin yere düşmesine izin verdi.

"Eller yukarı!" İleri doğru koştı.

Lane kanlı ellerini kaldırdı.

"Hayır!" Önünde tökezleyen Ophelia'dan boğuk bir soluk geldi. Adımları dengesizdi ve o neşteri alıp Benedict'i kesinlikle fileto yapmak istedi. Bunun yerine kanlı ellerini Ophelia'nın beline dolayarak onu sabitledi. "Lane... beni kurtardı," diye bağırdı Ophelia.

"Elbette." Shay Ophelia'nın etrafındaki ellere baktı. "Gerçek bir kahramana benziyor."

Benedict boğuk bir çığlık attı. "Yardım edin..."

Lane, "Kalbini oymalıydık," dedi. Hayır, Benedict'in şahdamarını kesip açmak daha hızlı olurdu.

"Ondan uzak durun!" Shay bağırdı. "Geri çekilin, hemen!"

Lane Ophelia çekti ve vücudunun arkasına sıkıştırdı. Onun için bir insan kalkanı olmayacaktı.

"Kahretsin." Shay neşteri odanın öbür ucuna fırlattı ve Benedict'in yanına çömeldi. "Her şey yoluna girecek."

Lane ona, "Bunu yapma," diye öğüt verdi. "Sakın yaklaşma-"

Başını onlara doğru çevirdi. "İyi bir adamı kurtarmaya çalışıyorum!"

"O iyi biri değil," diye homurdandı Ophelia. "Beni soğuk bir...bedene kilitledi. depolama."

"Ne?" Shay'in gözleri büyüdü.

Benedict kadının elindeki silahı kaptı. Kendisine doğru çekti.

Şahdamarından vurmalıydım.

Bir mermi patladı ve Lane içgüdüsel olarak döndü. Vücudunu Ophelia'nın etrafına sardı.

"Bunu... yapma!" Ophelia ona yumruk attı. Yarım güçte bir yumruk. Çünkü Ophelia'sında hâlâ bir sorun vardı.

Bir kurşun daha gürledi.

Kurşunlar ona ya da kadına isabet etmemişti ama ikincisi ceset saklama dolaplarından birine saplandığında garip, metalik bir patlama sesi duymuştu. Lane omzunun üzerinden geriye baktı.

Benedict ve Shay hâlâ silah için mücadele ediyorlardı.

"Sen... iyi değilsin," dedi Benedict dedektife soluk soluğa. "Sen... gitmelerine izin verdin... tekrar tekrar..."

Sanki o da polisi öldürmek istiyor gibiydi.

Benedict elinde tuttuğu silahla geri çekildi.

Şahdamarına gitme zamanı. Lane, Shay'in kenara attığı neşteri almak için atladı.

"Benedict, yapma!" Shay yalvardı. Geri çekildi. "Ben senin arkadaşınım! Ben bir polisim!"

Lane bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. Benedict için önemli olan tek şey Shay'in taşıdığını düşündüğü suçluluk duygusuydu.

Benedict silahına tamamen sahipti. Kan onu sıırılsıklam etmişti. Dedektifin silahıyla birlikte yere yığılırken tamamen Shay'e odaklanmıştı.

Hata, pislik.

Lane neşteri kaptı. Benedict'e doğru sıçradı.

Ama Benedict hâlâ yerde, vücudu sarsılarak ona doğru döndü. Hâlâ yüzünde vahşi bir gülümsemeyle sıırıtıyordu. Neştere karşı silah en kötü seçimdi ama Lane'in seçenekleri ve zamanı tükenmişti.

O-

Ophelia cerrahi alet tepsisini Benedict'in kafasının yan tarafına çarptı. Bir çınlamayla çarptı. Sonra tekrar vurdu. Üçüncü kez.

Dördüncü darbede Ophelia'nın bacakları tutmadı ve yere yığıldı. Ama işini yapmıştı.

Benedict'in parmaklarından kan akarken silah elinden düştü. Başını. Sonra o da geriye düştü.

Shay, Benedict'in parmaklarının arasından düşen silahı kapmak için sıçradı.

Ve Lane-Lane neşteri piçin kafasına indirdi. Boğaz.

"Lane?" Ophelia'nın sesi.

Yumuşak. Ona baktı.

"Ben...seni seviyorum."

Şahdamarını kesmek sadece saniyeler sürer. Sadece saniyeler.

"Onu yakaladım." Shay sarsılmıştı ama kararlıydı. "Artık geri ."

Geri istemedi. Benedict'i bitirmek istedi. Benedict'i

Piç kurusu Ophelia'yı bir ceset torbasına

koymuştu. Ophelia bir kez daha, "Seni seviyorum," dedi.

Shay destek çağırıyordu. Benedict'ten daha fazla kan akıyordu. Derisi mumsu bir hal almıştı. Nefes alış verişi düzensizleşmişti. Lane ona, "Sen öldün," diye söz verdi.

Benedict'in burnundan ve ağzından kan damlıyordu.

Neşteri Benedict'in boğazından aldı. Elinde tuttuğu neşterle Lane, sendeleyerek ayağa kalkan Ophelia'nın yanına gitti.

"O... bana ilaç verdi," diye mırıldandı. "Ben de... kafasını ezdim."
Uzun kirpikleri dalgalandı. "Sen... benimle misin?"

"Her zaman."

Kapılar uçararak açıldı. Ayak sesleri gürleyerek odaya girdi. Silah sesleri ve belki de tüm o bağırışlar dikkat çekmişti. Etrafına baktı. Üniformalı polisler etrafını sarmıştı. Beyaz önlüklü iki kişi daha Benedict'in yanına çömelmişti. Kan akışını durdurmaya çalışıyorlardı.

İyi şanslar.

Sonunda neşteri bıraktı ve Ophelia'yı kollarının arasına aldı.

Başını adamın omzuna yasladı. "Sadece kayıt için." Sözleri hâlâ biraz bulanıktı ve bu onu çok endişelendiriyordu. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi partner sensin."

Yutkundu. Başını eğdi ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Şu andan itibaren tek partner ben olacağım." Onu kapılara doğru taşıdı. Omuzlayarak kapılardan geçirdi.

"Babam senden hoşlanıyor."

Koridordaydılar. Yanlarından daha fazla insan geçiyordu. Kanlı elleri Ophelia'yı çok dikkatli tutuyordu. Onu oradan çıkarmak istiyordu. *Hastaneye.* Olması gereken yer orasıydı. "Sanırım sayıklıyor olabilirsin."

"Benim kedim de öyle."

Vücudu adamın kollarında kemiksiz görünüyordu.

"Ama seni en çok kim seviyor biliyor musun?" diye sordu iç çekerek. Adam ona baktı.

"" diye fısıldadı Ophelia.

Onu daha sıkı tuttu.

"Beni karanlıktan çıkardığın için teşekkürler," dedi Ophelia ona.
"Orası hiç hoşuma gitmedi."

Tekrar yutkunmak zorunda kaldı. İki kez. Sonunda "Aynı." demeyi başardı. Hayatının nasıl olduğunu düşünürken şakağına bir öpücük daha kondurdu. Ophelia'dan önce. "Aynı."

SONSÖZ

Kapı zili çaldı. Evin içinde yankılanan yüksek bir ses.

"Oğlum, şunu alabilir misin?" Ophelia'nın babası mutfaktan seslendi. "Burada işim neredeyse bitti!"

Lane son merdivenden atladı ve kapıya doğru koştu. Ama doğru O daha kapıyı açamadan Velma yoluna fırladı. Lane onu otomatik olarak kucağına aldı ve Velma'nın başı çenesinin altına sevgiyle sürtündü. Lane ön kapıyı açtı.

Memphis Camden ona sırtarak bakıyordu. Elinde bir şişe şampanya tutuyordu. "Kutlamak için buradayım."

Lane ona gülümsedi. Gülümseme artık o kadar da paslanmış hissettirmiyordu.

Son birkaç haftadır giderek daha fazla gülümsüyordu. Vücudundaki yaralar iyileşmişti. Birkaç yeni yara izi vardı. Ophelia yüzündeki çizgilerin onu daha seksi ve tehlikeli gösterdiğini iddia ediyordu.

Benedict kurtulamamıştı. Çok fazla kan kaybı. Çok fazla iç yaralanma.

Çok kötü oldu.

Ama polisler ve federaller onun cinayet ağını ortaya çıkarmışlardı. Benedict, Sam Hitchcock'un eski günlüğünü ele geçirmişti. Sam'in karısının Benedict'ten günlüğü ne yapmasını istediğini kimse tam olarak bilmiyordu. Ophelia kadının muhtemelen günlüğün yetkililere teslim edilmesini istediğine yemin etti. Benedict'in Sam'in bıraktığı yerden devam etmesini istememişti.

Ama Ophelia genellikle insanların içindeki iyiliği arardı. Benny'ye doğru bakmasının, onun ölümler için adalet istemesi, görev odaklı olması konusunda profili tam yerine oturtmasının ama arkadaşının bir katil olduğunu gözden kaçırmasının nedeni de bu değil miydi?

Ya da belki de Sam'den sonra, kendisine yakın birinin bu kadar kötü olabileceğini düşünmek istememişti.

Sam'in dul eşinin motivasyonuna gelince... Lane ne olduğundan emin değildi.

Kocasının suçluluğuna dair kanıtları ortadan kaldırmak istiyordu. Bildiği şey... Benedict cinayetlerine onun intiharından sonra başlamıştı. Fentanil onun tercih ettiği silahtı çünkü aşırı dozda uyuşturucudan şüphelenildiğinde kimse bir katili avlamıyordu. Suçluyu ortadan kaldırmak için akıllıca bir yol.

Miles Dodge onun kurbanlarından biriydi.

Royce Nicholson da öyle. Benedict'in Lane'e bahsettiği "John Doe" mu? Kimlik tespiti yapılması gereken kişi mi? O ceset başka bir soğuk hava deposundan çıkarılmıştı. Kimliği belirsiz kişi Royce Nicholson'dı. Aşırı dozdan ölmüş.

Yedi kurban daha vardı. Hepsi belgelenmişti çünkü Benedict onların ölümlerini kendisine verilen eski günlüğe eklemişti.

Parmaklarındaki ipleri Sam'e saygı olarak bağlamaya başlamıştı.

Ve Beau LeBlanc'a komplo kurmuştu. Piç kurusu Gerald'ı da Baldwin'in ölüm listesindeydi. Federaller Benedict'in Savannah'ya arabayla gittiğini düşündüler; Ophelia ve Lane Atlanta'dan ayrıldıklarından beri işten izinliydi. Benedict işe sadece o sabah dönmüştü.

Benedict daha önce Ophelia'yı ofisinde ziyaret ettiği için Beau'ya aşina olmuştu. Beau adamın birkaç kez barına geldiğini bile hatırlıyordu. Ve bir garson, Benedict'e bin dolar karşılığında Beau'nun kasasının şifresini verdiğini itiraf etmişti.

Benedict, Beau'ya komplo kurmuştu.

Ve bana da komplo kurmaya çalıştı. Benedict Lane'i takip ediyordu.

Gerçekten aynı olduğumuzu düşünüyordu. Avlanmasına yardım edeceğimi.

Siktir et.

Benedict'in telefonu Lane'in gözetleme fotoğraflarıyla doluydu. Haftalar öncesine ait eski resimler. Ve Lane'in Ophelia'yla olan daha yeni görüntüleri.

Görünüşe göre, Lane ve Ophelia'nın bir araya gelmesi ME'nin hoşuna gitmemişti. Bu yüzden Bass'ı öldürmüş ve Lane'i suçlamak için bir oyun oynamış. Benedict'in ana planı Sam'in ceza cinayetlerini devam ettirmektir.

Ophelia, Bass'ın parmağındaki ipi onlara avın başladığını haber vermek için bağladığını düşündü. Bu sadece bir imza değildi. Thomas Bass'ın durumunda bir alaydı.

Ama yerde olan sensin, Benedict. Sen kaybettin.

Lane ve Ophelia hâlâ ayaktaydı.

"Sanırım düğünde sağdıç ben olacağım?" Memphis şampanya şişesini sallarken sordu. "Seni ve Ophelia'yı bir araya getiren kişi *ben* olduğuma göre?"

"İ-"

"Bu... bir kedi mi?" Yumuşak bir kadın sesi şaşkınlıkla sordu. "Lane, elinde bir kedi mi tutuyorsun?"

Memphis kenara çekildi. Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Ben yapmadım yalnız gel."

Lane ikiz kardeşine baktı. Lark birkaç adım geride durmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Elbette kocası Oliver Foxx da hemen yanı başındaydı. Bir zamanlar Lane, Oliver'dan kesinlikle nefret ederdi. Adam Lane'in işlemediği cinayetler yüzünden hapse atılmasına vesile olmuştu ama...

Oliver da onu kurtarmak için umutsuzca çalışmıştı ve Lane, Oliver'ın bu uğurda yaşayıp öleceğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Lark.

Tıpkı benim Ophelia'm için yaşayıp öleceğim gibi.

Ama bu, Lark'ın Ophelia'yla resmi olarak ilk tanışmasıydı.

Hayatındaki en önemli iki kadın sonunda bir araya geliyor.

Velma mırıldandı.

"Oğlum!" Ophelia'nın babası seslendi. "Akşam yemeği neredeyse hazır! Beş dakika!"

Lark irkildi. O anda, onun gözlerinin içine bakarken, geçmişlerini görebiliyordu. Karanlık. Kanlı. Acı dolu.

Lane yavaşça nefes verdi ve Velma'yı bir kez daha okşadı.

Geçmiş sona ermişti. "Kız kardeşim burada," diye seslendi Lane. "Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum."

Mutfaktan heyecanlı bir bağırış geldi. Ophelia'nın çığlığı. biliyordu. Lark'la telefonda konuşmuşlardı ama yüz yüze görüşmek her zaman farklı olurdu. Lane, Ophelia verandada patlamadan önce yaklaşık yirmi, belki de otuz saniyesi olduğunu düşündü.

"Bu Velma," dedi ikizine. "Ve gerçekten iyi bir karakter yargıcıdır."

Lark'ın eli kara kediye doğru uzandı. "Her zaman bir kedi."

Oliver ona hemen, "Sana bir düzine getireceğim," diye söz verdi.

Lark güldü. Yeşil bakışları aydınlandı ve gözlerindeki gölgeler kayboldu. Evet, Lane Oliver'ın Lark'ı sevdiğini biliyordu. Kız kardeşi mutluydu. Lane'e gelince-

Ophelia tam da beklediği gibi verandada patladı. Onun yanına zımladı. Lane'e kocaman sarıldı, sonra hemen

Lark'a. Ophelia elini uzattı. "Daha önce sohbet ettiğimizi biliyorum ama... Ben Ophelia. Kardeşinizin ortağıyım."

Lark onun elini tuttu. Açık bir merakla ona baktı.

"O aynı zamanda benim nişanlım," diye ekledi Lane. "Dün gece itibariyle."

Forget-Me-Not taklitçisi davası resmen kapanana kadar beklemişti. Tek dizinin üzerine çöküp Ophelia'ya bulabildiği en büyük yüzüğü hediye edene kadar beklemişti.

Şu anda sol elinin yüzük parmağında parıldayan bir yüzük. "Onu seviyorum," diye açıkladı Ophelia basitçe.

Lark'ın alt dudağı titredi. Sonra Ophelia'yı kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. Lark'ın Ophelia'ya, "Evinize bayılıyorum," dediğini duydu.

Oliver tebriklerini sundu. Memphis şampanya kadehi istedi.

Velma heyecanlı bir miyavlamayla evin içine geri döndü.

Sonunda hepsi içeri döküldü - Lane'in evi olan eve girdiler - ve Ophelia'nın ailesi onları karşılamak için mutfaktan çıktı. Ophelia'nın ailesi... ve hatta Beau. Çünkü, evet, Lane bu kurnaz piçle çabucak arkadaş olmuştu. Biriyle bu kadar çok ortak noktanız varsa bunu yapmak kolaydır.

Ve hatta Lane şu anda Beau'ya çok özel bir davada yardım ediyordu. Başka bir günü bekleyecek bir dava.

O anda herkes gülüyor, konuşuyor ve... kutlama yapıyordu.

Nişanlılık. Gelecek. Lane

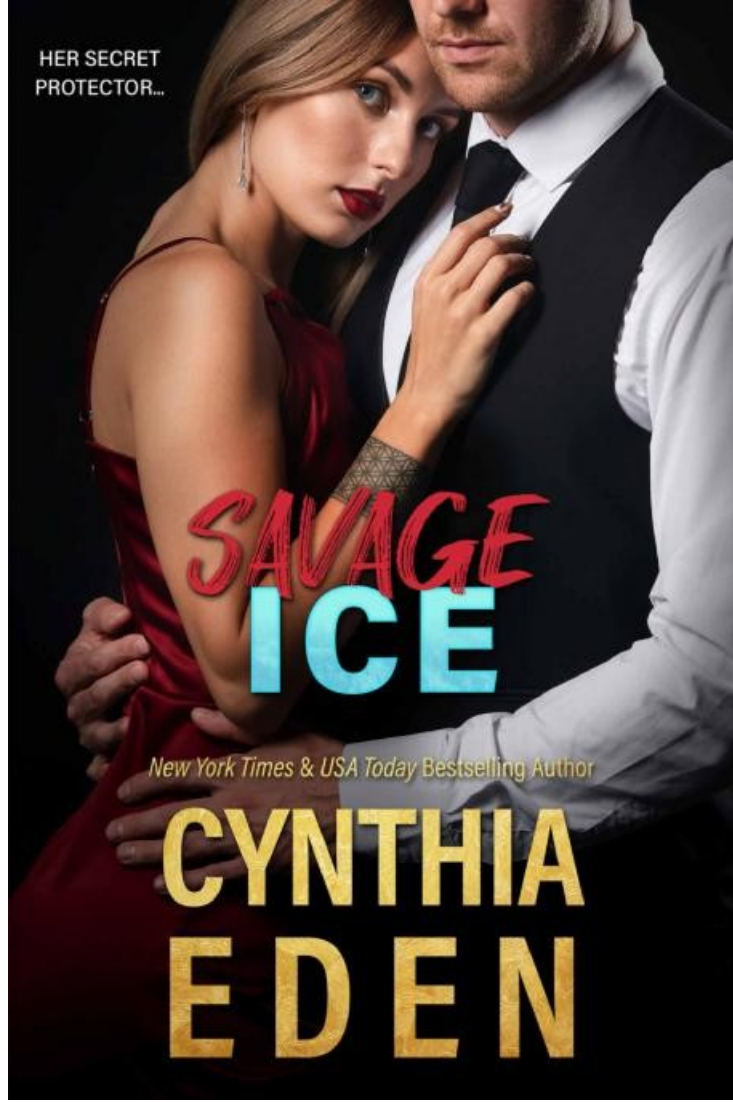
geçmişi geride bırakmıştı.

Ne de olsa, elinizde tutarken geçmişi taşımak çok zordu. geleceğe sıkı sıkıya bağlıyız.

Lane Ophelia'yı kollarına aldı ve öptü.

SON

Soğuk vakaları çözmeyi ve sıcak seviyor musunuz? [SAVAŞCI](#)
[BUZ](#)'a mutlaka göz atın.

VAHŞİ BUZ

On altı beri onu koruyor...

Beau LeBlanc'ın öldürücü bir sırtışı, bir azizi baştan çıkarabilecek bir sesi ve çılgın, kötü ve bilmek son derece tehlikeli. , herkes her zaman onun büyük bir T ile bela olduğunu düşünüyordu... Ta ki bir gece kötü çocuk bir kahramana dönüşene kadar. Yanan bir eve koştu ve *onu kurtardı*- Avalon Trahan. Vücudunda alevlerin izlerini hâlâ taşıyor ama ruhunu damgalayan Avalon'du. Onun için, kasabadaki en tehlikeli adamdan daha fazlası olmak istiyordu.

. Onu izlemeye devam etti.

Beau takıntılı olduğunu biliyor. Ayrıca birisinin Avalon'a göz kulak olması gerektiğini de biliyor çünkü yangın onun hayatının tehlikeye girdiği son sefer değildi. Yıllar boyunca, Avalon'un ihtiyacı olduğunda devreye girmek zorunda kaldı.

Yardım... onun orada olduğunu bilmiyordu. Gölgede kaldı. İzliyordu. Bekledi. Ve ona doğru gelen tehditleri ortadan kaldırdı. Ona ait olan şeyle uğraşamazdın.

Yıllardır onun fantezisiydi. Onun karanlık kahramanıydı.

Avalon'un barına gelmesini hiç beklemiyordu. Doğruca ona gelmesini. Ama geldiğinde, karşı koyamayacağı bir cazibesi vardır. Güzel, cesur ve zeki. Adamın istediği her şey onda var. arzu patlar. Uzun zamandır savaştığı bir ihtiyaç aniden kontrol edemediği bir cehenneme dönüşür.

Ama Avalon'un Beau'ya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır. Bir katil onu gözüne kestirmişti; dünyanın yandığını görmeyi seven bir adam. Ve bu avcı, yıllar önce başladığı işi bitirene kadar durmayacaktır...The

Ateş yine Avalon için gelecek. Ve bu sefer, onu kurtarmak için kimsenin orada olmadığından emin olacak.

Yazarın notu: Buz Kırıcılar bir kez daha geri döndü! Bir seri Kundakçı dünyayı ateşe vermeye hazırdır. Beau ve Avalon onu durdurmak için katile kadar uzanan cinayetlerin izini sürmek zorunda kalacaktır. Avalon, Buz Kırıcılarla bağları olan gerçek bir suç yazarıdır ve

geçmişinin gizemini çözmek için onların desteğine ihtiyacı var. Ayrıca ciddi bir korumaya da ihtiyacı olacak. Neyse ki Beau onunla yakın ve kişisel olmaya fazlasıyla istekli. Hazırlanın Dumanı tüten sayfalar, yüreğinizi titretecek bir tehlike ve aşkın karanlık yüzünü çok iyi tanıyan bir kahraman... ve saplantı.

[Savage Ice](#) hakkında daha fazla bilgi edinin.

YAZARDAN BİR NOT

BUZDA KİLİTLİ'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Buz Kırıcı dünyasına girmek için zaman ayırdığınız için minnettarım. Umarım gizemi ve romantizmi beğenmişsinizdir. Buz Kırıcı kitaplarını yazmayı çok sevdim (ben bir faili meçhul ve gerçek suç bağımlısıyım). BURIED UNDER ICE'da ilk kez ortaya çıktıktan sonra Lane'e kendi hikâyesini vermek için sabırsızlanıyordum... bu yüzden LOCKED IN ICE'ı yazarken parmaklarım hızla uçuyordu. Lane'in kesinlikle mutlu bir sonu hak ettiğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?

Eğer zamanınız varsa, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar da bu yorumları kesinlikle takdir ediyor!

Yayınlarımdan ve [satışlarımdan bülteni listeme](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber katılın.

Sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) bulabilirsiniz.

BUZDA KİLİTLİ'yi okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. En iyi dileklerle,

Cynthiacynthiaeden.co

[m](#) Eden

YAZAR HAKKINDA

Cynthia Eden, *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader*'ın en çok satanlar listesinde yer almaktadır. Cynthia çağdaş romantizm, romantik gerilim ve paranormal türlerde seksi hikâyeler yazmaktadır.

Romantizm. Cynthia, 2005 yılında tam zamanlı olarak yazmaya başladığından beri yüzden fazla roman ve novella yazmıştır.

Daha Fazla Bilgi

- cynthiaeden.com
- [Instagram](#)
- [Facebook](#)

DIĞER ÇALIŞMALARI

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prenses Nasıl Korunur](#) (Wilde Ways: Gone Rogue, Kitap 1)
- [Bir Kalp Kırığı Nasıl İyileşir](#) (Wilde Ways: Gone Rogue, Kitap 2)
- [Bir Suç Patronu Nasıl Dolandırılır](#) (Wilde Ways: Haydutluk, Kitap 3)

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzda Donmuş](#) (Seksi Bir Romantik Gerilim)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Buz Kırıcı, Kitap 2)
- [Buz Gibi Aziz](#) (Buz Kırıcı, Kitap 3)
- [Buzun Dokunduğu](#) (Buz Kırıcı, Kitap 4)
- [Buza Hapsolmuş](#) (Buz Kırıcı, Kitap 5)
- [Buzdan Dövülmüş](#) (Buz Kırıcı, 6. Kitap)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (Phoenix Fury, Kitap 1)
- [Yavaş Yanık](#) (Phoenix Fury, Kitap 2)
- [Yakıp Yıkın](#) (Phoenix Fury, Kitap 3)

Kiralık Bela

- [Savaşta Kaçış Yok](#) (Trouble For Hire, Kitap 1)
- [Odin'Oynama](#) le (Kiralık Bela, Kitap 2)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (Kiralık Bela, 3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kiralık Bela, Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 1)

- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 2)

Wilde Ways

- [PiperKorumak](#) 'ı (Wilde Ways, Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Wilde Ways, Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Wilde Ways, Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Wilde Ways, Kitap 4)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 5)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (Wilde Ways, Kitap 6)
- [Çizgiyi Aşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 7)
- [Cole'a Güvenmek](#) . (Wilde Ways, 8Kitap)
- [Peşimden](#) Gel (Wilde Ways, Kitap 9)
- [Yaparım De](#) (Wilde Ways, Kitap 10)
- [Roman Düşecek](#) (Wilde Ways, 11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (Wilde Ways, Kitap 12)
- [Beni İstiyormuş](#) Gibi Yap (Wilde Ways, Kitap 13)
- [Cross My Heart](#) (Wilde Ways, Kitap 14)
- [Komşu Koruması](#) (Wilde Ways, Kitap 15)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (Wilde Ways, Kitap 16)
- [Beni Seven Hırsız](#) (Wilde Ways, 17. Kitap)
- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)
- [Wilde Ways Beşinci Cilt](#) (13-15. Kitaplar)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 1)

- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 2)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (Kötü Şeyler, Kitap 1)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (Kötü Şeyler, Kitap 2)
- [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kötü Şeyler, Kitap 3)
- [Kırık Melek](#) (Kötü Şeyler, Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 5)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (Kötü Şeyler, 6. Kitap)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)
- Kötü [ve Vahşi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 7)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (Kötü Şeyler, 8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)
- [Isır Beni](#) (Isır Kitapları 1 ve 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 2)
- [Acı](#) Kan (Kan ve Ay Işığı, 3. Kitap)
- [Kan ve Ay Işığı](#) (Serinin Tamamı)

Maden Serisi

- [Almak İçin](#) Benim (Benim, Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Mine, Kitap 2)
- [Mine To Hold](#) (Mine, Kitap 3)
- [Mine To Crave](#) (Mine, Kitap 4)
- [Sahip Olmak](#) Benim (Benim, Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (Mine, Kitap 6)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Mine Serisi Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın](#) Var (Karanlık Saplantı, Kitap 3)
- [Beware Of Me](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 4)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Araf, Kitap 1)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Araf, Kitap 2)
- Canavarı [Büyülemek](#) (Araf, Kitap 3)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (Araf, Kitap 4)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış Bound](#) (Kitap 1)
- [Karanlıkta](#) Bağlı (Bağlı Kitap 2)
- [Günahla Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 3)
- [Gece Tarafından Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 4)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)
- [Ölümlle Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 5)

Kutulu Setler

- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)
- [Wilde Ways Beşinci Cilt](#) (13-15. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 1'den 3'e Kadar Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 4-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (Kötü Şeyler, 1'den 6'ya Kadar Kitaplar)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)

Cynthia Eden başka birçok eser de yazmıştır. [Tam kitap listesine](#) göz atın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

